RAKÉTA REGÉNYÚJSÁG

JOHN DICKSON CARR

A császár burnótszelencéje

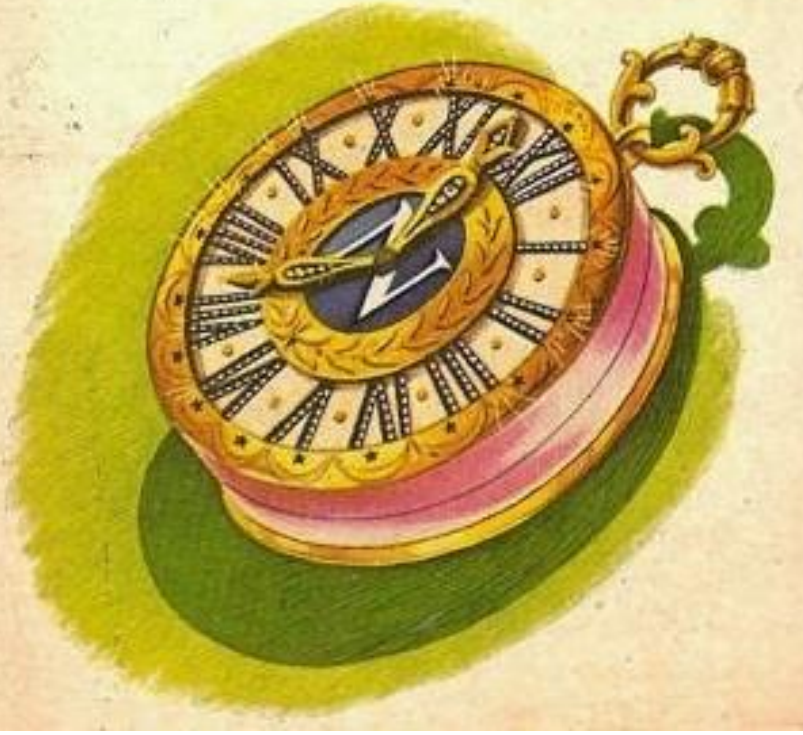

JOHN DICKSON CARR

A CSÁSZÁR BURNÓTSZELENCÉJE

– Lehet, hogy nem kellett volna elárulnom önnek – tette hozzá M. Goron bizonytalanul. – Igen, meggondolatlan voltam. A gyanúsítottal nem szokás ilyen nyíltan beszélni a letartóztatás előtt…

– Letartóztatás előtt?… – hebegte Eve.

– Számolnia kell vele, asszonyom.

Megjelent a Rakéta Regényújság VI. évfolyamának 6-10 számaiban, 1979

John Dickson Carr: The Emperor's Snuff Box (1942)

Fordította Albert Gábor

1. FEJEZET

Eve Neill és Ned Atwood válópere nem keltett különösebb feltűnést. Annak ellenére, hogy a válóok Atwood és egy neves teniszbajnoknő kapcsolata volt, a per jóval kisebb botrányt kavart, mint amekkorára Eve számított.

Annak idején Párizsban kötöttek házasságot egy amerikai templomban, a válópert is Párizsban folytatták le. Az angol lapok csupán néhány sorban adtak hírt róla. Eve és Ned La Bandelette-ben laktak, az Ezüstparton – a két háború között talán ez volt a legdivatosabb francia fürdőhely és Londonnal úgyszólván semmi kapcsolatot sem tartottak. Itt-ott néhányan összesúgtak, de ezzel, úgy látszott, le is zárult az ügy.

Eve mégis megalázottnak érezte magát, mintha az ő hibájából mondták volna ki a válást.

Ez kétségkívül beteges tünet volt, a túlzott idegfeszültség következménye, amely még egy hozzá hasonlóan nyugodt alkatot is könnyen a hisztériába sodor. Ráadásul a közvélemény ítéletével is meg kellett küzdenie.

– Kedvesem – mondta egy asszony –, aki hozzáment Ned Atwoodhoz, annak tudnia kellett, mi vár rá.

– Bizonyos abban – kérdezte egy másik asszony –, hogy csak a férj a hibás? Túlságosan csinos az a nő, kedvesem, nézze csak meg a fényképét. Nézze csak jól meg!

Eve huszonnyolc éves volt ekkor. Tizenkilenc éves korában örökölt néhány lancashire-i pamutfeldolgozó gyárat az apja után, akinek ő volt a szeme fénye. Huszonöt éves korában azért ment férjhez Ned Atwoodhoz, mert először is nagyon jóképűnek találta, másodszor, mert

egyedül érezte magát, harmadszor pedig azért, mert a férfi a legkomolyabban azzal fenyegetőzött, hogy öngyilkos lesz, ha kikosarazza.

Még egy teljesen jóhiszemű és abszolút jóindulatú ember is könnyen azt hihette volna, hogy Eve a férfiak végzete. Karcsú volt és meglehetősen magas, a Vendome téri szalonok ruhái varázslatossá tették alakját. Sűrű és hosszúra növesztett gesztenyebarna haja mintha Edward korát idézte volna; gyöngyházfényű bőre, szürke szeme és kissé mindig mosolygó szája tette teljessé a képet. A francia férfiak különösen izgatónak találták. Még a válást kimondó bíróság elnöke is kissé gyanakodva méregette.

Franciaországban törvény kötelezi a feleket, hogy a válás kimondása előtt még egyszer találkozzanak a bíró előtt, hátha össze lehet békíteni őket. Eve sohasem tudta elfelejteni azt a meleg áprilisi délelőttöt a versailles-i bíróság szobájában, azt a csupa ragyogást, mely olyan varázslatossá teszi a párizsi tavaszt. A szívélyes és fontoskodó bíró pofaszakállt viselt, és elég őszintén beszélt ugyan, de azért volt egy jó adag színpadiasság is a modorában.

– Kedves asszonyom és uram! – mondta. – Kérem önöket, gondolják meg, amíg nem késő.

És Ned Atwood?

Olyan ártatlan képet vágott, mint aki háromig sem tud számolni. Csak úgy áradt belőle a kedvesség, amelyet Eve olyan jól ismert, szinte betöltötte a verőfényes szobát. A hatást még a másnapossága sem tudta tönkretenni. Arcának fájdalmas kifejezése, megható bűnbánata bizalmat keltett. Szőke hajával, kék szemével, már jóval túl ugyan a harmincon, mégis örök-ifjan, úgy állt az ablak mellett, mint a hitvesi odaadás még-testesülése. Eve-nek el kellett

ismernie, hogy átkozottul vonzó, és hogy ez a tulajdonsága zúdított minden bajt a nyakába.

– Mit is mondjak önöknek a házasság intézményéről? – folytatta a bíró.

– Semmit – vágott közbe Eve.

– Ha rá tudnám beszélni önöket, hogy gondolkozzanak el a…

– Engem nem kell rábeszélnie – szólt közbe Ned az érzelemtől fojtott hangon. – *Én* soha nem akartam válni.

Az alacsony termetű bíró hirtelen feléje fordult.

– Önnek, uram, egyetlen szava sem lehet, ön az, aki vétkezett. Önnek bocsánatot kellene kérnie a hölgytől.

– Tudom, és kérek is – mondta Ned sietve. – Ha kell, térden állva kérek bocsánatot.

Már indult is Eve felé, a bíró pedig reménykedve simogatta pofaszakállát. Ned igazán elragadóan és rendkívül ügyesen viselkedett. Vajon meg tudok-e valaha is szabadulni tőle? – gondolta magában kicsit ijedten Eve.

– A válókeresetben említett hölgy – folytatta a bíró, és titokban többször is belepillantott a jegyzeteibe –, Madame Bulmer-Smith…

– Eve, hidd el, az a nő semmit se jelent nekem. Esküszöm, hogy semmit!

– Ezen már túlvagyunk, Ned – mondta Eve fáradtan.

– Betsy Bulmer-Smith közönséges ringyó! Nem is értem, mi ütött belém. De ha féltékeny vagy rá…

– Nem vagyok féltékeny rá. Nyugodtan elszórakozhatsz vele. Kipróbálhatod, mit szól hozzá, ha az *ő* karját égeted meg a cigarettáddal.

Ned olyan kétségbeesett és tehetetlen arccal nézett rá, mint egy félreértett kisfiú.

– Csak nem *ezt* akarod a szememre hányni?!

– Semmit sem akarok a szemedre hányni, kedves Ned. Csak szeretnék már túl lenni az egészen.

– Részeg voltam. Nem tudtam, mit csinálok.

– Hagyjuk a vitát, Ned. Mondtam már, hogy nem ez a lényeg.

– Akkor miért vagy ilyen igazságtalan velem?

Eve egy óriási tintatartóval díszített asztal mellett ült. Ned megfogta a kezét. Angolul beszéltek, amiből a pofaszakállas bíró egy árva kukkot sem értett. Zavartan köhécselt, majd elfordult, és szenvedélyes odaadással a könyvespolc fölött lógó képet kezdte tanulmányozni. Ahogy Eve megérezte a férfi kezének szorítását, hirtelen azon kezdett tűnődni, vajon ezek a kezek visszakényszeríthetik-e akarata ellenére Nedhez.

Amit Ned mondott, bizonyos értelemben igaz volt. Akármilyen kedves és okos volt, éppúgy nem tudott a természetében rejlő kegyetlenségről, akár egy kisgyerek.

Ez a „kegyetlenség", még a nevetségesen hangzó „lelki gyötrelmet okozó kegyetlenség" is elég lett volna indoknak a váláshoz. De a házasságtörés vádja egyszerűbbé tette és meg is gyorsította a dolgot. Eve-nek pedig ez volt a legfontosabb. Talán bele is halt volna, ha a bíróság előtt ki kell teregetnie házaséletük intim részleteit.

– A férfi és a nő számára – mondta a bíró, mintha a könyvespolc fölött lógó képnek beszélne – a házasság az egyetlen lehetséges boldog állapot.

– Eve – szólalt meg Ned –, adj még egy lehetőséget!

Egyszer, egy társaságban azt mondta Eve-nek egy pszichológus, hogy az átlagosnál sokkal fogékonyabb a szuggesztióra. De *ennyire* azért nem volt az.

Ned érintése közömbösen hagyta, sőt inkább gyengén taszította. Nem mintha a férfi a maga módján nem szerette volna Eve-t. És Eve-t egy másodpercre meg is kísértette a gondolat, hogy *igen*t mond Nednek, egyszerűen csak azért, hogy elkerülje ezt a sok-sok fontoskodást, zűrzavart és kellemetlenséget. Csakhogy az ilyen meggyőződés nélkül kimondott *igen*-ért túlságosan magas ár lenne visszatérni Nedhez. Ned barátaihoz, ahhoz az élethez, amelyet Ned megszokott, és amelyben Eve mindig úgy érezte magát, mintha piszkos ruhában járna. Eve érezte, ha nem csinál valamit, a következő pillanatban vagy a pofaszakállas bíró szeme közé nevet, vagy zokogni kezd.

– Nagyon sajnálom – mondta, és felállt.

A bíró reménykedve fordult feléjük.

– A hölgy azt mondja, hogy…?

– Nem. Nem arra gondolt! – vágott a szavába Ned.

Eve egy pillanatig attól félt, hogy Ned dühében még összetör valamit. De az indulat, ha volt benne egyáltalán ilyen, már el is szállt. Ned mosolyogva nézte Eve-t, zsebében aprópénzt csörgetett, a ráncok összefutottak a szeme sarkában, és látni lehetett szép, egészséges fogait.

– Tudd meg, hogy még mindig szerelmes vagy belém – jelentette ki gyerekes önhittséggel, és látszott, hogy ezt valóban hiszi is.

Eve felkapta az asztalról a retiküljét.

– És ezt be is fogom neked bizonyítani! – tette hozzá Ned.

Mikor látta, hogy Eve milyen szemet mereszt rá, még szélesebben mosolygott.

– Persze nem most mindjárt. Szükséged van egy kis időre, hogy lecsillapodj! Én most egy időre eltűnök. De ha visszajövök…

Csakhogy nem jött vissza.

Eve elhatározta, hogy nem törődik a szomszédokkal, elviseli az esetleges pletykákat, és visszaköltözött La Bandelette-be. Felesleges volt nyugtalankodnia. Senki sem foglalkozott azzal, hogy mi történik a Villa Miramare-ban. Az ilyesféle fürdőhelyeket, ahová csak annyi időre látogatnak el a gazdag angol és amerikai vendégek, míg túladnak a kaszinóban a pénzükön, az érdeklődés teljes hiánya jellemzi. Eve Neill senkit sem ismert a des Anges utcában, és őt sem ismerte senki.

Ahogy a tavasz nyárba fordult, úgy változott meg La Bandelette arculata is. Színesre festett csúcsos épületeivel mesebeli Walt Disney-városra hasonlított. A levegő fenyőillattól volt fűszeres, nyitott hintók zötykölődtek az utcákon, a Kaszinó mellett tarka vászonernyőktől körülvéve nyújtózkodott az ég felé álgótikus tornyocskáival két hatalmas szálloda, a Donjon és a Brittany.

Eve sem a Kaszinóba, sem a bárokba nem járt. Atwood mellett az élet állandó izgalmat és bosszúságot jelentett, és most, mindezek múltán, az idegfeszültség megmaradt, s ráadásul még unatkozott is. Veszélyes kombináció. Egyedül érezte magát, s ugyanakkor irtózott az emberektől. Olykor eljárt golfozni – a kora délelőtti órákban, mikor rajta kívül senki sem volt a pályán –, vagy kilovagolt a bozótos tengerpartra.

És aztán találkozott Toby Lawesszal.

A Lawes család az övével szemben lévő házban lakott. A des Anges utca fehér és rózsaszín épületeivel, fallal övezett apró kertjeivel meghökkentően rövid és keskeny utca volt. Olyan kényelmetlenül keskeny, hogy a nyitott ablakokon be

lehetett látni a szemközti lakásokba. Eve homályosan emlékezett is egy-két arcra a szemközti házból még abból az időből, amikor együtt élt Neddel. Emlékezett például egy idősebb férfira – később derült ki, hogy Toby apja volt, Sir Maurice Lawes –, akivel egyszer-kétszer találkoztak is, és mindannyiszor szinte döbbenten mérte végig őket. Kedves, aszketikus arca belevésődött Eve emlékezetébe. Lakott a szemközti házban még egy vörös hajú lány és egy jó kedélyű idősebb asszony is, de Tobyt egyszer sem látta. Azon a reggelen találkozott vele először a golfpályán.

Június közepén már a reggelek is melegek. La Bandelette-ben még jóformán mindenki aludt. A gyep csillogott a harmattól, a tengert eltakarta a fenyőfasor, a golfpályán csend uralkodott. Eve-nek nem ment a játék. Rosszkedvűen, egy álmatlanul töltött éjszaka után elgyötörve dobta le válláról a táskát és ült le az egyik akadály szélére. Úgy érezte, gyűlöli a golfot. Az állást nézte éppen, mikor egy hosszú golfütés süvített végig a pályán, és a labda nekivágódott a gyeppel kirakott akadálynak. Aztán átbukfencezett rajta, és Eve-től körülbelül egy méterre a homokban kötött ki.

– Hülye – mondta Eve hangosan.

Néhány perc múlva egy fiatalember is megjelent a labda után.

– Jó ég! – kiáltott fel, mikor észrevette a lányt. – Nem tudtam, hogy maga itt van. Nem akartam zavarni. Kiáltanom kellett volna… Én…

Lekapcsolta a táskáját, amelyben legalább két tucat golfütőt cipelt magával, és megigazította a megrongált akadályt. Jól megtermett, semmitmondó külsejű, kissé merev fiatalember volt Toby, de megnyerőbb arcot régóta nem látott Eve. Sűrű barna haja rövidre volt nyírva, kis

bajsza bizonyos világfias megjelenést kölcsönzött neki, ami éles ellentétben állt kissé merev viselkedésével.

Állt, és csak nézte Eve-t. Minden kifogástalan volt rajta, kivéve talán azt, hogy az arcába szaladt a vér, és minden igyekezete ellenére egyre jobban elpirult.

– Magát én már láttam – jelentette ki hirtelen.

– Igazán? – kérdezte Eve, és magában bosszankodott, hogy nincs éppenséggel a legjobb formájában.

Aztán Toby Lawes nyílt rámenősséggel egy csapásra mindazt elérte, amihez közönséges diplomáciai manőverezéssel hónapok kellettek volna.

– Mondja – kérdezte meg –, maga még mindig férjnél van?

A golfot már együtt fejezték be. És aznap délután Toby otthon arról számolhatott be, hogy megismerkedett egy elragadó elvált asszonnyal, aki egy ronda fráter felesége volt, de viselkedésével bárkinek a csodálatát kiérdemelné.

Ez igaz is volt. Csakhogy az efféle bejelentéseket egy fiatalember hozzátartozói nem nagy örömmel szokták fogadni. Eve azt hitte, ismeri az embereket, és el tudta képzelni, hogyan hallgathatják ezt a Lawes családban. Szinte látta az asztal körül ülők semmitmondó arckifejezését, ahogy diszkréten köhécselni kezdenek vagy félrenéznek, valaki megkérdezi, hogy „Igazán így gondolod, Toby?”, aztán elhangzik egy megjegyzés, hogy milyen érdekes lenne megismerkedni ezzel az eszményi hölggyel.

A család nőtagjai részéről átlátszó udvariasságba burkolt rosszindulatra számított Eve.

Ezért találta meglepőnek a később történteket.

Egyszerűen tudomásul vették Toby bejelentését, és Eve-t meghívták teára a villa mögötti pompás kertbe. Még tíz

szót sem váltottak, már mindkét részről érezték, hogy minden rendben van, és hogy jó barátságban lesznek. Eve zavara lelkes hálaérzetté vált, idegei megnyugodtak, és kezdte boldognak érezni magát.

Helena Lawes, Toby édesanyja, őszintén megkedvelte Eve-t. A huszonhárom éves, vörös hajú Janice odaadással csodálta szépségét; Ben bácsi, bár ő állandóan pipázott és keveset beszélt, mindig neki adott igazat a vitákban; az öregúr, Sir Maurice pedig gyakran kérdezte meg véleményét gyűjteményének egy-egy becses darabjáról, ami elég nagy kitüntetésnek számított.

És Toby?…

Toby nagyon rendes és lelkiismeretes fiatalember volt, és ha olykor kissé nagyképűnek látszott is, ezt elviselhetővé tette egészséges humorérzéke.

– Végül is nagyon kell vigyáznom – jelentette ki.

– Mire kell vigyáznod? – kérdezte a vörös hajú Janice.

– Hogy feddhetetlenül éljek. Végül is a Hookson bankház La Bandelette-i fiókjának az igazgatója vagyok. – Már e szavak is kellemes izgalomba hozták. – Elővigyázatosnak kell lennem. A londoni bankok szolidak, nem szeretik, ha az alkalmazottaik nem azok.

– Miért, melyik szereti? – kérdezte Janice. – Azt hiszem, a francia bankokban sem igen láttad, hogy a tisztviselők szőke démonokat bújtatnának a pult alatt, vagy hogy a hivatalos időben másnaposan ásítoznának.

– El sem tudnék képzelni nagyszerűbb dolgot – jegyezte meg ábrándosan Helena Lawes –, mint egy részeg tisztviselőkkel teli bankot.

Toby kicsit megbotránkozott arcot vágott. Ilyesmikről nem volt hajlandó tréfálkozni.

– A Hookson bankház – mondta, és végigsimította kis bajuszkáját – Anglia egyik legrégibb bankja. Üzletházunk a Temple Baron van, a banknegyedben, ahol valamikor a család ötvösműhelye volt. – Eve felé fordult. – Apa gyűjteményében van is egy kis aranyfigura, amit annak idején emblémának használtak.

Ezt a kijelentést bizonytalan csend követte. Sir Maurice Lawes gyűjteménye ugyanis egyrészt a családi tréfálkozás, másrészt az őszinte elismerés tárgya volt, mivel a sok limlom közt akadt néhány valóban becses darab is.

A gyűjtemény a dolgozószobában volt elhelyezve, egy első emeleti, utcára néző tágas szobában. Sir Maurice Lawes esténként általában későig ott üldögélt. Hálószobájuk ablakából Eve és Ned Atwood annak idején gyakran látta is ezt a dolgozószobát, a falak mellett álló vitrineket és az öregurat, ahogy nagyítóval a kezében figyelmesen vizsgált valamit. Kedves arcát Eve nem felejtette el.

Az elmúlt időkről soha egyetlenegy szót sem ejtettek, mintha Ned Atwood a Lawes család számára soha nem is létezett volna. Egyszer Sir Maurice Lawes burkolt formában érintette ugyan a témát, de némi tétovázás után hirtelen másra tért, miközben különös pillantást vetett Eve-re, amit ő persze nem értett.

Aztán július vége felé Toby megkérte Eve kezét.

Eve sohasem gondolkozott azon, hogy mit jelent neki Toby, hogy milyen égetően szüksége van a kiegyensúlyozott életre, az egészséges vidámságra. Tobyban pedig mindez megvolt. És ha a fiú olykor, túlzott tapintattal, úgy bánt is vele, mint egy szenttel, ez Eve-ben különös módon csak újabb gyengéd érzelmeket keltett.

Egyik este La Bandelette legdivatosabb erdei vendéglőjében vacsoráztak, a fák közt felállított asztalokat lampionok világították meg. Eve különösen szép volt, gyöngyszürke ruhája kiemelte bőre melegségét, és nemhogy megsápasztotta volna, hanem éppen ellenkezőleg, megszínesítette az arcát. Toby szemben ült vele, a késével babrált, és most egyáltalán nem látszott nagyképűnek.

– Tudom – mondta őszintén –, hogy nem vagyok méltó hozzád – (Mekkorát röhögött volna ezen Ned Atwood!) –, de nagyon szeretlek, és azt hiszem, boldoggá tudnálak tenni.

– Helló, Eve! – szólalt meg egy hang Eve háta mögött.

Eve-ben egy pillanatra meghűlt a vér, azt hitte, Ned az.

De nem ő volt, csak egyik barátja. Eve-nek eszébe sem jutott, hogy ilyen helyen találkozhat valamelyikkel. Az idény megkezdődött már, s azok ilyenkor rendszerint már megvacsoráztak, és átvonultak a Kaszinóba, s ott ültek és játszottak egész éjjel. Eve emlékezett ugyan a vigyorgó arcra, de a neve nem jutott eszébe.

– Táncol? – kérdezte blazírt hangon a férfi.

– Köszönöm, nem. Ma este nem táncolok.

– Ó, bocsánat – mormogta a férfi és elment. Az arca egy régi estélyt juttatott Eve eszébe, és most úgy látta, mintha a férfi a szeme közé nevetett volna.

– A barátod? – kérdezte Toby.

– Nem – mondta Eve. A zenekar megint egy régi keringőbe kezdett. – A volt férjem barátja.

Toby megköszörülte a torkát. Túl romantikus és idealizált elképzelése volt a nőkről és a szerelemről, úgyhogy ez a megjegyzés szinte fizikai fájdalmat okozott neki. Eddig sosem beszéltek Ned Atwoodról, pontosabban Eve nem mondta el a teljes igazságot, csupán annyit, hogy alkatilag

nem illettek egymáshoz. „Ned alapjában véve kedves fiú.” Ez a könnyedén odavetett néhány szó éppen elég volt ahhoz, hogy Toby lelkét átjárja a féltékenység.

Vagy tízszer is megköszörülte a torkát, mielőtt megszólalt volna.

– Hogy visszatérjek a másik dologra… azt akarom mondani, hogy légy a feleségem. Ha szükséged van egy kis időre, hogy gondolkozhass a dolgon…

A zene elborított mindent, és Eve-ben szörnyű emléket idézett vissza.

– Én… én tudom, hogy nem vagyok egészen olyan, amilyennek lennem kellene – folytatta Toby, és idegesen lerakta a kést. – De ha csak sejtetnéd velem, hogy mi lesz a válaszod… igen vagy nem…

Eve átnyúlt az asztal fölött.

– Igen – mondta. – Igen, igen, igen.

Toby teljes tíz másodpercig nem jutott szóhoz. Megnedvesítette a szája szélét, majd megfogta Eve kezét, vigyázva, mintha szentképet érintene, aztán ráeszmélt, hogy mások is láthatják, és hirtelen elengedte. A tekintetéből áradó tisztelet meglepte Eve-t, és ugyanakkor zavarba is hozta. Eszébe jutott, hogy Toby Lawes talán egyáltalán nem is ismeri a nőket.

– Nos? – kérdezte Eve.

Toby elgondolkozott.

– Azt hiszem, erre innunk kell egyet – döntötte el végre, majd lassan ingatni kezdte a fejét, mintha még mindig nem merne hinni abban, ami történt. – Tudod, hogy ez életem legboldogabb napja?

Július végén hivatalosan is bejelentették eljegyzésüket.

Két hét múlva Ned Atwoodhoz is eljutott a hír. A New York-i Plaza bárban hallotta egyik ismerősétől. Pár percig szótlanul forgatta ujjai között a poharát, aztán elment, és jegyet váltott, a két nap múlva induló *Normandie*-ra.

És ezzel, bár hármójuk közül egyik sem sejtette, elkezdtek gyülekezni a tragédia sötét felhői a des Anges utca egyik villája fölött.

2. FEJEZET

Ned Atwood éjfél után negyed egykor fordult be a Boulevard du Casinóról a des Anges utcába.

Távolban a hatalmas világítótorony fénycsóvája söpörte végig az eget. A nappali hőség már kezdett enyhülni, de a felforrósodott aszfalt még mindig ontotta magából a meleget. A La Bandelette utcán szinte egyetlen lépés sem volt hallható. Azok, akik még a szezon végén is kitartottak, most a Kaszinóban ültek, hogy hajnalig játsszanak.

Így aztán senki sem látta azt a fiatalos külsejű, puhakalapot viselő, bolyhos sötét ruhás férfit, aki egy pillanatig tétovázott, mielőtt elindult a des Anges utcán. A fogát összeszorította, a szeme zavarosan csillogott, mint a részegeké. Pedig ezen az éjszakán Ned egy csöpp szeszes italt sem ivott. Nem az alkohol tartotta izgalomban.

Eve még mindig szerelmes belé, ezt hitette el magával.

Nem volt éppen okos dolog – ezt most már Ned is elismerte – délután azzal hencegnie a Donjon Hotel teraszán, hogy rövidesen vissza fogja hódítani Eve-t. Ez nyilvánvaló taktikai hiba volt. Ugyanolyan észrevétlenül kellett volna visszalopakodnia La Bandelette-be, mint ahogyan most – Eve villájának kulcsával a zsebében – végiglopakodott a des Anges utcán.

Amikor a Villa Miramare közelébe ért, Ned tekintete önkéntelenül a szemközti házra tévedt. A Lawes család villája is hatalmas, piros cseréptetős épület volt, mint Eve-é. Az is néhány méternyire állt az úttól, s magas fal vette körül, amelyen egy kis vasrácsos kapu volt.

Ned azt látta, amire számított. A Lawes ház földszintje sötét volt. Az volt az első emelet is, kivéve Sir Maurice Lawes dolgozószobájának két ablakát. A vas ablaktáblák ki voltak nyitva, és a függönyöket sem húzták össze ezen a forró éjszakán.

– Tökéletes! – mondta Ned hangosan, és nagyot lélegzett a balzsamos levegőből.

Nem kellett ugyan attól tartania, hogy az öregember meghallja – különben ezzel egyáltalán nem is törődött –, mégis csendben járt. Kinyitotta Eve villája kerítésének a kapuját, és a bejárati ajtóhoz sietett. Az ajtó kulcsát, amely még a boldogabb vagy legalábbis viharosabb napokból maradt nála, beledugta a zárba. Újra mélyet lélegzett, elmondott magában egy hálaimát valami pogány istenséghez, és belépett az ajtón.

Vajon ébren van Eve, vagy alszik? Az, hogy a Villa Miramare egyik ablaka sem világos, nem jelent semmit. Eve-nek ugyanis az volt a szokása – betegesen tiszteletreméltó szokás, mondta annak idején Ned hogy este minden ablakon szorosan összehúzta a függönyt.

A földszinti hall teljesen sötét volt. A helyiséget a francia lakásokra jellemző kávé- és bútorfényező-illat töltötte be, amely Nedben a múlt sok-sok apró részletét visszaidézte. Megkereste a sötétben a lépcsőt, és lábujjhegyen megindult felfelé.

A keskeny, elegáns lépcső finom művű bronzkorlátjával pontosan követte a fal görbületét. Magas volt és meredek, a vastag szőnyeget ódivatú rézpálcikák szorították le. Hányszor lopózott fel sötétben ezen a lépcsőn! Hányszor hallgatta az óra ketyegését, és a szíve a torkában dobogott, mert szerelmes volt, és attól félt, hogy Eve nem hűséges hozzá! Emlékezett még, hogy az egyik pálcika, majdnem a

lépcső tetején, közvetlenül Eve hálószobája előtt, meglazult. Többször is megbotlott benne, és káromkodott, hogy egyszer még a nyakát töri.

Kezével óvatosan a korlátot fogva haladt felfelé, és észrevette, hogy az ajtó alatt kiszűrődik a fény. Tehát Eve még nem alszik. Közben tökéletesen megfeledkezett a meglazult rézpálcikáról, és az ajtó előtt hasra vágódott.

– A fene egye meg! – káromkodta el magát hangosan.

Eve Neill a hálószobában meghallotta a zajt, és azonnal tudta, ki az.

Már átöltözött, fehér selyempizsamában és fehér szaténpapucsban ült a fésülködőasztal tükre előtt, és lassú mozdulatokkal kefélte a haját. A szobában csak egyetlen lámpa égett, a tükör fölött.

Nem fordult meg, nem hagyta abba a fésülködést, de még mielőtt kinyílt az ajtó és meglátta Ned arcát a tükörben, vakrémület fogta el egy pillanatra.

Ned ugyan színjózan volt, de olyan izgatott, hogy szinte sírósan remegett a hangja.

– Ide figyelj – kezdte, mielőtt még teljesen kinyitotta volna az ajtót –, nem mehetsz férjhez!

Eve hallotta, hogy ő is megszólal. A rémülete nem múlt el, sőt fokozódott. A fésülködést azonban nem hagyta abba, talán, hogy el ne árulja, mennyire remeg a karja.

– Gondoltam, hogy te vagy – mondta csendesen. – Tisztára elment az eszed?

– Nem! Én…

– Pszt! Az isten szerelmére, halkabban!

– Szeretlek! – mondta Ned, és kitárta a karját.

– Megesküdtél, hogy elvesztetted a kulcsot. Ebben is hazudtál?

– Nincs értelme ilyen lényegtelen apróságokról vitatkozni – hárította el Ned, mivel érezte, hogy számára ez nagyon kellemetlen apróság. – Csakugyan hozzá akarsz menni ahhoz a Lawes gyerekhez? – Csak úgy fröcsköltek szájából a szavak.

– Igen.

Mindketten önkéntelenül az utcára nyíló, befüggönyözött ablakokra néztek. Mindketten nyilvánvalóan ugyanarra gondoltak.

– A legelemibb illemtudást sem érdemlem meg tőled? – kérdezte Eve.

– Amíg szeretlek, nem!

Ned olyan izgatott volt, hogy majdnem elsírta magát. Vagy csak komédiázás volna az egész? Eve nem hitte. Ha csak egy pillanatra is, de valami áttörte azt a nemtörődöm szemfényvesztést és tökéletes magabiztosságot, amellyel Ned általában a világban mozgott. Csakhogy mindez gyorsan elmúlt, és Ned újra a régi Ned lett. Fel-alá járkált, a kalapját az ágyra dobta, és végül egy karosszékbe vetette magát.

Eve-nek nagy erőfeszítésébe került, hogy ne sikítson.

– Szemközt velünk… – kezdte Eve.

– Tudom! Tudom!

– Mit tudsz? – kérdezte Eve, miközben letette a kefét, és a puffon ülve szembefordult Neddel.

– Hogy az az öregember, Sir Maurice Lawes…

– Úgy? És mit tudsz róla?

– Hogy minden este ott ül a szobájában, szemközt velünk, a régiségei vagy mit tudom éri, mik közt. És az ablakaiból pontosan be lehet látni ebbe a szobába.

A hálószobában fülledt meleg volt. A fürdősó illata cigarettafüst szagával keveredett. Ned kényelmesen elterpeszkedett a karosszékben, fél lábát átvetette a karfáján, és szemügyre vette a szobát. Gunyoros mosoly ült az arcán. Ez az arc nemcsak egyszerűen csinos volt; a homlok, a szem, a száj körüli vonások képzelőtehetségről és intelligenciáról tanúskodtak.

Körbejártatta tekintetét a vörös selyemtapétával borított ismerős falakon, megnézte a tükröket, az ágyat, amelyen most ott hevert a kalapja, az ágy mellett a telefont és az öltözőasztal fölött a lámpát.

– Ugye, elég szenteskedők? – kérdezte.

– Kik?

– Lawesék. Ha az öregúr megtudná, hogy éjfél után egykor szívesen látott vendéggel szórakozol…

Eve majdnem felugrott, de aztán újra visszaroskadt.

– Ne izgulj! – tette hozzá durván Ned. – Nem vagyok olyan aljas, amilyennek gondolsz.

– Akkor nagyon kérlek, hagyj magamra!

– Csak azt akarom tudni – folytatta elkeseredetten Ned –, hogy *miért??* Miért mész hozzá ahhoz a pasashoz?

– Mert szerelmes vagyok belé.

– Hülyeség! – mondta Ned pimasz nyugalommal, mintegy elhessegetve a gondolatot.

– Mikor mondod meg végre, hogy mit akarsz? – kérdezte Eve.

– Nem, nem a pénz miatt teszed – gondolkozott hangosan Ned –, abból neked több van, mint amennyire szükséged lehet. Nem, kis boszorkám, nem a pénz miatt mész te férjhez. Épp az ellenkezőjéről van szó.

– Mit akarsz azzal mondani, hogy épp az ellenkezőjéről?

– Mit gondolsz, miért akar az a vén kecske odaát olyan buzgón összeboronálni a hólyag fiacskájával? A te pénzedért, szívecském, hidd el, csakis a pénzedért.

Eve a legszívesebben hozzávágta volna a hajkefét. Ned mindig mindent bemocskolt, amit ő megpróbált felépíteni magának. Majdnem sírva fakadt.

– Gondolom – mondta lángoló arccal –, hogy te aztán sokat tudsz a Lawes családról!

Ned komolyan értet

– Nem sokat, de minden adatot összegyűjtöttem, amit csak tudtam. És rájöttem, hogy az egésznek a kulcsa a…

– Témánál vagyunk – vágott a szavába Eve. – Remélem, visszaadod a kulcsot.

– Miféle kulcsot?

– A házam kulcsát, amit most is ott forgatsz a kulcskarikádon az ujjad körül. Biztosítani szeretném magam, hogy utoljára hoztál ilyen kellemetlen helyzetbe.

– Az isten szerelmére, Eve!

– Halkabban, kérlek!

– Visszajössz hozzám! – mondta Ned, és kihúzta magát ültében, de ahogy meglátta Eve arckifejezését, panaszos hangon folytatta: – Mi történt veled? Egészen megváltoztál.

– Én?

– Mitől lettél egyszerre ilyen szent? Azelőtt semmi bajod sem volt, most meg megjátszod magad, mintha mit tudom én, mi lennél!

– Igazán?

Ned felugrott.

– Nekem ne húzd fel az orrod, és ne mondd ilyen kényeskedve, hogy „igazán”! Nekem ne akard bemesélni,

hogy szerelmes vagy abba a Toby Lawesba! Nekem aztán semmiképpen!

– Mi kifogásod van Toby Lawes ellen, Ned?

– Azonkívül hogy mindenki üresfejű, fölfújt hólyagnak tartja, semmi. Ettől még lehet rendes fickó, de lehet utolsó szemét is. Az viszont egészen biztos, hogy nem a te eseted. A te eseted én vagyok.

Eve megborzongott.

Ned a tükör felé fordulva kiabált.

– Mi a fenét lehet kezdeni egy ilyen nővel, mint te?! –Egy kis szünetet tartott, aztán olyan arckifejezéssel folytatta, amilyet Eve túlságosan is jól ismert. – Egyetlenegy dolgot.

Eve felugrott.

– Ebben a pizsamában olyan izgató vagy, hogy még egy remete is elvesztené a fejét. És én nem is vagyok remete.

– Ne merj a közelembe jönni!

– Úgy érzem magam – mondta Ned váratlanul elkedvetlenedve –, mint az intrikus egy melodrámában, aki előtt az ijedt hősnő nem mer segítségért kiáltani, ha… – Fejével az ablak felé intett, és hirtelen hangot váltott. – Rendben van – mondta alattomosan. – Miért ne legyek intrikus? Miért ne legyek csúszó-mászó, aljas gazember? Te is élvezni fogod.

– Figyelmeztetlek, hogy nem hagyom magam.

– Annál izgalmasabb!

– Komolyan beszélek, Ned.

– Én talán nem? Nem hagyod magad, de csak a kezdetén, az meg nem számít.

– Mindig azt mondtad, hogy benned ugyan egy szikrányi illemtudás sincs, de a korrektségedre büszke voltál. Ha…

– Nem gondolod, hogy az a vén kecske odaát mindent meg fog hallani?

– Ned, mit csinálsz? *Gyere el attól az ablaktól!*

Eve-nek csak késve jutott eszébe az öltözőasztal fölötti lámpa. Felnyúlt és leoltotta, a szoba sötétségbe borult. Mikor Ned az egyik damasztfüggönyt félrehúzta, hűvös levegő áramlott a szobába. Ha nem feltétlenül szükséges, nem akarta mindenáron kínos helyzetbe hozni Eve-t. És amit látott, megnyugtatta.

– Sir Maurice még fenn van? – kérdezte Eve.

– Igen, még fenn van. Ne félj, nem figyel ide. Nagyítót tart a kezében, és valami burnótszelencét nézeget. De várj csak!

– Mi az?

– Még valaki van a szobában, csak azt nem látom, hogy ki.

– Biztosan Toby. – Eve suttogása szinte már fojtott sikoly volt. – Ned, azonnal gyere el az ablaktól!

Ebben a pillanatban jutott el a tudatukig, hogy a szobában nem ég a villany.

A des Anges utcáról beszűrődő gyenge, fehéres fény megvilágította Ned arcát. Naiv arckifejezését, gyerekes meglepődését szájának gúnyos vonala meghazudtolta. Elengedte a csipkefüggönyt, a nehéz damasztot visszahúzta, és a szobában újra sötét lett.

A hőség elviselhetetlen volt. Eve keresni kezdte a feje fölött a kapcsolót, de mikor nem találta, ahelyett hogy tovább bajlódott volna vele, felállt, és tett néhány lépést, hogy minél távolabb kerüljön Nedtől.

– Ide figyelj, Eve…

– Ez az egész egyre nevetségesebb lesz. Kérlek, kapcsold már fel a villanyt.

– Miért én? Te vagy közelebb hozzá!

– Dehogyis! Én…

– Aha! – mondta Ned különös hangon.

Ez még jobban megrémítette Eve-t. Ismerte ezt a győzelemittas hangot.

Egyvalamit nem akart megérteni Ned, vagy a hiúsága nem engedte, hogy megértse, mégpedig azt, hogy Eve undorodik tőle. A helyzet nemcsak visszataszító volt, hanem olyan, mint egy lázálom. Az egyetlen megoldás az lett volna – de erre Eve gondolni sem akart –, ha segítségért kiált, ha például behívja a cselédeket.

Eve Neill egyszerűen abból indult ki, hogy ilyen visszás helyzetben senki sem hinne neki. Az igazat megvallva, legalább annyira félt attól, hogy a cselédek megtudják Ned látogatását, mint attól, hogy a Lawes család tudomására jut. A cselédek pletykásak, és az egymásnak elsuttogott történeteket szeretik kiszínezni. Az új szobalánya, Yvette például…

– Magyarázd meg nekem – mondta Ned nyugodtan –, miért mész hozzá ahhoz a Lawes gyerekhez?

Nem beszélt hangosan, mégis fülsértő volt ebben a sötétben.

– Az isten szerelmére, menj el. Nem hiszed el, hogy szerelmes vagyok belé? Pedig így van. Különben sem tartozom neked számadással. Már nem. Vagy azt hiszed, hogy bármit is jogod van követelni tőlem?

– Igen.

– Szeretném tudni, hogy mit?

– Majd odamegyek és megmutatom!

Ned a sötétben is pontosan tudta, hogy Eve mit csinál. A ruhasuhogásból, egy rugó reccsenéséből rájött, hogy Eve

az ágy végén heverő nehéz csipke hálóköntössel bajlódik. Már csaknem teljesen belebújt, amikor Ned odaért hozzá.

Többek között Eve még egyvalamitől tartott, és ez most újra az eszébe jutott. Nincs olyan asszony – tapasztalt ismerősei bizonygatták –, aki el tudná felejteni az első férfit, akivel dolga volt. Még ha az ellenkezőjét hiszi, akkor se felejti el. Eve is ember volt, és ráadásul több hónapja egyedül élt. Ned Atwood pedig, ha sok mindent szemére lehetett is vetni, értette a dolgát. És ha…

Ahogy Ned hozzáért, vadul felé ütött.

– Hagyjál!

– Kedves leszel velem?

– Nem! Ned, a szobalány…

– Ugyan már! Mit számít az az öreg bútor!

– Új lányom van. Nem bízom benne, leskelődik utánam. Különben is, légy szíves tisztességesen…

– Kedves leszel velem?

– Nem!

Eve alig volt alacsonyabb Nednél, de fizikai erőben össze sem lehetett őket hasonlítani. Most már Ned is látta, hogy hiba csúszott a számításába: Eve nem kacérságból, hanem őszintén védekezik. De karjai közt Eve-vel tökéletesen elvesztette a fejét.

És ekkor, a sötétben, megszólalt a telefon.

3. FEJEZET

A telefoncsörgés mindig kellemetlen, de itt a sötét hálószobában mintha vádaskodott volna az erőszakos lárma. És nem akarta abbahagyni. Egyszerre kijózanodtak, és mintha attól tartottak volna, hogy a telefon kihallgatja őket, suttogni kezdtek.

– Ne vedd fel, Eve.

– Engedj! Hátha?…

– Hülyeség. Hadd csöngjön.

– Hátha megláttak?…

A telefonasztal közeliben álltak. Eve ösztönösen a kagyló után nyúlt, de a férfi elkapta a csuklóját. A kagyló kiesett Eve kezéből, és koppanva esett az asztalra. Az éles csengés megszűnt, de a beállt csendben mind a ketten tisztán hallottak egy vékonyka hangot, Toby Lawes hangját.

– Halló! Eve? – hallatszott a sötétben.

Ned elengedte Eve karját, és hátralépett. Sohasem hallotta ezt a hangot, de nem volt nehéz kitalálnia, hogy kié lehet.

– *Halló! Eve!*

Eve kitapogatta a kagylót, közben véletlenül még a falhoz is hozzáütötte, nagyot lélegzett, és olyan természetes hangon szólalt meg. hogy egy kívülálló bizonyára megcsodálta volna.

– Tessék. Te vagy az. Toby?

Toby Lawesnak erős hangja volt, és lassan beszélt, úgyhogy mind a ketten tisztán értették, mit mond.

– Ne haragudj, hogy az éjszaka kellős közepén felébresztettelek. Nem tudtam aludni, fel kellett hogy hívjalak. Ugye, nem haragszol?

Ned az öltözőasztalhoz tapogatózott, és felkapcsolta a villanyt.

Azt lehetett volna gondolni, hogy Eve-t ez bosszantani fogja. Dühös tekintet helyett viszont csak az ablakokra vetett egy gyors pillantást, hogy be vannak-e húzva rendesen a függönyök. Toby kedveskedő mentegetőzéséből ítélve Eve-nek nem volt oka félelemre. Csakhogy akadt más kellemetlenség. Toby olyan túláradó kedvességgel beszélt, hogy azt Ned – aki el sem tudta képzelni, hogy más is megüthet ilyen hangot – elképesztőnek, sőt egyenesen nevetségesnek találta.

Ned gúnyosan vigyorgott, de valami egyszerre letörölte az arcáról a vigyort.

– Toby drágám – suttogta Eve.

Ezt nem lehetett félreérteni. Ez a szerelmes nők jellegzetes hanghordozása volt, vagy legalábbis azoké, akik azt hiszik magukról, hogy szerelmesek. Az arca sugárzott, és elömlött rajta a hála és a megkönnyebbülés.

– Nem haragszol, hogy felcsöngettelek? – kérdezte újra Toby.

– Persze hogy nem! Hogy… hogy vagy?

– Kitűnően. Csak éppen nem tudtam elaludni.

– Honnan beszélsz?

– A földszinti szalonból – válaszolta Mr. Lawes, nem is sejtve, hogy mi rejtőzik a kérdés mögött. – Fenn voltam a szobámban, de állandóan az járt a fejemben, hogy milyen csodálatos vagy. Úgy éreztem, hogy muszáj felhívjalak.

– Toby, drágám!

(– Nocsak! – kommentálta Ned.

Mások érzelmei a kívülállónak mindig ellenállhatatlanul ostobák, még akkor is, ha maga az érzés tőle sem idegen.)

– Komolyan – erősítgette Toby. – És… mondd, neked tetszett az az angol darab, amit az este láttunk?

(– Képes éjnek idején felhívni, hogy elbeszélgessen egy színdarabról? – kérdezte Ned. – Kapcsold ki ezt a hólyagot!)

– Toby, nekem nagyon tetszett. Szerintem Shaw igazán bájos.

(– Shaw? Úristen! Méghogy Shaw *bájos!)*

– Egyes részeknél úgy éreztem, túlságosan sikamlós. Te nem voltál megbotránkozva rajta?

(– Ezt nem hiszem – mormogta Ned, és tágra nyílt szemmel bámult a telefonra. – Ezt egyszerűen nem hiszem!)

– Anya, Janice meg Ben bácsi – folytatta Toby – nem értenek egyet velem. De én, tudod… – Toby azok közé tartozott, akiket Shaw nézetei teljességgel megzavartak. – Lehet, hogy egy kicsit régimódi vagyok, de úgy érzem, vannak dolgok, amikről egy nőnek… mármint egy jól nevelt nőnek, nem illik tudnia.

– Én nem voltam megbotránkozva rajta, Toby drágám.

– Akkor rendben van – húzta az időt Toby. Nem volt nehéz elképzelni, hogy izeg-mozog a telefondrót másik végén. – Csak ennyit akartam mondani, igazán csak ennyit.

(– Hát akkor búcsúzzunk most, kiskomám… – dúdolta Ned.)

Csakhogy evés közben jön meg az étvágy, s Toby sem tudta befejezni.

– Ne felejtsd el, holnap kirándulni megyünk. Csak jó időnk legyen! Most jut eszembe, az öregúr az este kapott valami új mütyürkét. Úgy örült neki, mint egy gyerek.

(– Persze – gúnyolódott Ned –, mi is láttuk az előbb a kéjsóvár vén kecskét.)

– Igen, Toby – felelte Eve –, láttuk… – csúszott ki a száján. Nyelvbotlásnak is lehetett érteni. Mégis újra elöntötte a vakrémület. Felpillantott, és Ned arcán azt a hamiskás mosolyt látta, amely néha olyan gyűlöletes, néha meg olyan kedves tudott lenni. Összeszedte magát és megpróbálta helyrehozni a nyelvbotlást.

– Úgy értem, hogy örülök, hogy láttuk azt a remek darabot.

– Te igazán annak tartod? – kérdezte Toby. – De nem akarlak tovább feltartani. Feküdj le. Jó éjszakát, drágám.

– Jó éjszakát, Toby. El sem tudod képzelni, milyen boldog vagyok, hogy hallottam a hangodat.

Letette a kagylót, és süket csönd támadt.

Eve még mindig az ágy szélén ült, egyik kezét a készüléken tartotta, a másikkal a csipke hálóköntöst fogta össze a keblén. Lassan felemelte a fejét, és Nedre nézett, aki éppen egy cigarettát halászott elő a zsebéből, meggyújtotta és nagyot szippantott belőle. Az öngyújtó lángja nyugtalanul vibrált a kezében. Minden idegszála remegett, bár igyekezett nem mutatni. A feszült csendet csak az óra ketyegése törte meg. Nednek nem volt sietős.

– Hát akkor – szánta el végre magát, és megköszörülte a torkát – mondd ki a végszót.

– Miféle végszót?

– Hogy „vedd a kalapodat, és tűnés”.

– Vedd a kalapodat – ismételte meg Eve nyugodtan –, és tűnés.

– Értem. – A cigaretta parazsát nézegette, majd újra szippantott egyet, és kifújta a füstöt. – Rossz a lelkiismeretünk, mi?

Ez ugyan nem volt egészen igaz, de az igazság egy parányi szikrája is elég volt ahhoz, hogy lángba borítsa Eve arcát. Ned látszólag a cigarettáját tanulmányozta, miközben ördögi ösztönnel folytatta tovább a beszélgetést.

– Mondd csak, te elragadó boszorkány, nincs rossz előérzeted?

– Miért volna?

– A Lawes család miatt.

– Vannak dolgok, Ned, amiket te egyszerűen képtelen vagy megérteni.

– Nem vagyok elég „kifinomult”, mi?!. Nem úgy, mint az a hólyag odaát.

Eve felállt, és megigazította a hálóköntösét. A rózsaszínű selyemöv minduntalan kioldódott, és most újra megkötötte.

– Sokkal hatásosabb lenne – mondta Eve –, ha nem úgy beszélnél, mint egy duzzogó gyerek.

– Jó, ez más lapra tartozik. De azt, ugye, tudod, hogy elviselhetetlen stílusban beszélgettetek?

– Igazán?

– Igazán! Pedig te értelmes nő vagy.

– Köszönöm.

– De ha Tobyval beszélsz, lesüllyedsz az ő szellemi színvonalára. Úristen, hogy szenvelegtél! Méghogy Shaw „bájos”! A végén még magad is elhiszed, hogy ugyanolyan ostoba vagy, mint ez a fickó. Vagy csakugyan az vagy? És ha már a házasság előtt itt tartasz, mi lesz később! – Ned most újra halkra fogta a hangját.

– Tényleg nincs rossz előérzeted, Eve?

– Hagyj már békén!

– Mi bajod van? – makacskodott tovább Ned, és újabb füstfelhőt fújt maga elé. – Csak nem félsz tőlem?

– Nem félek.

– Ismered te egyáltalán a Lawes családot? Tudsz valamit is róluk?

– Rólad mit tudtam, mielőtt hozzád mentem? És mit tudok most a találkozásunk előtti éveidről? Semmit. Legfeljebb annyit, hogy önző vagy…

– Nem tagadom.

– És brutális.

– Drágám, ha jól emlékszem, a Lawes családról beszélünk. Mi tetszik neked annyira rajtuk? Hogy olyan tiszteletre méltóak?

– Igenis az! Én is tiszteletre méltó akarok lenni. Minden asszony az akar lenni.

– Ne mondd!

– Ez persze neked semmit sem jelent, de én ráadásul még szeretem is őket. Szeretem Lawes papát, Lawes mamát, Tobyt, Janice-t és Ben bácsit. Nagyon kedves emberek. Mindig úgy viselkednek, ahogy kell, és még csak nem is unalmasak.

– Lawes papa meg szereti a bankszámládat.

– Ne merészelj róla így beszélni!

– Bebizonyítani nem tudom, de majd egyszer…

Ned elhallgatott. Végigsimított a keze fejével a homlokán. Egy pillanatra megállt, és ránézett Eve-re, de olyan tekintettel, amelyben volt valami új, valami zavaros és elkeseredett, de – és erre Eve meg mert volna esküdni – őszinte ragaszkodásra vallott.

– Eve – robbant ki belőle váratlanul –, én ezt nem fogom hagyni.

– Mit nem fogsz hagyni?

– Hogy ilyen hibát kövess el.

Átvágott a szobán, hogy az öltözőasztalon levő hamutartóban elnyomja a cigarettáját. Eve teste szinte megmerevedett. Nedet figyelte, ahogy újabb cigarettára gyújtott, és hullámos, szőke haja alatt finom ráncok hálózták be a homlokát.

– Eve, ma hallottam egyet s mást a Donjonban.

– Igazán?

– Azt mondják – folytatta Ned, és kifújva a füstöt az ablak felé intett a fejével –, hogy Lawes papa szinte teljesen süket. Még ha elhúznám is a függönyt és átkiabálnék, hogy mi újság…

Eve-t fizikai rosszullét környékezte, a gyomra kóválygott, ahogy a tengeribetegség szokott kezdődni, de annyira, hogy még a látása is elhomályosult bele. A fülledt szobában minden elvesztette realitását, a cigarettafüst fojtogatott, és a gomolygó füst mögött Ned rászegeződő kék szemét látta, és a saját hangját hallotta nagyon távolról.

– Nem űzhetsz velem ilyen mocskos tréfát.

– Miért ne űzhetnék?

– Nem. Éppen te nem.

– Miért lenne ez mocskos tréfa? – kérdezte Ned nyugodtan. Ujjával Eve-re mutatott. – Te talán tökéletesen ártatlan vagy?

– Igen.

– Ezek szerint te vagy az erény példaképe, én meg közös színdarabunkban a cselszövő. De hát erőszakkal törtem én be ide, még ha történetesen volt is kulcsom? – A kulcsot

magasra emelte. – Ha jól emlékszem, elég nagy zajt csaptam. Mitől féltél annyira?

Eva ajka kiszáradt. Mintha mindez légüres térben történt volna, ahol a fény szilánkokra hullik, és a hangok csak nagy sokára érnek el hozzá.

– Kellemetlen fráter vagyok, jó alaposan el kellene páholni. Csakhogy ahhoz férfi kellene ám, nem Toby Lawes. Te persze megpróbáltál kidobni. Kedves barátaid, akik jól ismernek, természetesen mindezt egy szavadra el is hiszik majd. Rendben van! Ígérem, hogy nem foglak meghazudtolni. De ha csakugyan ellenszenves vagyok neked és utálsz, és ha azok ott olyanok, amilyeneknek mondod őket, akkor dühösködés helyett miért nem kiabáltál, amikor kedves akartam lenni hozzád?

– Ned, ezt nem tudom megmagyarázni…

– Miért nem?

– Mert úgysem értenéd.

– Miért nem?

Eve kétségbeesetten tárta szét a karját.

– Csak azt tudom mondani, hogy inkább meghalnék, mint hogy valaki is megtudja, hogy ma éjjel nálam jártál.

Ned egy pillanatig merően nézett rá.

– Igazán? – kérdezte, azzal hirtelen megfordult, és elindult az ablak felé. Eve első gondolata az volt, hogy le kell oltani a villanyt. Az öltözőasztalhoz ugrott, s közben a hálóköntös selyemöve megint kioldódott. Hogy Nedre rákiáltott-e akkor, arra később sem tudott visszaemlékezni. Megbotlott a puffban, de még így is elérte a villanykapcsolót, s mikor a szoba sötétbe borult, megkönnyebbülten sóhajtott fel.

Vajon Ned valóban át akart kiabálni Sir Maurice Lawesnak? Akár igen, akár nem, a függönyt mindenesetre félrerántotta, az alatta levő tüllt megemelte és kinézett. De egyebet nem csinált.

A szemközti házat nézte – nem lehetett messzebb tizenöt méternél –, pontosabban Sir Maurice Lawes dolgozószobájának világos ablakait. A franciaablakok pontosan a bejárati ajtó fölött, egy kis, kovácsoltvas erkélyre nyíltak. A vas ablaktáblák nem voltak behajtva, és a függönyök is szabad utat engedtek a kíváncsi tekintetnek.

De a szoba belseje nem olyan volt, mint néhány perccel előbb, amikor Ned először nézett át.

– Ned! – szólalt meg Eve, rémülettel a hangjában.

A férfi nem felelt.

– *Mi az,* Ned?

Csak az ujjával mutatott oda. de Eve-nek az is elég volt.

Egy közepes nagyságú szobába láttak be, a falak mellett különböző stílusú és alakú vitrinek álltak, tele műtárgyakkal. A vitrinek sorát csak egy-két könyvszekrény törte meg. Az aranyozott, csavart lábú, brokáthuzatú bútorok csak még jobban kiemelték a falak fehérségét és a szőnyeg szürkeségét. Amikor Ned először nézett át, csak az asztali lámpa égett. Most a középső csillár fénye minden apró részletet olyan élesen világított meg, hogy a borzalmas látványt alig tudták elviselni.

A bal oldali ablakon keresztül Sir Maurice Lawes falnak fordított hatalmas íróasztalát láthatták, a jobb oldalin a fehérmárvány kandallót, a dolgozószoba hátterében pedig – a velük szemközti falon – az emeleti hallba vezető ajtót.

Valaki éppen akkor húzta be maga után óvatosan.

Látták, hogy a szobából kioson valaki. Mire Eve az ablakhoz ért, az arcát már nem láthatta, pedig később hányszor kísértette ez az arc. Ned azonban látta.

A csukódó ajtó mögül még visszanyúlt egy, ilyen messziről kicsinek tűnő, barna kesztyűs kéz, kitapogatta a villanykapcsolót, és leoltotta a csillárt. Aztán a nagy, fehér ajtó, amelyen gomb helyett kilincs volt, csendben becsukódott.

Már csak a zöld ernyős asztali lámpa szórt tompa fényt a bal oldali falhoz tolt hatalmas, sima lapú íróasztalra és a mellé húzott forgószékre. Sir Maurice Lawes szokás szerint az asztalnál ült, profilból látták. De most nem tartott a kezében nagyítót; és tudták, hogy nem is fog már soha tartani.

A nagyító az írómappán hevert. A mappa és az egész asztal tele volt szórva valaminek a széttört darabjaival. Sok-sok apró, különös szilánkkal. Volt, amelyik vörösen ragyogott, a másik csillogott, és úgy verte vissza a fényt, mint a rózsaszínű hó. Némelyik aranynak látszott. A színeket nehéz volt megkülönböztetni, mert az asztalon minden, de minden, sőt még a fal is tele volt fröcskölve vérrel.

Eve-t hányinger kerülgette, mégsem akart hinni a szemének. Később sem tudott visszaemlékezni, hogy mennyi ideig állt így, megbabonázva a rémülettől.

– Ned, én…

– *Csend!*

Sir Maurice Lawes koponyája be volt zúzva. A szerszámot, amellyel bezúzták, nem lehetett látni. A térde nekifeszült az íróasztalnak, így a teste nem csúszhatott le a

székről. Az álla a mellére csuklott, karjai ernyedten lógtak. Az arcán végig-csurgott a vér, s befestette az orra aljáig, mintha vörös sapkát húztak volna a mozdulatlan fejre.

4. FEJEZET

Így halt meg lovag Maurice Lawes, korábban a westminsteri Queen Anne's Gate, később pedig a La Bandelette-i des Anges utca lakója.

Ebben a régmúlt időben, mikor az újságoknak kévés írnivalójuk akadt, viszont annál több volt a papírjuk, ez a halálhír izgalomba hozta az angol sajtót. Igaz, kevesen tudták, hogy ki volt Sít Maurice Lawes, s még ennél is kevesebben, hogy miért kapta a lovagi címet. De most, hogy ilyen titokzatos körülmények között meggyilkolták, minden érdekessé vált körülötte. Kiderítették, hogy a lovagi címmel valamikor réges-régen emberbaráti tevékenységéért tüntették ki. Annak idején ugyanis sokat foglalkozott a matrózok szociális helyzetével, a nyomornegyedek felszámolásával, és sok időt szentelt a börtönreform kérdéseinek is.

A *Ki kicsoda?* szerint a „régiséggyűjtés” volt a hobbyja. Sir Maurice Lawes azok közé az ellentmondásos egyéniségek közé tartozott, akik néhány évvel később majdnem végromlásba döntötték Angliát. Bár tetemes összeget adományozott jótékony célokra, és a hatóságokat is arra ösztönözte, hogy minél több pénzt fordítsanak a köz javára, ő maga külföldön élt, hogy elkerülje az igazságtalannak vélt jövedelemadó fizetését. Alacsony, köpcös férfi volt, majdnem süket, arcát bajusz és kis szakáll díszítette. A maga külön kis világában élt, de emberi jó tulajdonságaival mégis köztiszteletet vívott ki magának. És ezt a tiszteletet meg is érdemelte. Maurice Lawes valóban olyan ember volt, amilyennek látszott.

És most valaki kiszámított módon, vérengző kegyetlenséggel bezúzta a koponyáját. Eve Neill és Ned Atwood úgy álltak a csendes utcára nyíló ablakban, mint két ijedt gyerek.

A kiömlött vér visszatükrözte a lámpa fényét. Eve nem bírta elviselni a látványt, elhúzódott az ablaktól.

– Ned, gyere el onnan!

A férfi nem válaszolt.

– Ned, gondolod, hogy meghalt?

– Igen. Legalábbis azt hiszem. Innen nem lehet eldönteni.

– Talán csak megsebesült.

Ned megint nem válaszolt. Úgy látszott, mintha kettejük közül a férfi volna jobban megdöbbenve. Ami természetes is volt, hiszen ő látott valamit, amit Eve nem. Ö a kesztyűs személy arcát is látta. Nem tudta levenni a szemét a kivilágított szobáról, a szíve a torkában dobogott, a nyelve száraz volt, mint a tapló.

– *Talán csak megsebesült!*

Ned megköszörülte a torkát.

– Azt akarod mondani, hogy szerinted át kellene…

– Nem. Nem mehetünk át – suttogta Eve, ahogy a helyzet borzalmas voltát teljesen felfogta. – Ha akarnánk, se mehetnénk át.

– Szerintem sem.

– Mi történt vele?

Ned belekezdett valamibe, aztán hirtelen abbahagyta. A helyzet túl jó (vagy túl rossz) volt ahhoz, hogy igaz lehessen. Szavakkal már nem lehetett kifejezni. Ehelyett pantomimmel beszélt, eljátszotta, amit mondani akart: mintha felemelt volna valamit, aztán vadul lesújtott vele.

Mindketten rekedtek voltak, és suttogtak, mert úgy érezték, a hangos szó harsogva visszhangoznék a csendben. Ned még egyszer megköszörülte a torkát.

– Nincs kéznél valami messzelátó? Vagy színházi látcső?

– Miért?

– Van vagy nincs? J

Látcső. Eve mereven a falnak támasztotta a hátát, és megpróbálta összeszedni a gondolatait. Látcső, lóverseny, Longchamp. Csak pár hete, hogy a Lawes családdal Longchampban járt. Színek villantak fel az emlékezetében, tompa hangok: csöngetés, a rohanó lovak a fehér korlát mögött, a zsokék tarka inge és a ragyogó napsütés. Maurice Lawes szürke cilindert viselt, és egy látcsövet tartott a szeme elé. Ben bácsi szokás szerint fogadott és vesztett.

Eve nem sejtette, de nem is törődött azzal, hogy mire kell Nednek a távcső. Botladozva megindult a sötétben, s a szekrény legfelső fiókjából kivett egy bőrtokot, és Ned markába nyomta.

Miután a barna kesztyűs kéz leoltotta a csillárt, a szemközti szobában jóval sötétebb lett. De mikor a pontosan beállított látcsövet Ned a jobb oldali ablakra irányította, a szobának az a része élesen ugrott a szemébe.

A jobb oldali falat látta, a fehér márványkandallót, s fölötte egy Napóleon-emlékérmet. A kandallóban persze nem égett a tűz, kárpitozott hőellenző állt előtte, és mellette a kandallószerszámok állványára volt akasztva a rézfogójú lapát, a csípővas és a piszkavas.

– Az a piszkavas – kezdte Ned – olyan, mintha…

– Milyen?

– Nézd csak meg a látcsövön.

– Nem! Képtelen vagyok rá.

Egy iszonyú pillanatig azt hitte, Ned az arcába nevet. De ehhez még Ned Atwood sem volt elég cinikus. Az arca falfehéren világított, s a keze remegett, miközben a távcsövet megpróbálta visszadugni a tokjába.

– *Rendes* család – jegyezte meg, és fejével a túlsó ház felé intett, ahol véres fejjel az íróasztalára bukva ült a halott öregember. – Igazán *rendes* család. Ha jól emlékszem, ezt mondtad?

Eve úgy érezte, hogy mindjárt megfullad.

– Azt akarod mondani, hogy láttad, ki tette?

– Pontosan azt.

– Láttad, amikor lesújtott rá?

– Amikor éppen lesújtott, azt nem. Már túl volt a dolog ocsmány részén, amikor kinéztem.

– Akkor *mit* láttál?

– Azt, ahogy a barna kesztyűs a piszkavasat visszaakasztotta az állványra.

– Ha látnád a betörőt, ráismernél?

– Nem éppen ez a szó illik ide…

– Melyik szó?

– Az, hogy betörő.

A szemközti lámpafényes dolgozószobában ismét nyílt az ajtó. De most nem lopva és óvatosan, hanem határozottan vágódott ki, és az ajtónyílásban megjelent Helena Lawes alakja.

Helena Lawes mozdulatai olyan kifejezőek voltak, hogy a gyenge világítás ellenére is mindent pontosan figyelemmel tudtak kísérni. Az elhangzó szavakat vagy a szájáról olvasták le, vagy kikövetkeztették, mindenesetre úgy tűnt nekik, hogy minden szót világosan értenek.

– Maurice, igazán lefekhetnél már!

Helena – mert senki sem hívta Lady Lawesnak – középtermetű, molett asszony volt, mindig vidám, kerek arcát rövidre vágott ezüstös haj keretezte. Élénk színű, keleti kimonóba volt burkolózva, a lábán papucs. Az ajtóban állva újra mondott valamit, majd felkapcsolta a csillárt. A kimonót szorosabbra fogta össze magán, és elindult az íróasztal mellett mozdulatlanul ülő alak felé.

Helena rövidlátó volt, és meg sem állt addig, amíg majdnem a férje mellé nem ért. Ahogy elhaladt az első ablak előtt, imbolygó árnyéka az utcára vetődött, majd eltűnt, aztán újra megjelent a másik ablak előtt.

Helena Lawesnak harmincéves házasélete alatt ritkán volt oka izgalomra. Most viszont teljesen elvesztette az önuralmát. Hátrahőkölt, és sikítani kezdett. Az éles sikolyok megtörték az éjszaka csendjét, felébresztették az utcát, felrázták a házakat és behatoltak a szobákba.

Eve halkan megszólalt.

– Ned, most azonnal menj el! Azonnal!

A férfi még mindig nem mozdult.

Eve megfogta a karját.

– Helena át fog jönni hozzám! Aztán jön a rendőrség. Fél perc múlva tele lesz velük az utca. Ha nem mész el azonnal, végünk. – A rémülettől majdnem nyöszörgött, és egyfolytában rázta Ned karját. – Ugye, nem gondoltad komolyan, amit az előbb mondtál? Hogy át akarsz kiabálni, hogy tönkre akarsz tenni?

A férfi felemelte a kezét, és a tenyerét a szemére szorította. A válla előreesett.

– Dehogy gondoltam komolyan. Elvesztettem a fejem. Ne haragudj.

– Akkor, ugye, elmész?

– El. Esküszöm neked, Eve, hogy egy pillanatig sem…

– A kalapod itt van az ágyon. – Végigtapogatta a pehelypaplant. – Ugye, sötétben is kitalálsz? A villanyt nem merem felkapcsolni.

– Miért nem?

– Yvette! Tudod, az új lány!

Yvette képe jelent meg előtte, a kicsit öreges, lassú mozgású, mégis ügyes Yvette képe, aki soha egyetlen felesleges szót sem ejtett ki, de minden mozdulata beszélt. Csak Toby Lawes jelenlétében viselkedett másképp. Hogy miért, azt Eve nem értette. Számára Yvette azt a világot képviselte, amelyik másból sem áll, mint szüntelen pletykából, pletykából és megint csak pletykából. Hirtelen az jutott eszébe, mi lesz, ha oda kell majd állnia a bíróság elé, hogy tanúskodjon: „Mikor Sir Maurice Lawest meggyilkolták, nem voltam egyedül, egy férfi tartózkodott a hálószobámban. Persze nem történt köztünk semmi.”

Persze, persze, persze: a teremben itt-ott majd kuncognak, aztán kirobban a nevetés.

Hangosan ezt mondta:

– Yvette-nek fölöttünk van a szobája. Biztosan felébredt. Erre a sikítozásra mindenki felébredt az utcában.

A sikolyokat még mindig hallani lehetett, és Eve el sem tudta képzelni, hogy bírhat valaki ennyi ideig sikoltozni. Végre megtalálta Ned kalapját, és odadobta neki.

– Mondd meg őszintén, Eve, tényleg szerelmes vagy abba a jámbor hólyagba?

– Milyen jámbor hólyagról beszélsz?

– Toby Lawesről.

– Most nem időszerű erről beszélni!

– A szerelemről mindig időszerű beszélni – mondta Ned és meg sem moccant. Eve legszívesebben maga is sikított volna. Kezével görcsösen gesztikulált, mintha ezzel akarta volna Nedet arra kényszeríteni, hogy elhagyja a szobát.

Az utca túlsó oldalán Helena sikoltozása abbamaradt, é: váratlan ürességet hagyott maga után. A dobhártyája szinte várta a sietős lépések zaját, ami a rendőrség megérkezését jelentette volna. Eve gyors pillantást vetett az ablakra, és megértette, hogy egészen más történt.

Helena Laweson kívül még ketten álltak a szobában: lánya a csinos Janice, és a bátyja, Ben bácsi. Az ajtóban téblábóltak, mintha elvakította volna őket a fény. Eve jól látta Janice vörös haját és Ben bácsi meggyötört arcát. Ahogy a hangjukat időnként kissé megemelték, összefüggéstelen, félig értet szótöredékek sodródtak át az éjszakai csendes utcán.

Ned hangja riasztotta fel.

– Nyugalom! – mondta nyomatékkal. – A végén még rajtad is kitör a hisztéria. Csak semmi idegeskedés, nem lesz semmi baj. Nem fognak meglátni, kislisszolok a hátsó bejáraton.

– Előbb add vissza a kulcsot!

Ned ártatlanul felhúzta a szemöldökét, de Eve-t nem hatotta meg.

– Ne játszd meg, mintha nem értenél. A bejárati ajtó kulcsáról beszélek. Kérlek, add vissza!

– Nem, drágám. A kulcsot magammal viszem.

– Azzal kezdted, hogy ne haragudjak rád! Ha azok után, amilyen helyzetbe ma éjszaka hoztál, maradt még benned egy szemernyi becsületérzés… – Inkább érezte, semmint látta, hogy Ned tétovázik, hogy felébredt benne a bűntudat,

ami mindannyiszor elfogta, valahányszor valakit bajba kevert. –És ha még – egyáltalán találkozni akarsz velem.

– Komolyan mondod?

– Add vissza a kulcsot!

Egy másodperccel később már meg is bánta, hogy kérte. Hihetetlen, mennyi időbe került, míg Ned levette a karikáról a kulcsot. Eve már el is felejtette, amit az előbb a találkozásukról mondott. Egyébként olyan szörnyű állapotban volt, hogy bármit megígért volna. A kulcsot a pizsamája felső zsebébe tette, és az ajtó felé tuszkolta Nedet.

A hallban csend volt, és meglehetősen sötét. Yvette nyilván nem ébredt fel. Egy befüggönyözetlen ablakból bizonytalan félhomály szűrődött be a hallba, de ennyi is elég volt. hogy Ned megtalálja az első lépcsőfokot. Eve azonban még meg akart kérdezni tőle valamit.

Eve egész életében igyekezett elkerülni a kellemetlen helyzeteket. Mindenáron ki akart térni a kellemetlenségek vagy talán éppen az elől a szörnyűség elől, amely most egy fehér falú, karcsú, aranyozott bútorokkal berendezett, csecsebecsékkel telerakott szobában mutatta meg emberszabású arcát Maurice Lawes piszkavassal szétroncsolt koponyája mögött. Tehát mégsem sikerült kitérnie. Eszébe jutott a rendőrség, M. Goron, a rendőrfelügyelő, majd egy derengő hajnal rémlett fel előtte, és a guillotine villanó kése.

– Ugye, *betörő* volt, Ned?

– Átkozottul furcsa! – tört ki Nedből váratlanul.

– Micsoda?

– Amikor feljöttem, ez a hall olyan sötét volt, mint egy alagút. Meg mernék esküdni rá, hogy be volt húzva ez a függöny. – Az ablak felé mutatott, és ahogy jobban

visszagondolt, egyre biztosabb lett a dolgában. – Megbotlottam a lépcsőn. Abban a rézrúdban. Ilyen világosban nem botlottam volna meg. Ki a fene járt itt azóta?

– Ezzel nem rázol le, Ned. Ugye, betörő volt?

A férfi nagyot lélegzett.

– Nem, öreglány. Te is tudod, hogy nem az volt.

– Nem hiszek neked. Nem hiszek!

– Angyalom, ne légy már ilyen őrült! – Őszintén beszélt. Eve láthatta a szemét, ahogy a félhomályban szinte világított. – Soha eszembe nem jutott volna, hogy egyszer felcsapok a gyöngék védelmezőjének. De te, asszonykám… *te…*

– Mi van velem?

– Jobban tennéd, ha egyedül nem mászkálnál el hazulról. Ennyi az egész.

A meredek lépcső sötét aknának látszott. Ned megmarkolta a korlátot.

– Sokat gondolkoztam azon, hogy elmondjam-e neked. – Ökölbe szorította a kezét, s erőlködve, de érthetően beszélt. – Gyűlölöm az erkölcsösködő históriákat, különösen, ha szexuálerkölcsről van szó. Érted? Eszembe jutott, hogy ez a helyzet nem is olyan új. Amikor egy hasonló, viktoriánus kori esetről hallottam, jó nagyokat röhögtem rajta.

– Miről beszélsz!

– Nem emlékszel? Vagy száz éve történt, hogy Lord tudom-is-én-kicsodát megölte az inasa.

– De hiszen szegény Sir Maurice-nak nem volt inasa.

– Ha nem hagyod abba ezt a fantáziátlan viselkedést – mondta Ned –, mindjárt a térdemre fektetlek és elnáspángollak. Sosem hallottál erről az esetről?

– Nem.

– A gyilkosságnak csak egyetlen tanúja volt, egy férfi, aki a szemközti épület ablakában állt. Csakhogy az nem beszélhetett, és nem mondhatta el, ki a gyilkos, mert egy férjes asszony hálószobájából látta, ahol pedig semmi keresnivalója sem volt. De amikor perbe fogtak egy ártatlan embert, nem lapíthatott tovább.

– Persze, persze, legenda az egész – folytatta –, a valóságban egy pillanatig sem volt kétséges, ki a gyilkos. De az emberek szeretik az ilyen kínos helyzeteket. Én persze mindig nevetségesnek éreztem. Egészen mostanáig.

Egy kis szünet után hozzátette:

– De nem nevetséges. Egyáltalán nem az.

– Ned! Mondd meg, ki tette! Ki ölte meg?

Nedet annyira bűvöletben tartotta a régi történet, hogy még sem hallotta az *újra* vonatkozó kérdést. Vagy talán nem akarta meghallani.

– Ha jól emlékszem, valaki színdarabot is írt belőle.

– Ned, az isten szerelmére!

– Figyelj csak! Nagyon fontos. – Eve a férfi fehér arcát nézte a félhomályban. – A darabban persze éppen a lényeget kerülték meg. A szegény flótás azonnal írt egy névtelen levelet a rendőrségnek, amelyikben megírta, hogy ki a gyilkos, és azt hitte, hogy ezzel minden elintéződött. Persze semmi sem intéződött el. Az egyetlen helyes megoldás az lett volna, ha nyíltan odaáll a bíróság elé, vallomást tesz, és ott leplezi le az igazi gyilkost.

A vészjósló „bíróság” szóra Eve újra megragadta Ned karját. A férfi azonban megnyugtatta. Egy lépcsőfokkal lejjebb lépett, és újra Eve felé fordult.

– Ne félj. Nem fogsz belekeveredni. Gondom lesz rá.

– Nem szólsz a rendőrségnek?

– Senkinek se szólok.

– De nekem nyugodtan megmondhatod, hogy ki volt!

Ned kiszabadította a karját, és még egy fokkal lejjebb lépett. Háttal lefelé ment, bal kezét a korláton tartotta. Ahogy távolabb került, a sápadt arc, a félhomályban megcsillanó fogak mintha ködbe vesztek volna.

Az agyongyötört idegek borzalmas gondolatot villantottak fel Eve-ben.

– Ne izgulj! – mondta Ned, mintha olvasott volna a gondolataiban. – Nem olyasvalaki volt, aki miatt érdemes volna nyugtalankodnod.

– Megesküszöl rá?

– Meg – válaszolta Ned. – Erre aztán igazán meg merek esküdni.

– Halálra akarsz gyötörni?

Ned nyugodtan beszélt.

– Éppen ellenkezőleg. Puha vattába szeretnélek csomagolni. Az való. neked, abban kellene téged tartani, jó puha vattában. Biz' isten, nem találkoztam még fehérnéppel, aki a te korodban és a te tapasztalataiddal ennyire tele volna hamvas illúziókkal. De jól van! – Mélyet lélegzett. – Előbb-utóbb úgyis hallani fogsz róla.

– Nagyon kérlek, siess!

– Emlékszel? Amikor először átnéztünk…

Amennyire csak az erejéből tellett, Eve megpróbálta elhessegetni magától a képet, de az újra meg újra visszatért. Ned rajta tartotta a szemét, és Eve maga előtt látta a bal oldali falnak tolt hatalmas íróasztalt, és Lawes papát, ahogy maga elé tartja a nagyítóüveget, kis szakállát, mindaz, amit annyiszor látott, mielőtt a feje véresen rá nem bukott az

íróasztalra. Aztán árnyék lebbent a kép elé, és a körvonalak elmosódtak.

– Amikor először átnéztünk, mondtam, hogy szerintem van még valaki a szobában. De nem tudtam megmondani, hogy ki.

– Igen…

– De amikor másodszor átnéztünk, amikor a középső csillár is égett…

Eve is lejjebb lépett egy fokkal. Eszébe sem jutott, hogy meglökje Nedet. De váratlanul éles füttyszó hangzott fel, és ez okozta a bajt.

Kinn az utcán *gyilkos-t* sivított a füttyszó, és a hallótávolságon belüli rendőröket a nem létező betörő üldözésére hívta. A nyitott ablakon keresztül tisztán lehetett hallani, ahogy a füttyjelzés újra felsivított. Eve-t vakrémület fogta el, és iszonyatos erővel érezte, hogy siettetnie kell Nedet, hogy el kell távolítania, hogy minél előbb a házon kívül legyen, hogy meg kell szabadulnia ebből a veszedelmes helyzetből. Kezét Ned vállára tette, és lökött egyet rajta.

Nednek arra sem maradt ideje, hogy felkiáltson. Háttal volt a lépcsőnek, sarkával a lépcsőfok szélén állt, bal kezét pedig könnyedén a karfán nyugtatta. A lökésre elvesztette az egyensúlyát, megtántorodott és dühösen felmordulva egy lépést tett hátra, pontosan azon a lépcsőfokon, ahol a szőnyegleszorító rúd meglazult. Eve egy másodperc töredékéig még látta a hanyatt zuhanó férfi ostoba és elképedt tekintetét.

5. FEJEZET

El lehet képzelni, mekkora zajjal jár, mikor valaki végigzuhan és legurul egy nyaktörően meredek lépcsőn, s az alján még jó alaposan be is veri a fejét a falba. Eve később mégis csak kis zajra tudott visszaemlékezni. Valószínűleg az ijedtség miatt, vagy mert túlfeszített idegállapotában sokkal nagyobb lármára számított. Úgy érezte, mintha egy másodperc se telt volna el, s már ott is állt a lépcső alján, és dobogó szívvel hajolt Ned fölé.

Eve tökéletesen jóhiszemű volt. Soha eszébe sem jutott, hogy egy csinos asszonyt, akiben a jómodor a kelleténél erősebb vonzóerővel párosul, aljas indítékokkal lehetne gyanúsítani. Persze azt ő is érezte, hogy a botrány állandóan ott kísért körülötte, de hogy miért, azon még sohasem gondolkozott el. És most, úgy látszik, megint ennek lett áldozata.

Eve teljesen öntudatánál volt, és meg volt győződve arról, hogy megölte Ned Atwoodot. A lépcső alján olyan sötét volt, hogy belebotlott a földön heverő testbe. Az látszott a legokosabbnak, ha kinyitja az ajtót, hívja a rendőrséget, és ezzel befejeződik a lidércnyomásos éjszaka. Sírni tudott volna a megkönnyebbüléstől, mikor észrevette, hogy az élettelennek látszó test megmozdul, és Ned megszólal.

– Micsoda hülye ötlet volt ez? Miért löktél le?

A megkönnyebbülés éppúgy elmúlt, mint a hányinger.

– Fel tudsz állni? Nem tört el valamid?

– Persze hogy nem! Kicsit megütöttem magam, de…

– Pszt!

Kicsit ingadozva tápászkodott fel. A hangján alig lehetett észrevenni némi enyhe bizonytalanságot. Miközben a felállásban igyekezett segíteni neki, Eve véletlenül az arcához ért, végigsimította a haját, és a ragadós vér tapintásától visszaborzadt.

– Megsebesültél!

– Semmiség az egész. Kicsit megütöttem magam, nem számít. A vállamon… A vállamban van valami furcsa érzés. Teremtőm, mekkorát zuhantam! Mondd, miért löktél le?

– Véres az arcod! Van nálad gyufa? Vagy öngyújtó? Gyújtsd meg!

Rövid csend után szólalt meg Ned.

– Az orrom vérzik, érzem. Furcsa. Pedig meg sem ütöttem. Tessék, itt az öngyújtóm.

Az öngyújtó apró lángja fellobbant. Míg Ned a zsebkendőjével matatott, Eve elvette tőle az öngyújtót, közel tartotta az arcához, és jól megnézte. Úgy látszott, semmi komoly baja nem esett, csak a haja kócolódott össze és a zakója lett poros. Az orrából azonban szivárgott a vér, és Eve enyhén undorodott a kezére tapadó vértől. Miután Ned elállította a vérzést, elrakta a zsebkendőjét, összegyűrődött kalapjáról leverte a port, és a fejébe nyomta.

Egész idő alatt mogorva és töprengő arcot vágott. Időnként megnyalta a szája szélét, és nagyokat nyelt, mintha valami meghatározhatatlan ízt érezne a szájában. Megrázta néhányszor a fejét, ellenőrzésképpen a vállát is megtornáztatta, de semmi rendelleneset nem tapasztalt. Az arca meglehetősen sápadt volt, a szeme kifejezéstelen, a szemöldökét összehúzta, mintha erősen koncentrálna.

– Biztos, hogy nem történt bajod?

– Tökéletesen rendben vagyok, köszönöm. – Az öngyújtót kivette Eve kezéből, és zsebre vágta. Egy pillanatra még ördögi humorát is felvillantotta.

– Sötét ügy. Nagyon sötét ügy! De ha már nem sikerült eltenned láb alól, legalább engedd, hogy elmenjek!

Igen, ez a régi Ned Atwood volt, aki mindig szerette rémisztgetni.

A konyhából nyíló hátsó bejárathoz lopakodtak. Eve kinyitotta az ajtót. Néhány lépcső vezetett innen a magas fallal körülvett kis kertbe. A hátsó kapun egy sikátorba lehetett jutni, amely a Boulevard du Casinóba torkollt.

A tökéletes csendet csak az ajtó nyikorgása törte meg. A nyirkos fű és a rózsák párás illatától terhes levegő álmosítóan nehezedett rájuk. Magasan a tetők fölött a világítótorony fénykévéje minden húsz másodpercben felgyulladt, majd újra kialudt. Egy pillanatra megálltak a kertbe vezető lépcső alján. Eve hangokat hallott a des Anges utca felől, és rögtön tudta, hogy megérkezett a rendőrség.

Suttogva beszélt, egészen közel hajolt Ned füléhez.

– Figyelj ide egy pillanatra, Ned! Mondd meg, hogy ki…

– Jó éjszakát! – köszönt el Mr. Atwood udvariasan. Hozzáhajolt és gépiesen szájon csókolta. Eve újra érezte a vér szagát. Ned megbiccentette a kalapját, megfordult és kissé imbolyogva átvágott a kerten.

Eve nem mert utánaszólni. Felszaladt a lépcsőn – hálóköntösének selyemöve újra kioldódott és kétségbeesetten integetni kezdett Ned után, de az nem vette észre. Eve emiatt nem hallotta meg, hogy az ajtó zárja halkan kattan egyet.

Ned végre nincs a házban, gondolta. Elmúlt a veszély. Megkönnyebbülten sóhajtott fel. Sikerült elkerülnie a szörnyű leleplezést.

Csakhogy a dolgok nem akartak visszazökkenni a rendes kerékvágásba. Eve-t valami meghatározhatatlan félelem kerítette hatalmába. Újra csak Ned Atwood miatt. Mi történt vele? Vigyorgó, lusta nagy gyereknek ismerte Nedet, es most csodálatos módon közönyös idegenné, hátborzongatóan udvarias idegenné változott. Reggelre biztosan rendbe jön. Csakhogy reggelre…

Eve mélyet lélegzett. Megfordult, megfogta az ajtó gombját, és a rémülettől majd összeesett. Az ajtó becsapódott, s csak belülről nyitható rugós zárja volt.

Vannak néha napok, amikor valami megmagyarázhatatlan okból minden rosszul sikerül. A nőkkel gyakrabban szokott előfordulni, mint a férfiakkal. Ha fel akarnak törni néhány tojást a reggelihez, majdnem katasztrófa lesz belőle; amihez hozzányúlnak, eltörik, bármihez kezdenek, csak fokozódik a zűrzavar. Mintha a tárgyak gonosz szelleme ébredne fel: elszabadul a pokol. És a tehetetlen bosszúság egyetlen zavart kérdésben fogalmazódik meg: „Mivel érdemeltem ki ezt?”

Ilyesmit érzett Eve is, miközben kétségbeesetten próbálta kinyitni a becsapódott ajtót.

De hogyan csapódhatott be? Hiszen szellő sem fújt, és ha az éjszaka hűvösebb volt is, mint Eve gondolta, a kertben levél sem rezdült, a levegő meg sem mozdult a csillagos ég alatt.

Nem sok értelmük van az efféle kérdéseknek. Ha egy ördögi horoszkóp szerint így kellett történnie, akkor kár kutatni a *hogyant.* Amit gyorsan el kellett döntenie Eve-nek:

hogyan jut vissza a villába? A rendőrség bármelyik pillanatban megérkezhet és keresheti.

Dörömböljön az ajtón?

És ébressze fel Yvette-et? Abban a pillanatban, ahogy Yvette energikus és szenvtelen arca, apró, csillogó fekete szeme, összenőtt ritkás szemöldöke megjelent előtte, hirtelen valami dühféle öntötte el. Be kell vallani: félt Yvette-től, bár maga sem értette, hogy miért. De hogyan jusson vissza a házba? Az ablakon nem lehet. A földszinti ablakokat minden este be szokták csukni, s belülről még a spalettákat is bezárták.

Eve a homlokára szorította mind a két kezét, de mikor megérezte a vér ragacsos tapintását, gyorsan lekapta róla. Biztosan összevérezte a hálóköntösét is. Megpróbálta megnézni, de a gyenge fényben nem látott semmit. Míg a köntösét vizsgálgatta, viszonylag tiszta bal kezével maga elé emelve, a pizsamája felső zsebében megtalálta a bejárati ajtó Ned Atwoodtól visszakért kulcsát.

Egy belső hang mintha ezt kiáltotta volna: az utca tele van rendőrökkel! Nem kerülhetsz előre, észrevesznek! Egy másik hang viszont azt suttogta, hogy a villát végül is kőfal veszi körül, az utcáról nem lehet belátni. Lopva megkerülheti a házat, és ha nem csap zajt, észrevétlenül beosonhat a bejárati ajtón.

Eve egy ideig csak állt, nem tudott határozni. Ahogy múltak a másodpercek, egyre védtelenebbnek és kiszolgáltatottabbnak érezte magát. Végül is futni kezdett. Szorosan a ház fala mellett. Lihegve ért az utca felőli kertbe, és ott szembetalálta magát – Toby Lawesszal.

A fiú nem vette észre. Ezen a napon ez volt az első szerencsés véletlen.

Őt keresték. Toby a pizsamája fölé vett hosszú esőkabátban állt a kapu előtt, és a kezét éppen rátette a kilincsre.

A kőfal az utca felől majd három méter magas volt, és boltíves, vasrácsos kapun lehetett bejutni a kertbe. A magas utcai lámpák a vadgesztenyefák ágai közt kísérteties zöld fényben izzottak, és míg Eve kertjét árnyékba borították, a kapu előtt álló Tobyt jól megvilágították. A des Anges utca természetesen nem volt tele rendőrökkel. Ellenkezőleg: egy szál rendőr volt csak ott, és Eve éppen neki köszönhette, hogy Toby nem vette őt észre. Amikor ugyanis Toby a kilincsre tette a kezét, egy izgatott hang szólalt meg mögötte:

– Attendez lá, jeune homme! Qu'est-ce que je vois? Vous filez-á l'anglaise, hein? Hein, hein, HEIN?

Toby megfordult, levette a kezét a kilincsről, és franciául válaszolt. Folyékonyan beszélt, de borzalmas kiejtéssel. Eve néha úgy érezte, hogy szándékosan beszél így. Ezzel is azt akarja kimutatni, hogy ő nem hajlandó az egyéniségét megtagadni egyetlen istenverte idegen kedvéért sem.

– Csak ide megyek – kiabált vissza –, Madame Neill házába. Ide! – és ráütött a kapura.

– Tilos elhagynia a házat! Legyen szíves visszamenni. Gyorsan, gyorsan, gyorsan!

– De mondom, hogy…

– Menjen vissza, kérem. Ne csináljon ostobaságokat!

Toby elkeseredetten legyintett, aztán megfordult. Eve a kapu rácsán keresztül látta a mindig vidám, sűrű haj keretezte arcot, amelyet most az elviselhetetlen izgatottság végsőkig feszített. Rémesen szenvedett, ezt senki sem vonhatta kétségbe, legkevésbé Eve.

– Felügyelő úr, legyen tekintettel az anyámra! Hisztériás rohama van. Hiszen látta!

– És aztán? – kérdezte a törvény embere.

– Arra kért, hogy vigyem át hozzá Madame Neill-t. Csak Madame Neill tud rajta segíteni. Nem akarok én megszökni, csak ide akarok bemenni – és megint megpróbálta kinyitni a kaput.

– Nem megy sehová, uram.

– Meghalt az apám…

– Tehetek én róla, hogy meggyilkolták? – csattant fel a törvény embere. – Gyilkosság La Bandelette-ben! Ez már azért sok egy kicsit! Még gondolni sem merek rá, hogy mit szól majd M. Goron. Öngyilkosságok a Kaszinóban! Az is épp elég nekünk. De gyilkosság! – Egészen nekikeseredett. –Úristen, megint kijött valaki!

A kétségbeesett felkiáltást a könnyű, gyors lépések váltották ki, amelyek sietve kopogtak keresztül az úttesten. Élénkvörös pizsamájában Janice Lawes jött oda a kapuhoz. Félhosszúra engedett dús vörös haja csak még jobban kiemelte csinos arca sápadtságát. A huszonhárom éves Janice alacsony volt és kövérkés, takaros és csinos, vidám és magabiztos, megjelenése a 18. századot idézte, mint ahogy (néha) viselkedni is olyan jól nevelten viselkedett, ahogy a 18. században illett. Most teljesen feldúlt volt.

– Mi az? Hol van Eve? – kiáltott Tobyra. – Miért álldogálsz itt?

– Mert ez a tökfilkó azt mondja…

– És te hagyod, hogy megállítson? Én ugyan nem hagyom!

A rendőr nyilván értett angolul. Mikor Janice a kapuhoz lépett és benézett a rácson – éppen Eve-vel szemben, anélkül hogy meglátta volna –, a rendőrsíp újra felsivított.

– A kollégáimat hívtam – mondta a rendőr zordul. – És most, kedves uram és kedves kisasszony, vagy engedelmeskednek nekem, és szépen visszamennek, vagy visszakísérjük magukat.

A rendőr a kapu elé lépett, ahol most Eve is láthatta őt, és megfogta Toby karját. Közben a köpenye alól fehér gumibotot húzott elő és megpörgette.

– Uram – mondta, és a hangja panaszosra váltott –, nagyon sajnálom, de ez nekem sem szórakozás, mint ahogy magának sem volt az, *úgy* látni az apját.

Toby a szemére szorította a tenyerét, Janice pedig hirtelen megfordult, és visszafutott a villájukba.

– Csak hát a parancs szerint kell eljárnom. Jöjjön! – A rendőr fakó hangjában nem volt semmi ellenszenves. – Negyedóra múlva itt lesz a főnök. Negyedóra az egész. Aztán biztosan átjöhet a hölgyhöz. Addig…

– Rendben van – hagyta rá Toby csüggedten.

A rendőr elengedte a karját. Mielőtt Toby elindult, még egy pillantást vetett a Villa Miramare-ra. Hosszú esőköpenyében, előreugró állával különös figurának látszott, s most, mivel teljesen elvesztette önuralmát, zavarosan kezdett beszélni.

– A világ legédesebb, legcsodálatosabb teremtménye? – szavalta elérzékenyülten.

– Kicsoda?

– Eve Neill – magyarázta Toby, és a Villa Miramare felé mutatott.

– Ja! – vette tudomásul a rendőr, és hátratekerte a nyakát, hogy szemügyre vegye az eszményi nő házát.

– Hozzá hasonlót – szavalt tovább Toby – még nem hordott hátán a föld. Fennkölt gondolkodású, ártatlan, drága és… – Nagyot nyelt, s minden erejét összeszedte, hogy uralkodjon magán. – Ha nem mehetek is át hozzá – folytatta franciául –, annak, ugye, nincs akadálya, hogy telefonon felhívjam?

– Az utasításomban, uram – válaszolta a rendőr egy kis szünet után –, telefonról nem volt szó. Telefonálni, azt lehet. De azért nem kell annyira rohanni!

Megint a telefon!

Eve csak azért imádkozott, hogy a rendőr menjen már tovább, hogy ne lásson be a kapun. Neki meg kell előznie Tobyt, és a lakásban kell lennie, mikor megszólal a telefon. Ilyen világosan még sohasem látta, hogy Toby milyen hóbortos imádattal veszi körül. Eddig meg sem hallotta az efféle ostoba fellengzősségeket, de most a szívébe nyilallt valami. Türelmetlenkedett, s ugyanakkor ujjongva hallgatta ezt a képtelen lelkendezést, és magában egyre csak azt hajtogatta, hogy Tobynak semmi áron sem szabad tudomást szereznie az éjszaka történtekről.

A szemközti villa kapuja kinyílt, a rendőr bedugta a fejét, és Toby után nézett. Ezalatt Eve kifújhatta magát. Majd hallotta a rendőr távolodó lépéseit, s ahogy a szembeni ház kapuja nagy zajjal becsapódott, Eve nyakába húzta a fejét, és a bejárati ajtóhoz rohant.

Homályosan érzékelte csak, hogy a hálóköntöse lobog, tehát megint kioldódott az öve. Nem törődött vele. Már csak néhány lépcsőfok választotta el a bejárati ajtótól. Úgy érezte, hogy sosem ér el odáig, hogy egy örökkévalóságig

tart ez a szörnyű vesszőfutás, hogy minden pillanatban elfoghatják, az élete forog kockán. Egy örökkévalóságnak tűnt az is, míg a kulcsot bedugta a zárba, míg a kulcs tolla megcsikordult és elfordult.

Végre benn volt a barátságos és meleg sötétben. A becsukódó ajtó halk csapódása megszabadította a rémképektől. Sikerült visszalopakodnia anélkül – legalábbis így érezte, és ez meg is felelt a valóságnak –, hogy bárki is meglátta volna. A szíve erősen dobogott, a kezén újra érezte a vér nyirkos tapintását. Meglapult a sötétben, és kezdett magához térni.

Mikor már éppen összeszedte magát annyira, hogy rendesen tudjon beszélni Tobyval, az emeleten megszólalt a telefon.

Most már nincs mitől félnie. „Minden jóra fordul – mondta magában –, persze hogy minden jóra fordul. Mindennek jóra *kell* fordulnia.” A hálóköntösét szorosabbra fogta, és felosont az emeletre, hogy felvegye a kagylót.

6. FEJEZET

Egy héttel később, szeptember elsejének délutánján, egy hétfői napon M. Aristide Goron barátjával, dr. Dermot Kinross-szal beszélgetett a Donjon Hotel teraszán.

M. Goron elfintorította az arcát.

– Elhatároztuk – közölte bizalmasan, miközben kávéját kavargatta –, hogy letartóztatjuk Mme Eve Neill-t Sir Maurice Lawes meggyilkolásának a vádjával.

– Kétségtelenül egyértelműek a bizonyítékok?

– Sajnos, igen.

Dermot Kinrosson végigfutott a hideg.

– Ki fogják…?

M. Goron gondolkozott egy darabig.

– Nem – felelte végre félig behunyva a szemét, mintha valami láthatatlan mércét olvasna le. – Nem tartom valószínűnek.

– Hát akkor?

– Tizenöt év fegyház: ez a legvalószínűbb. Esetleg tíz év, vagy talán öt, ha szerez egy ügyes ügyvédet, és a csinosságát is latba veti. Persze, fegyházban még öt év sem fenékig tejfel.

– Nem bizony. És Mme Neill mit szól mindehhez?

M. Goron idegesen fészkelődött. – Kedves doktor – mondta, és kivette a kanalat a kávéscsészéjéből –, az egészben az a legkellemetlenebb, hogy a bájos hölgy abban a hiszemben él, hogy megúszta a dolgot. Halvány sejtelme sincs arról, hogy éppen őt gyanúsítják. Az én kötelességem lesz közölni vele…

A rendőrfelügyelő nagy kínban volt, és nem is ok nélkül. Ez a bűncselekmény, amely ritkaságnak számított La Bandelette-ben, elkedvetlenítette.

M. Goron ugyanis kényelmes férfiú volt, a köpcös, barátságos emberek fajtájából való, aki mindig kamásniban járt, és szeretett fehér rózsát tűzni a gomblyukába. La Bandelette-ben a rendőrfelügyelőnek egészen másfajta kötelességei voltak, mint egy közönséges rendőrnek. Ő volt La Bandelette ceremóniamestere. Ez nem jelenti persze azt, hogy M. Goron ne lett volna rendkívül éles eszű ember. Birodalmához tartozott a ragyogó Avenue de La Foret is, amelyen motorkerékpárok és nyitott sportkocsik száguldoztak a késő délutáni napsütésben. A Donjon Hotel teraszát narancsszínű és fekete csíkos napernyők védték a nap hevétől. Kevesen ültek a kis asztaloknál, s M. Goron kissé dülledt szemekkel meredt a vendégére.

– Valami nincs rendben azzal az asszonnyal – tette hozzá. – Állandóan rémüldözik. Ha csak valakit is meglát a Lawes családból, teljesen magánkívül van. Kérdem én: a lelkiismeret-furdalás miatt? Vagy miért? Ahogy mondtam, a bizonyítékok egyértelműek…

– És ön még sincs megelégedve – mondta Dermot Kinross tökéletes franciasággal.

M. Goron szeme összeszűkült.

– Nagyon jól látja – ismerte el. – Csakugyan nem vagyok megelégedve. Legalábbis nem *tökéletesen.* Épp ezért kérem az ön segítségét.

Dermot udvariasan elmosolyodott. '

Nehéz lett volna megmondani, hogy Dermot Kinrossban mi volt vonzó, mi volt az, ami azt sugallta, hogy érdemes lenne megismerkedni vele. Talán türelmes arckifejezése, az,

hogy ugyanolyannak látszott, mint bárki más, csak sokkal megértőbbnek.

Az arca viharvert volt, nyájas, gondolatgazdag és a sok tanulástól kissé ráncos. Sűrű, sötét hajába még egyetlen ősz szál sem vegyült.

Csak bizonyos szögből lehetett észrevenni, hogy arcának egyik felét sebészeti plasztikával hozták helyre egy arrasi bombarobbanás után. Arcáról derűt lehetett leolvasni, és hetykeség nélküli bölcsességet. Határozottságát sohasem fitogtatta, csak ha szükség volt rá.

Cigarettázott, egy pohár szódás whisky állt előtte az asztalon. Olyan volt, mint aki a szabadságát tölti, pedig soha életében nem ismerte a szabadság fogalmát.

– Folytassa – mondta.

A rendőrfelügyelő lehalkította a hangját.

– Tökéletesen összeillenek. Mármint Mme Eve Neill és… Tobynak hívják általában, de az igazi neve Horatio… Horatio Lawes. Eszményi pár. Pénz is van a dologban, és majdnem szenvedélyes szerelem.

– A szenvedélyes szerelemnek nem sok szerepe van – jegyezte meg Dermot Kinross. – A természet úgy rendezte el, hogy ha A nem találkozik B-vel, akkor C-vel éppolyan boldog lehet.

M. Goron udvarias szkepticizmussal nézte.

– Ön hisz ebben, doktor?

– Ez tudományos tény.

– Akkor feltételezem – mondta M. Goron, fenntartva a szkepticizmusát –, hogy még nem találkozott Eve Neill-lel.

– Nem – mosolygott Dermot. – De az, hogy nem találkoztam egy bizonyos hölggyel, aligha cáfolhat meg egy tudományos tényt.

M. Goron sóhajtott egyet, és a tárgyra tért.

– Ma egy hete, este, a Villa Bonheurben a következő személyek tartózkodtak: Sir Maurice Lawes, a felesége, a leánya, Janice, a fia, M. Horatio, és a sógora, M. Benjamin Phillips. És két fő személyzet.

Nyolc órakor Eve Neill és – Sir Maurice kivételével – az egész Lawes család színházba ment. Sir Maurice-nak nem volt kedve elmenni. Úgy látszott – és erre jó odafigyelni! –, hogy amióta szokásos délutáni sétájáról hazatért, nagyon furcsa hangulatban volt. De ez a hangulat megváltozott. Fél kilenckor felhívta a barátja, M. Veille, a de la Harpe utcai műkereskedő, és közölte vele, hogy szerzett egy ékszert, egy műkincset, amely pompásan egészítené ki Sir Maurice gyűjteményét. M. Veille felajánlotta, hogy a csodálatos darabot elviszi a Villa Bonheurbe, hogy Sir Maurice azonnal szemügyre vehesse. És el is vitte.

M. Goron szünetet tartott, dr. Dermot Kinross kifújta a füstöt, és figyelte, ahogy lustán gomolyog a meleg levegőben.

– És mi volt az a műkincs?

– Egy burnótszelence – felelte M. Goron. – Állítólag Napóleon császár személyes tulajdona volt.

Amikor M. Veille később megmondta az árát – folytatta a rendőrfelügyelő –, nem akartam hinni a fülemnek. Úristen! Ki ad ki ennyi pénzt puszta passzióból? Eltekintve persze a tárgy történelmi érdekességétől. Apropó! Csakugyan tubákolt Napóleon császár?

Dermot felnevetett.

– Barátom, maga még nem látott angol színpadon Napóleont játszani? Minden Napóleont játszó színész azt hiszi, hogy akkor játssza jól a szerepét, ha ötpercenként

szippant egyet a burnótszelencéjéből, és minden harmadik mondatát agyontüsszögi. A császár még a hiteles források szerint is állandóan teleszórta magát tubákkal.

M. Goron összeráncolta a homlokát.

– Akkor, úgy látszik, nincs okunk – adta meg magát – a tárgy hitelességében kételkedni. De az értéke nem ez! – Ivott a kávéból, és kidüllesztette a szemét. – Áttetsző rózsaszín agátból készült, aranyfoglalattal és apró gyémántberakással. Az alakja, ahogy majd látni fogja, egészen különleges.

Sir Maurice el volt ragadtatva. Úgy látszik, nagyon érdekelték Napóleon relikviái. Megegyeztek, hogy megveszi a dobozt, megkérte M. Veille-t, hogy hagyja nála éjszakára, aztán reggel majd elküldi az érte járó csekket. Mellesleg szólva, a doboz még mindig nincs kifizetve, és egyáltalán nem csodálom, hogy M. Veille kétségbe van esve.

Aznap este, ahogy már mondtam, Madame Neill színházban volt a Lawes család többi tagjával. Egy angol színdarabot néztek meg, a *Warrenné mesterségé*t. Tizenegy óra körül értek haza, és akkor elváltak, Horatio Lawes a hölgyet az ajtóig kísérte, majd elköszönt tőle. Megjegyzem, mikor a vizsgálóbíró később megkérdezte tőle: – Uram, csókkal kívánt a hölgynek jó éjszakát? –, a fiatalember kihúzta magát, mint egy kakas, és szigorúan így válaszolt: – Uram, ez nem tartozik önre. A vizsgálóbíró ezt igen gyanúsnak találta, és valami veszekedést szimatolt. De úgy látszik, ilyesmiről szó sincs.

M. Goron megint tartott egy kis szünetet.

– A Lawes család tehát hazaér, s Sir Maurice futva jön le az emeletről, üdvözli őket, és egy kis aranyozott zöld dobozkában megmutatja nekik gyűjteményének új

büszkeségét. A kis Janice-t kivéve, aki csodálatosnak találja, nem nagy lelkesedést mutatnak. Lady Lawes kijelenti, hogy ez bűnös pénzpazarlás. Sir Maurice Lawes meglehetősen sértetten jegyzi meg, hogy visszavonul a dolgozószobájába, ott legalább nyugalma van. A többiek aludni térnek.

De ketten, érti, ketten képtelenek elaludni.

M. Goron előrehajolt, és megkopogtatta az asztalt. Annyira belemerült az elbeszélésbe, hogy a kávéja teljesen kihűlt.

M. Horatio, azaz Toby bevallja, hogy éjfél után egykor nem bírja tovább, felkel és telefonál Eve Neillnek. „Aha – jegyzi meg a vizsgálóbíró: – bizonyára égett a szerelemvágytól.” Mire M. Horatio elvörösödik, és tagadja, hogy bármitől is égett volna. Ez ugyan nem bizonyíték, de a dolog kétségtelenül jelent valamit, igaz?

– Nem feltétlenül – mondta Dermot.

– Nem ért velem egyet?

– Pillanatnyilag ez lényegtelen. Folytassa.

– Tehát Toby lemegy a földszintre, telefonál, majd visszamegy a szobájába és lefekszik. A ház sötét, semmi zajt nem hall. Az apja dolgozószobájának ajtaja alatt fénycsíkot lát, de nem zavarja meg Sir Maurice-t.

Ugyanakkor Lady Lawes is álmatlanul fekszik. A burnót-szelence megvásárlása nem nyugtalanítja különösebben, de azért bosszankodik miatta egy kicsit, és nem tud elaludni. Éjfél után negyed kettőkor – jól jegyezze meg az időpontot? –felkel. Bemegy a férje dolgozószobájába. Látszólag azért, hogy megkérje, feküdjön le, de valójában, ahogy később beismerte, azért, hogy egy kis prédikációt

tartson neki azokról, akik rózsaszín agátholmikra pazarolják a pénzüket.

M. Goron hangja úgy zengett, mint egy színészé.

– Vége! – mondta, és pattintott egyet az ujjaival. – Az asztalnál ülve, holtan találja a férjét.

Kilenc ütést mértek a fejére. A piszkavassal, amely most is ott függ a helyén, a kandallószerszámok közt, a szoba másik végében. Sir Maurice háttal ült a szobának, és a burnótszelence leírásán dolgozott. A szelencét ott is találtuk előtte az írómappán. De az egyik ütés – véletlenül-e vagy szándékosan – darabokra törte.

Dermot füttyentett egyet.

– Nem elég – mondta M. Goron –, hogy meggyilkolták az öregembert, a kincsnek is pusztulnia kellett. De az is lehet – ismétlem! –, hogy az utóbbi véletlen volt.

– Nehezen képzelhető el, hogy valaki egy emberi fejet vesz célba – válaszolta Dermot zavartan –, és az asztalon heverő burnótszelencét találja el. Hacsak…

– Mire gondol, kedves doktor?

– Semmi, semmi, folytassa, kérem.

M. Goron félig lábujjhegyre emelkedett, tenyerét a füle mögé tette, hogy el ne mulasszon valamit a doktor bölcs szavaiból. De aztán visszaroskadt a székére.

– Ez a bűncselekmény – folytatta – nemcsak brutális, hanem értelmetlen is. Mintha egy elmebajos műve lenne.

– Dehogyis – vágott közbe Dermot kicsit bosszúsan. – Épp ellenkezőleg, teljesen tipikus.

– Tipikus?

– A maga műfaján belül az. Bocsásson meg, hogy félbeszakítottam. Folytassa kérem.

– Semmit se loptak el – mondta M. Goron. – Semmi jel se mutat arra, hogy erőszakkal hatoltak volna be a házba. Ezt a bűntényt olyan valaki követte el, aki ismeri a házat, tudja, hol tartják a piszkavasat, sőt még azt is tudja, hogy Sir Maurice majdnem süket, tehát észrevétlenül meg lehet hátulról közelíteni. Lawesék boldog családi életet éltek, franciák voltak már szinte. Erről biztosíthatom! Érthető, hogy elvesztették a fejüket és megrémültek.

– És aztán?

– Azonnal rohannak Mme Neillhez. Szeretik Mme Neillt. Mihelyt fölfedezték a gyilkosságot, így mondták nekem, M. Horatio és Miss Janice mindenáron beszélni akart vele. A szolgálatos rendőr megállította őket, és előírás szerint megtiltotta nekik, hogy elhagyják a házat, amíg az ügyeletes rendőrtiszt meg nem érkezik. Hallottam ugyan arról, hogy Miss Janice még egyszer kisurrant a házból, de nyilvánvalóan nem találkozott Mme Neill-lel.

Az ügyeletes rendőrtiszt megérkezik. Kikérdezi őket. ők megkérik, hogy beszélhessenek Mme Neill-lel. A rendőrtiszt felajánlja, hogy átküld érte egy embert. Ez az ember történetesen ugyanaz a szolgálatos rendőr, aki már korábban is nagy buzgalomról tett tanúságot. Szerencsére van nála egy zseblámpa. A két ház éppen szemben van egymással, ahogy már bizonyára hallott vagy olvasott róla…

– Igen, igen – mondta Dermot.

– A rendőr – folytatta M. Goron, és elhúzva a száját az asztalra könyökölt –, a rendőr tehát kinyitja a kaput, és elindul az ösvényen. Igen ám, de ott az ösvényen, pontosan Mme Neill villájának a bejárati ajtaja előtt talál, talál egy…

– Mondja már! – sürgette a másik, mivel M. Goron ismét szünetet tartott.

– …talál egy rózsaszín selyemszalagot vagy – övet, amilyennel a nők a pongyolájukat vagy a hálóköntösüket szokták összefogni. És a szalagon vérfoltok vannak.

– Értem.

M. Goron újra szünetet tartott. ,

– Csakhogy a rendőrnek van esze. Zsebre vágja a szalagot, és nem szól semmit. Becsönget. Az ajtót azonnal kinyitja két rémült nő, név szerint – s itt M. Goron elővett egy kis noteszt, és abból olvasta fel – Yvette Latour, az asszony szobalánya, és Celestine Bouchère, a szakácsnő. A két nő az ajkára teszi az ujját, és suttogva figyelmezteti a rendőrt, hogy maradjon csendben. Aztán bevezetik egy földszinti szobába, és elmondják neki, hogy mit láttak.

Yvette Latour elmondja, hogy nagy zajra ébredt. Kijön a szobájából, és Mme Neillt látja visszalopakodni a házba. Megijed, pedig különben igen erélyes teremtés, és felébreszti Célestine Bouchère-t, a szakácsnőt. Odalopódzkodnak Mme Neill hálószobájához és belesnek. Látják, hogy a hálószobából nyíló tükörfalú fürdőszobában Mme Neill kócosan és a nagy igyekezettől lihegve vért mos le az arcáról és a kezéről, fehér csipke hálóköntöséből pedig, amelynek elveszett az öve, szivaccsal próbálja kidörzsölni a vérfoltokat.

M. Goron a válla fölött gyorsan hátranézett.

Szakadatlanul áradt a tömeg a Donjon Hotel terasza alatt. Az Avenue de la Foret-n túl a fenyőerdők mögött lebukó nap éppen a szemükbe sütött.

Dermot Kinross úgy érezte, a kép elviselhetetlen: alattomosság, cselédek leskelődése, izgatott arc, amelyet a tükrök megsokszoroznak. A rendőrség birodalma ez – s ezek a lények a gonoszság titokzatos éjének teremtményei. Vagy

az értelem titokzatos éjéből származnak, amely mégiscsak az ő tartománya? Egyelőre nem akart dönteni, csak annyit mondott:

– És aztán?

– No, a mi rendőrünk megesketi a két nőt, Yvette-et és Célestine-t, hogy hallgatni fognak. Aztán felmegy, és bekopog Mme Neill hálószobájába.

– Ágyban volt?

– Ellenkezőleg – felelte M. Goron s önfeledten sóhajtott egyet. – Utcai ruhában volt, és elmondta, hogy alig néhány perccel előbb M. Horatio telefonja ébresztette fel – vigyázat, ez már egy *másik* telefonhívás! –, és beszámolt neki a tragédiáról. Előzőleg, legalábbis azt állítja, semmit sem hallott. Sem a rendőrsípokat, sem a kiáltozást az utcán. Semmit!

És hogy színészkedett, kedves doktor! Hogy siratta Sir Maurice Lawest! Hogy remegett az ajka! Milyen kerekre nyílt a szeme! Ez aztán a hamvas ártatlanság, mi? És közben a fehér hálóköntös ott lóg a ruhásszekrényben, s a fürdőszobában a tükrök még párásak a lihegésétől, ahogy az öregember vérét próbálta eltüntetni a köntösről.

Dermot kényelmetlenül mozdult meg.

– Térjünk vissza a rendőrre. Ő mit csinált?

– Jó képet vágott a dologhoz, aztán faarccal megkérte, hogy a hölgy legyen szíves átfáradni a szemközti házba, és megvigasztalni a barátait. Aztán elnézést kért, hogy ő még marad egy kicsit.

– Azért, hogy?…

– Pontosan! Hogy titokban magával vigye a hálóköntöst.

– És?

– És Yvette-nek a lelkére kötötte, hogy tartsa a dolgot titokban, s- ha asszonya kérdezősködne utána, mondja azt, hogy a köntöst a tisztítóba küldte. Néhány egyéb holmit valóban el is küldött a tisztítóba, hogy hitelt adjon a mesének. Az asszony nem nyugtalankodik miatta. Elvégre azt a néhány vérfoltot eltüntette. Az persze eszébe sem jut, hogy az effajta szennyeződést kémiai eljárásokkal mindig ki lehet mutatni. És a hálóköntössel kapcsolatban még csak nem is a vérfoltok a legérdekesebbek!

– Nem?

– De nem ám! – mondta M. Goron, az asztalon dobolva az ujjaival. – Yvette Latour az emberem jelenlétében tüzetesen megvizsgálta ezt a ruhadarabot, és a csipkéhez tapadva talált egy parányi szilánk rózsaszín agátot.

A rendőrfelügyelő elhallgatott, de ez már nem afféle drámai szünet volt, inkább a sajnálatos és megfellebbezhetetlen vég-legességé.

– Egyheti türelmes munkába került, amíg megtaláltuk a szilánk pontos helyét a szétvert burnótszelencén. A szilánkocska akkor pattant le a szelencéről, mikor Eve Neill piszkavasat ragadott és agyonverte az öregembert. Pokoli dolog, de ez a helyzet. És azt hiszem, ezzel Mme Neill pályafutásának befellegzett.

A csendben Dermot Kinross a torkát köszörülte.

– És Mme Neill mivel magyarázta a dolgot?

M. Goron meghökkenve nézett rá.

– Bocsásson meg – tette hozzá gyorsan Dermot –, talán még nem is említette neki?

– Ebben az országban, doktor – M. Goron méltóságteljesen beszélt – nem tartjuk helyesnek kiteríteni a lapjainkat, amíg a játszma nincs befejezve. Fel fogjuk őt

szólítani, hogy adjon magyarázatot, de csak ha már letartóztatták s a vizsgálóbíró elé állították.

Dermot jól ismerte ezeket a kellemetlen szembesítéseket, melyeknél a törvény a „lelki kényszer” alkalmazásának szinte minden formáját megengedte. Kemény és határozott asszony legyen az, aki vallatói előtt semmi olyat nem mond, amit később meg kellene bánnia.

– Bizonyos abban – kérdezte –, hogy egyetlen szó sem szivárgott ki a Mme Neill elleni tanúvallomásokból?

– Egészen bizonyos.

– Gratulálok! De mi van a két cseléddel? Yvette Latour-ral és Célestine Bouchére-rel? Nem pletykáznak?

– Nem, az biztos. Célestine jelenleg idegszanatóriumban van. A másik, a szobalány meg erős, mint egy bástya. Tartja a száját. – M. Goron elgondolkodott. – És azt hiszem, nem túlságosan kedveli Mme Neillt.

– Csakugyan?

– Meg kell adni, a Lawes család nagyszerűen viselkedik. Nem lehet eléggé csodálni őket. Szinte megőrültek a fájdalomtól, mégis feleltek minden kérdésünkre, és még Mme Neillhez is kedvesek…

– Miért ne lennének azok? Talán őt gyanúsítják a gyilkossággal?

– Dehogyis!

– Akkor szerintük ki követte el a gyilkosságot?

– Szerintük? – M. Goron legyintett. – Egy betörő! Egy mániákus! Egy őrült!

– De hiszen semmit nem loptak el!

– Ellopni ugyan semmit nem loptak el – ismerte el M. Goron –, de az agát burnótszelencén kívül azért máshoz is hozzányúltak. Az öregúr dolgozószobájában, az ajtótól balra

van egy üvegszekrény, abban tartotta a gyűjtemény egy másik értékes darabját, egy valódi gyémánt és türkiz nyakláncot. Szintén történelmi nevezetesség.

– Na és?

– Ezt a nyakláncot, kissé véresen, a vitrin alatt találták meg. Egy mániákus?

Dr. Dermot Kinross, aki talán a legismertebb kriminálpszichológus volt Angliában, furcsa tekintettel mérte végig a felügyelőt.

– Ez a pontosan megfelelő kifejezés – mondta.

– Mire gondol, kedves doktor?

– A „mániákus”-ra. A feltételezésük szerint hogyan jutott be az állítólag mániákus betörő a házba?

– Ez a kérdés szerencsére még nem merült fel a családban.

– És ha már itt tartunk, hogyan juthatott be Madame Neill?

M. Goron nagyot sóhajtott.

– Attól tartok, ez a döntő bizonyíték. A des Anges utca villái közül négyet ugyanaz a vállalat épített. Mind a négynek az ajtaját ugyanaz a kulcs nyitja.

M. Goron fontoskodva az asztalra támaszkodott.

– Mme Neill pizsamájának a felső zsebében – folytatta – a kitűnő Yvette Latour egy kulcsot talált. A ház bejárati ajtajának a kulcsát. Na már most. Ki hordja a saját házának kulcsát a *pizsamája* zsebében? És miért? Milyen elfogadható magyarázata lehet annak, hogy valaki, aki lefeküdni készül, magánál tartja a villája kulcsát? Semmilyen! Csupán egyetlen magyarázat lehetséges: Mme Neillnek azért volt szüksége rá, hogy be tudjon jutni a

szemközti házba. Ez a döntő bizonyíték arra nézve, hogy járt a Villa Bonheurben a gyilkosság éjszakáján.

– De hát… mik lehettek az indítékai? – kérdezte Dermot.

És M. Goron elmondta neki a feltételezéseit.

A nap lebukott az út menti fák mögé. Rózsaszín tűzfény maradt az égbolton s kábító meleg a levegőben. A francia napfény úgy vakít, mint a reflektor. M. Goron homlokán egy csillogó verejtékcsepp ült.

Dermot felállt, hogy a cigarettavéget átdobja a kőkorláton. De a keze megállt a levegőben.

A terasz alatt a kavicsos udvaron ugyanolyan kis asztalok tarkálltak, mint amilyeneknél a teraszon ültek. A közvetlenül a kőkorlát mellett álló asztalnál egy leány ült, a feje egy szintben volt a fent ülők lábával. Sötét ruhája és kalapja komoran elütött La Bandelette tarka színeitől. Amikor felemelte a fejét, Dermot egyenesen a szemébe nézett.

Huszonkét-huszonhárom éves csinos lány volt, a haja vörös. Hogy mióta ülhetett ott, a naptól védett asztal mellett, azt nem lehetett tudni. Érintetlen koktél állt előtte. Mögötte pedig zajlott a forgalom, s az Avenue de la Foret üvöltő autóinak lármáját csak a nyitott lovas kocsik zörgése enyhítette.

A lány hirtelen felugrott, közben véletlenül meglökte a narancsszínű asztalkát, és a koktélos pohár csörömpölve felborult, s a tartalma kiömlött. A lány felkapta a retiküljét és fekete csipkekesztyűjét, egy ötfrankost dobott az asztalra, aztán sarkon fordult és kirohant az utcára. Dermot csak állt és bámult, úgy meglepte a lány szemének a kifejezése.

M. Goron halkan elkáromkodta magát:

– A ménkű csapjon bele! Micsoda őrültség, ilyesmiről nyilvános helyen beszélgetni.

Az a lány Miss Janice Lawes volt.

7. FEJEZET

– Képtelenség, drága Janice-om – mondta csillapító hangon Helena. – Tönkrementek az idegeid.

Ben bácsi a zsúrkocsi mellett fekvő spániel fülét vakargatta, de megdöbbent és elkínzott arcáról pontosan le lehetett olvasni a véleményét.

– Nem mentek tönkre az idegeim – válaszolta Janice halkan, szinte hadarva, ami arra vallott, hogy bizony nincs messze az idegösszeroppanástól. – Nem álmodom, nem hazudom és nem is képzelődöm. Értsétek meg, hogy – felemelte a hangját, és Eve-re pillantott, anélkül hogy a tekintetük találkozott volna –, le akarják tartóztatni Eve-t!

Helena csak pislogott.

– De miért?

– Azért, anyám, mert azt hiszik, hogy ő ölte meg apát.

– Micsoda ostobaságokat tudsz összehordani – sóhajtott fel Helena. De a szavait zavart csend követte.

Ez lehetetlen, gondolta magában Eve. Ez teljességgel lehetetlen. Ez az eshetőség még rémálmaiban sem jutott az eszébe.

Gépiesen letette a teáscsészéjét. A Villa Bonheur szalonja tágas helyiség volt, elülső ablakai a des Anges utcára nyíltak, a hátsókon pedig hűvös, zöld alkonyi fény szűrődött be a hatalmas kertből. Az aranybarna bozontos spániel nagy, kerek szemét Ben bácsira emelte, aki hallgatag mosollyal üldögélt. És ott volt a szeretetre méltó, kövérkés Helena, akinek ezüstfehér haja különös ellentétben volt kipirult, kerek arcával. Nehezen lélegzett, s

hitetlenkedő mosollyal hallgatta Janice-t, aki most minden erejét összeszedve egyenesen Eve szemébe nézett.

– Eve – kezdte el gyámoltalanul, és megnedvesítette a szája szélét. Janice-nak meglehetősen nagy szája volt, de az arca ettől még csinos maradt. – Mi természetesen tudjuk, hogy nem te voltál.

Valósággal mentegetőzött. És nem bírt sokáig Eve szemébe nézni.

– De hát hogy képesek éppen őt… – kezdte Helena.

– Gyanúsítani – fejezte be a mondatot Ben bácsi.

– Ugye – vette át a szót újra Janice –, hogy akkor éjszaka nem hagytad el a villát? Ugye, hogy nem volt vérfoltos a ruhád? Ugye, hogy nem volt a zsebedben a mi házunk kulcsa? És nem volt a hálóköntösödhöz ragadva egy szilánkja annak a burnótszelencének. Ugye, hogy ez mind nem igaz?

A szalon barátságos légköre egyszerre megfagyott. A spániel ennivalóért kezdett nyüszíteni. Helena Lawes hosszasan keresgélte a szemüvegtokját, kivett belőle egy keret nélküli csíptetőt, felrakta az orrára, és azon át bámulta a többieket.

– Persze hogy nem, Janice – mondta Eve kimérten.

– Pedig mindazt, amit mondtam – vágott vissza Janice –, magától a rendőrfelügyelőtől hallottam. Tőle magától! – Úgy bizonygatta, mintha valaki is kétségbe vonta volna.

Ben bácsi lesöpörte az öléből a morzsákat, szórakozottan megvakargatta a spániel fülét, majd a zsebébe nyúlt, hogy előhalássza az elmaradhatatlan pipát. Gondterhelt homlokán és szelíd-kék szemében bosszús csodálkozás tükröződött, de igyekezett szégyenlősen leplezni.

– Beugrottam a Donjon Hotelbe – magyarázta Janice –, hogy igyam valamit.

– Janice drágám – szólt közbe Helena gépiesen –, *nagyon* szeretném, ha nem járnál ilyen helyekre…

– Kihallgattam Goront, amikor egy híres kriminálpszichológussal beszélgetett. Állati nagy fej és angol. Nem Goron, hanem az a pszichológus. Valahol láttam is a fényképét. Goron azt mondta, hogy Eve azon az éjszakán véresen ment haza, és a burnótszelencének egy szilánkja is hozzáragadt a ruhájához.

– Azt mondja, erre két tanújuk is van: Yvette és Célestine. Eve hálóköntöse a rendőrségen van, tele vérnyomokkal…

Eve Neill mereven ült a székén, Janice-ra nézett, de nem látta. Szeretett volna nevetésben kitörni, és nevetni, nevetni, nevetésbe fojtani a fejében zakatoló szörnyű hangokat.

Gyilkossággal vádolják. *Őt!* Hát nem nevetséges? Csakhogy a szíve tája úgy fájt, mintha megütötték volna. Bizonyos értelemben persze mulatságosnak találta a dolgot, kivéve azt a hihetetlen részt, hogy az összetört burnótszelence egy darabkáját a ruháján találták – a képtelenségek áradatából ezt az egyetlenegyet nem értette csak –, és ez már egyáltalán nem volt mulatságos. Itt valami félreértésnek kell lennie, vagy valaki gonoszul sarokba akarja szorítani, hogy végezzen vele.

Persze, nyugtatta meg magát, nem kell félnie a rendőrségtől. A szegény öreg Lawes papa meggyilkolásának vádjáról, a legnagyobb szörnyűségről könnyű lesz bebizonyítania, hogy szemenszedett hazugság.

Azt bármikor be tudja bizonyítani, hogy nem ölt meg senkit. De hogy magyarázza meg azt, hogy Ned…

– Képtelenség! – kiáltott fel Eve. – Egyszerűen nevetséges az egész!

– Tehát nem igaz? – tette fel újból a kérdést Janice.

Eve heves mozdulatot tett. – Azaz hogy…

Kétségbeesetten elhallgatott. A hangja remegett, és ez a remegés szavak nélkül is világosan és sokatmondóan beszélt.

– Persze hogy nem – mondta Ben bácsi határozottan, és megköszörülte a torkát.

– Persze hogy nem! – visszhangozta Helena.

– De akkor – kérdezte Janice – miért mondtad az előbb azt, hogy „azaz hogy”?

– Nem értelek.

– Ahogy elkezdted, rendben van – magyarázta Janice. – Aztán az ajkadba haraptál, a szemed furcsán megváltozott, és hozzátetted, hogy „azaz hogy”, mintha még valamit akartál volna mondani.

(Istenem, mit is akartam mondani?)

– Ugye, semmi sem igaz az egészből? – kérdezte izgatottan Janice. – Vagy talán részben igaz, részben nem?

– Van abban valami, amit ez a lány mond – állapította meg kelletlenül Ben bácsi, miután újra megköszörülte a torkát.

Három szempár szegeződött Eve-re, kedves szemek, melyek kétségkívül jót akartak neki. Pár másodpercig alig jutott levegőhöz.

Ha időbe telt is, mégiscsak magára talált. Amit Janice-től hallott, az majdnem mind félreértés és hazugság. Vagy még annál is rosszabb, mint a „burnótszelence szilánkja”,

amely egyenesen kétségbeejtette. Egyes dolgok viszont tények, amelyeket a rendőrség könnyűszerrel bizonyítani is tud, és az égvilágon semmi értelme letagadni őket.

– Mondjátok meg őszintén – kezdte Eve –, ugye, nem hiszitek, hogy én… éppen én, bármilyen körülmények között is bántani akartam volna… őt… éppen őt?

– Nem kedvesem, dehogyis hisszük – bizonygatta Helena, és rövidlátó szeme szinte könyörgött. – Csak mondd azt, hogy mindebből *semmi* sem igaz. Csak ezt akarjuk tudni.

– Eve – kérdezte Janice csendesen –, milyen körülmények közt éltél, mielőtt Tobyval találkoztál?

Ebben a házban ez volt az első kérdés, amely Eve magánéletével kapcsolatban elhangzott.

– Ugyan, Janice! – tiltakozott Helena.

Janice ügyet sem vetett rá. Felállt és átült Eve-vel szemben egy alacsony, kárpitozott székre. Fehér, majdnem áttetsző bőre – ez gyakran együtt jár a vörös hajjal – az izgatottságtól bántóan kékes árnyalatot kapott. Nagy, barna szemét Eve-re szegezte, és az arcára olyan kifejezés ült ki, amelyben a csodálat az ellenszenvvel keveredett.

– Ne gondold, hogy elítéllek! – mondta a maga huszonhárom évének fesztelen önhittségével. – Igazában inkább csodállak érte. Mindig is csodáltalak. Csak azért kérdezem meg, mert a rendőrfelügyelő is beszélt róla. Mármint arról, hogy mi okod lehetett volna megölni a papát. Értsd meg, nem azt mondom, hogy te tetted, még csak nem is gondolom. Csak…

Ben bácsi köhögni kezdett.

– Azt hiszem – mondta Helena –, mindannyian felvilágosult gondolkozású emberek vagyunk, kivéve Tobyt

és talán egy kicsit szegény Maurice-t. De amit te megengedsz magadnak, Janice!

Janice mintha meg sem hallotta volna.

– Ugye, te valami Atwoodnak voltál a felesége?

– Igen.

– Tudod, hogy visszajött La Bandelette-be?

Eve megnedvesítette a szája szélét.

– Visszajött?

– Vissza. Ma egy hete a Donjon Hotel bárjában volt, és többek között azzal dicsekedett, hogy te még mindig szerelmes vagy belé, és hogy vissza fog hódítani, és ennek érdekében, ha kell, mindent el fog nekünk mondani rólad.

Eve mozdulatlanul ült. Ez a szörnyű igazságtalanság megbénította.

Janice körülnézett és folytatta:

– Emlékeztek annak a napnak a délutánjára, amelyen a papa meghalt?

Helena behunyta a szemét.

– Emlékeztek, hogyan jött haza – folytatta Janice –, milyen rémesen nézett ki, milyen furcsán viselkedett, milyen rosszkedvű volt? És hogy nem volt hajlandó velünk jönni a színházba? De nem mondta meg, hogy miért nem. És csak akkor lett egy kicsit jobb kedve, amikor a régiségkereskedő telefonált és megemlítette neki azt a burnótszelencét. Toby-nak is mondott valamit, mielőtt a színházba mentünk, és Toby azóta furcsán viselkedik.

– Igazán? – szólalt meg Ben bácsi, és odaadással tanulmányozta a pipáját.

– Badarság – mondta Helena, de annak az estének az említésére a szeme megtelt könnyel, és kerek arcáról egyszerre eltűnt a mosoly és a szín. – Azon az estén csak

Toby volt morcos, mert az a darab a *Warrenné mestersége…* szóval az a darab a prostitúcióról szólt.

Eve mereven ült.

– Apa délutánonként a Donjon Hotel mögötti állatkertben szeretett sétálni – mondta Janice. – Tegyük fel, hogy Mr. Atwood utánament, és mondott neki valamit…

Nem fejezte be a mondatot, csak a fejével intett Eve felé.

– Amikor apa hazajött, borzasztóan ideges volt. Mondott valamit Tobynak, amit Toby nem akart elhinni. És, emlékezzetek csak vissza, azon az éjszakán Toby nem tudott aludni. Éjfél után egykor felhívta telefonon Eve-t. Tegyük fel, hogy elmondta neki, amit apától hallott. Tegyük fel, hogy a telefonbeszélgetés után Eve átjött, hogy tisztázza magát apa előtt, és…

– Egy pillanat – szólt közbe Eve, és mielőtt folytatta volna, nagyot lélegzett. – Tulajdonképpen mit gondolsz te rólam? Mire célozgatsz?

– Semmire, kedvesem, semmire! – kiáltott fel Helena, és levette a csiptetőt az orráról. – Én nem ismertem még ilyen rendes teremtést, mint amilyen te vagy! Istenem, amikor kellene, sosincs nálam zsebkendő! Amikor Janice vérről meg isten tudja, mi mindenről kezdett fecsegni, miért nem tiltakoztál, miért nem mondtad, hogy nem igaz…

– Úgy bizony – mondta Ben bácsi.

– Nemcsak erről van szó – erősködött Eve. – Azt szeretném tudni, hogy mit jelentenek az olyasféle célzások, amelyek mintha azt jelentenék, hogy a *Warrenné mestersége* helyett nyugodtan lehetne mondani azt is, hogy „Eve Neill mestersége”.

Helena fel volt háborodva.

– Ugyan, kedvesem! Isten őrizzen!

– Akkor meg mi a baj? Tudom, miket pletykálnak vagy legalábbis pletykáltak rólam az emberek. Ezekből a pletykákból semmi sem igaz. De ha sokáig hallom őket, a végén kénytelenek lesznek tenni róla, hogy igaz legyen.

– És a gyilkosság? – kérdezte Janice csendesen.

Már nyoma sem volt a mindig vidám és fölényeskedő lánynak, aki megjátszotta az okoskodót, és lenézte a saját korosztálya szórakozásait. Ült az alacsony széken, felhúzott térdét átkulcsolva. A szemét becsukta, és az ajka remegett.

– Értsd meg – magyarázta –, eddig pontosan azért néztünk fel rád olyan tisztelettel, mert…

Megint csak egy mozdulattal fejezte be a mondatot. És Eve hiába szerette mindannyiójukat, egyre kellemetlenebbül érezte magát.

– Még mindig szerelmes vagy Atwoodba? – tette fel a kérdést Janice.

– Nem!

– Mégis képes voltál egy álló hétig álszenteskedni, és egy árva szót sem szóltál róla.

– Nem, de…

– Nekem feltűnt – dörmögte Ben bácsi –, hogy milyen rosszul néz ki. De hát mindannyiunknak volt elég baja. – Egy zsebkést vett elő, és kapargálni kezdte a pipa belsejét. Aztán Helenára emelte elgyötört arcát. – Emlékszel, Dolly?

– Mire?

– Amikor az autót szereltem, és véletlenül hozzáértem Eve-hez azzal a barna szerelőkesztyűvel, már attól majdnem elájult. Igaz, nem valami tiszta kesztyű.

Eve a szeme elé kapta a kezét.

– Senki sem hisz a rólad szóló pletykákból semmit – mondta Helena kedvesen. – De most nem erről van szó. Még

nem feleltél Janice kérdésére. Tényleg elhagytad a házad azon az éjszakán?

– Igen – mondta Eve.

– És tényleg véres voltál?

– Igen. Egy kicsit.

A hatalmas szalonban egyszerre csend lett. Az ablakokon még ott izzott a lenyugvó nap utolsó sugara, és csak az álmosan szuszogó kutya kapirgálását lehetett hallani. Ben bácsi abbahagyta a pipatisztítást. Három gyászruhába öltözött ember meredt Eve-re, s tekintetükben a hitetlenkedés döbbenettel keveredett.

– Ne nézzenek így rám! – Eve majdnem sikított. – Nem igaz! Semmi közöm a gyilkossághoz! Én szerettem őt! Az egész csak félreértés, borzasztó félreértés, csak nem tudom elképzelni, hogyan kerülök ki ebből a csávából.

Janice-nak még az ajka is elfehéredett.

– Átjöttél hozzánk azon az éjszakán?

– Nem! Esküszöm, hogy nem!

– Akkor miért volt a pizsamád zsebében a villánk kulcsa?

– Az nem ennek a villának a kulcsa volt, hanem az *én* villámé. Én el akartam mondani, hogy mi történt valójában azon az éjszakán, az első perctől fogva el akartam mondani, de nem mertem.

– Igazán? – kérdezte Helena. – És miért nem merted elmondani?

Mielőtt megszólalt volna, Eve érezte, hogy sokan biztosan nagyon mulatságosnak tartanák, amit el kell mondania. És ha sorsát a vidámság istenei irányítanák, bizonyára az oldalukat fognák nevettükben. Szinte hallotta cinikus kacajukat.

– Azért nem mertem elmondani – válaszolta –, mert azon az éjszakán a hálószobámban volt Ned Atwood.

8. FEJEZET

M. Aristide Goron és dr. Dermot Kinross sietős léptekkel fordult be a des Anges utcába. A köpcös felügyelő túlságosan gyorsnak is találta az iramot.

– Ez aztán a pech! – füstölgött. – Pokoli pech! A kis Miss Janice biztosan egyenesen Mme Neillhez rohant a híreivel.

– Nagyon is elképzelhető – ismerte el Dermot.

A rendőrfelügyelő keménykalapot viselt, amitől még gömbölyűbbnek látszott, a kezében pedig sétapálcát szorongatott. Alig bírt lépést tartani a hosszú lábú Dermottal, miközben halkan dörmögött.

– Az lenne a legjobb, ha most mindjárt lenne szíves beszélni Madame Neill-lel, és utána őszintén elmondaná a véleményét. A vizsgálóbíró dühös lesz, de hát én telefonáltam neki, nem tehetek róla, hogy házon kívül volt. Ha megtudja a dolgot, pontosan tudom, mit fog csinálni. Azonnal küld egy salátamosót, és Madame Neill már a hegedűben tölti az éjszakát.

Dermot kérdően nézett rá.

– Salátamosó? Hegedű?

– Bocsánat! A salátamosó a… – M. Goron kereste a megfelelő szót.

– A meseautó? – kockáztatta meg Dermot.

– Az, az! A rabszállító kocsi. A hegedű pedig a dutyi.

Dermot megállt a járda közepén, és szemügyre vette az alkonyati fényben fürdő csendes, tisztára sepert, vidékies utcát. Néhány vadgesztenyefa a szürke kerítések fölé terjesztette a lombjait.

Londoni kollégái nem ismertek volna rá dr. Kinrossra. Egyrészt bő, sportos ruhája és szánalmas, de annál kényelmesebb kalapja miatt, másrészt, mert amióta La Bandelette-ben tartózkodott, nem látszott olyan fáradtnak, mert nem volt úgy agyonterhelve munkával, mint általában. Szeme élénken csillogott, sötét arcán csak bizonyos megvilágításban lehetett észrevenni a plasztikai műtét nyomait. De ez a kikapcsolódás és pihenés csak addig tartott, míg meg nem hallgatta M. Goron előadását a gyilkosságról.

Dermot összehúzta a szemöldökét.

– Melyik Mme Neill háza? – kérdezte.

– Éppen előtte állunk – és M. Goron sétapálcájával megérintette a magas, szürke kőkerítést. – És a szemközti ház a Villa Bonheur.

Dermot megfordult, és megnézte.

Komoly, négyszögletes épület volt a Villa Bonheur. Homlokzata a piros tetőcserepek alatt fehéren világított. A magas kőkerítéstől a földszinti ablakokat nem lehetett látni. Az emeleten hat ablak volt, szobánként kettő. A két középső franciaablak volt, előttük kovácsoltvas erkéllyel. Ezt a két ablakot nézte M. Goron és Dermot. A szürkére festett vas ablaktáblák be voltak csukva.

– Nagyon szeretném – mondta Dermot – belülről is megnézni ezt a dolgozószobát.

– Mi sem egyszerűbb annál, kedves doktorom. – M. Goron a válla fölött Eve háza felé bökött. Kezdett ideges lenni. – De nem Mme Neill-lel akarunk beszélni előbb?

Dermot mintha nem is hallotta volna.

– Sir Maurice esténként nyitott ablaknál szokott ott üldögélni? Félrehúzott függönyökkel?

– Azt hiszem. Nagyon meleg volt.

– Akkor a gyilkos fantasztikus kockázatot vállalt.

– Hogy érti?

– Hát úgy – magyarázta Dermot –, hogy a szemközti házak emeleti ablakaiból könnyen megláthatták.

– Nem hinném.

– Miért nem?

M. Goron megvonta a vállát.

– Városunkban a főszezonnak már vége. Alig egy-két villában laknak. Nem látja, milyen kihalt az utca?

– Na és?

– A Mme Neill házával szomszédos villák üresek. Legyen nyugodt, utánanéztünk. Az egyetlen ember, aki láthatott volna valamit, Mme Neill. De még ha feltételeznénk is, hogy *nem ő* a gyilkos, akkor sem tudna a segítségünkre lenni. Neki ugyanis az a mániája, hogy esténként mindig összehúzza az ablakain a függönyt.

Dermot a homlokába húzta a kalapját.

– Kedves barátom – mondta –, az ön bizonyítékai engem nem győznek meg.

– Nem?

– Például az indíték, amellyel Mme Neill tettét magyarázza, egyszerűen tarthatatlan. Engedje meg, hogy bebizonyítsam.

De nem folytathatta. M. Goron ugyanis körülnézett, hogy nem hallgatja-e ki valaki a beszélgetésüket, és észrevette, hogy a Boulevard du Casino felől közeledik valaki a járdán. Megragadta Dermot karját, és betuszkolta őt Eve villájának a kapuján.

– Uram – suttogta –, az ott M. Horatio Lawes, és kétségkívül nem ok nélkül jön errefelé. Bizonyára ő is Mme

Neill-lel akar beszélni. Ha el akarunk érni valamit a hölgynél, még kell őt előznünk.

– De …

– Nagyon kérem, ne M. Lawest bámulja. Biz'isten nincs rajta semmi különös. Inkább csöngessünk be gyorsan.

De nem kellett becsöngetniük. Alig tették a lábukat a lépcsőre, az ajtó hirtelen kinyílt.

Váratlan megjelenésük a bentieknek is meglepetés volt. A sötétből halk sikoly hallatszott. Két nő állt a küszöbön, az egyiknek még az ajtó gombján volt a keze.

Az egyik, gondolta Dermot, kétségkívül Yvette Latour. Sötét hajú, testes, erős vonású nő volt, de olyan szürke jelenség, hogy szinte eggyé olvadt a hall belsejével. Arcán a meglepődést kaján elégedettség váltotta fel, egy pillanatra felcsillant apró fekete szeme is, aztán újra közönyös lett. De állt ott egy másik nő is, egy húsz év körüli lány, akinek a láttára M. Goron szemöldöke majdnem a kalapja alá szaladt.

– Nocsak! – szólalt meg M Goron, megemelte a kalapját, a hangja pedig egyre mélyebb régiókba szállt. – Nocsak, nocsak!

– Parancsol, uram? – kérdezte Yvette.

– Semmi, semmi

– A húgom – folytatta nyájasan Yvette. – Éppen elmenőben van.

– Viszlát, kedves – köszönt el a lány.

– Viszlát – válaszolta szeretettel Yvette. – Csókolom a mamát!

A lány kijött.

Könnyű volt észrevenni rajta a közös családi vonásokat. De egyébként nem hasonlított Yvette-hez. Karcsú volt, és

csinos ruhája nagyon jó ízlésre vallott. Volt benne valami vele született elegancia. Őszintén érdeklődő pillantást vetett a két férfira, a szája körüli duzzogó mosoly vidám magabiztossággal vegyült. Tekintetében kihívó szemtelenség csillogott, s ugyanakkor illedelmesen kitért előlük. Illatfelhő kísérte (a parfümből talán kicsit többet is használt a kelleténél), miközben lelibegett a lépcsőkön.

– Jó napot, kisasszony – köszönt udvariasan M. Goron.

– Jó napot, uram! – válaszolta tisztelettudóan a lány, udvariasan biccentett a fejével, majd elsietett az ösvényen.

– Mme Neillt keressük – mondta a felügyelő Yvette-nek.

– Sajnálom, M. Goron, de át kell fáradniok a túlsó oldalra. Mme Neill a Lawes családnál teázik.

– Köszönöm, kisasszony.

– Nincs mit, uram.

Yvette tökéletesen udvarias volt és közönyös. De mielőtt becsukta az ajtót, valami átvillant az arcán, amit Dermot nem tudott megmagyarázni. Gúnyos mosoly lett volna? M. Goron a csukott ajtóra meredt, sétapálcájának fejével megkocogtatta a fogát, aztán felemelte a kalapját.

– Nocsak – mormogta. – Úgy érzem, kedves barátom…

– Hogy?

– Hogy ez a kis epizód jelent valamit. Csak azt nem tudom, hogy mit.

– Nekem is az az érzésem – mondta Dermot.

– Ezek ketten kifundáltak valamit. Érzem! Ilyesmiben nem csal a szimatom. De nem mernék találgatni.

– Ismeri a lányt?

– Prue kisasszonyt? Hogyne ismerném!

– És… hogy is mondjam…

– Azt akarja kérdezni, ugye, hogy tisztességes-e? – vágott a szavába M. Goron kaján mosollyal. – Maguknak angoloknak mindig ez az első kérdésük. Ahogy én ismerem, amennyire kell, annyira feltétlenül tisztességes. Virágkereskedése van a de la Harpe utcában. Nem messze M. Weille barátom régiségkereskedésétől.

– Aki a burnótszelencét eladta Sir Maurice Lawesnak?

– Igen, és nem fizették ki neki. – A felügyelő tétovázott. – Csakhogy ezzel – folytatta panaszosan, meglehetősen csúf grimaszt vágva hozzá – nem megyünk semmire. Nem állhatunk le megvitatni, hogy Prue kisasszony mi az ördögnek látogatta meg a nővérét. Azért jöttünk, hogy Mme Neill-lel beszéljünk. Az lenne a legokosabb, ha átmennénk, és meghallgatnánk, mit tud mondani.

Ebben meg is egyeztek.

A Villa Bonheur és a téglafal közt szépen gondozott gyep zöldellt. A bejárati ajtó csukva volt, de jobbra tőle az egyik földszinti nagy ablak tárva-nyitva állt. Hat óra múlt, az alkony egyre sűrűbbé vált a kertben, a szalon is sötétnek látszott. De mintha villamossággal lett volna telítve minden. Mikor M. Goron belökte a kerítés kapuját, a szalonból hangok szűrődtek ki. Egy fiatal lányhang beszélt angolul. Dermot olyan élénken el tudta képzelni Janice Lawes vibráló egyéniségét, mintha előtte állt volna.

– Folytasd – sürgette a hang.

– Nem… nem bírom – mondta kis szünet után egy másik női hang.

– Ne nézz így! És ne hagyd abba – kérte Janice – csak azért, mert Toby megjött.

– Miről beszéltek? – szólalt meg egy férfihang, telve nyugtalansággal.

– Toby drágám, nem könnyű elmondani.

– Nehéz napom volt a bankban. Ezt ti, asszonyok el sem tudjátok képzelni. A főnökünk nem valami nagy rendben hagyta a dolgait, úgyhogy semmi kedvem játszadozni.

– Játszadozni? – visszhangozta Janice.

– Igenis, játszadozni! Miért nem mondjátok meg, mit kellene hallanom?

– Azon az éjszakán, amikor papát meggyilkolták – mondta Janice –, Eve elhagyta a villáját, és mikor hazatért, véres volt a ruhája. Nála volt a mi bejárati ajtónk kulcsa, a hálóköntöse csipkéjébe pedig bele volt ragadva a burnótszelence egy kis agátszilánkja.

M. Goron intett társának, majd nesztelenül végigment a puha gyepen, és belesett az ablakon.

A szalon zsúfolva volt bútorokkal. A parketta csillogott. Az aranybarna spániel a zsúrkocsi mellett szunyókált. A rozsdabarna huzatú karosszékek, a fehérmárvány kandallópárkány, az egyik mellékasztalon álló őszirózsák a félhomály ellenére is színessé tették a látványt. A gyászruhába öltözött emberek viszont árnyaknak látszottak, csupán eleven arcuk világított.

M. Goron leírása alapján Dermotnak nem volt nehéz felismernie Helena Lawest és Benjamin Phillipset, aki a zsúrkocsi mellett üldögélt, szájában az elmaradhatatlan pipával. Janice alacsony széke háttal állt az ablaknak.

Eve Neillt nem lehetett látni. Toby Lawes éppen eltakarta. Toby a kandalló közelében állt, sötétszürke öltönyben, a karján gyászszalaggal. Kicsit ostoba kifejezés

ült az arcán, és egyik kezét a homlokához emelte, mintha bántaná a szemét a fény.

Értetlenül bámult hol Janice-re, hol meg az anyjára. Még kis bajuszkája is beszélni látszott.

– Az isten szerelmére – szólalt meg aztán szokatlanul magas hangon –, mit akar ez jelenteni?

– Természetesen van rá magyarázat – mondta habozva Helena.

– Magyarázat?

– Igen. Mindennek Mr. Atwood, Eve férje az oka.

– Micsoda?

Toby döbbenten húzta fel a szemöldökét, és rövid szünetet tartott, mielőtt a csodálkozó kérdést feltette volna. Visszafojtott, megdöbbent kérdés volt, az érzékeny fül sok mindent kihallott belőle. Többek között szörnyű féltékenységet.

– De anyám! – és megnedvesítette a szája szélét. – Emlékeztetlek rá, hogy az a fickó már nem Eve férje.

– Csakhogy Eve szerint „az a fickó” nem akar erre emlékezni – vetette közbe Janice. – Visszajött La Bandelette-be.

– Igen, én is hallottam, hogy visszajött – mondta Toby gépiesen. Aztán elvette kezét a homlokától, és tőle szokatlanul hevesen gesztikulálni kezdett. – Mindent tudni akarok, mindent mondjatok el erről a… erről a…

– Mr. Atwood – válaszolt Janice – azon az éjszakán, amikor papa meghalt, betört Eve házába.

– Betört?

– Azazhogy kulcsa volt hozzá még abból az időből, amikor együtt éltek. Felment a szobájába, pedig Eve már lefeküdni készült.

Toby dermedten állt.

Az arca, már amennyire a félhomályban látni lehetett, kifejezéstelen volt. Egy lépést tett hátra, és beleütközött a kandallópárkányba. Nekitámaszkodott, majd Eve felé fordult, de már egészen más szemmel nézett rá.

– Folytasd – mondta rekedten.

– A folytatást nem tudom – mondta Janice. – Kérdezd meg Eve-t, ő majd elmondja. Eve, neked kell folytatnod! Ne zavartasd magad. Mondj el mindent, mintha Toby itt se volna.

M. Aristide Goron, La Bandelette rendőrfelügyelője mormogott valamit, és nagy lélegzetet vett. Joviális kerek arcára nyájas kifejezést erőltetett. Mellét kidüllesztette, levette a kalapját, és beviharzott a szalonba.

– És mintha én sem lennék itt, Madame Neill – mondta udvariasan.

9. FEJEZET

Tíz perccel később M. Goron ott ült a szalonban, figyelmesen előrehajolt, ahogy a macska lesi áldozatát, és újra meg újra felszólította Eve-t, hogy folytassa beszámolóját. A kihallgatást nagy garral angolul kezdte el, de egyre idegesebbé vált, egyre hosszabb és érthetetlenebb mondatokba gabalyodott, úgyhogy végül is franciára fordította a szót.

– Igazán, asszonyom? – kérdezte. – És aztán?

– Mit mondhatnék még? – kiáltott fel Eve.

– Mr. Atwood tehát – mondta a felügyelő – annak a kulcsnak a segítségével bement, és fellopakodott az ön szobájába. Aztán megpróbált – M. Goron megköszörülte a torkát –, megpróbált erőszakoskodni önnel. Igaz?

– Igen.

– Ami ellen ön természetesen tiltakozott.

– Természetesen.

– Értem! És aztán, asszonyom? – kérdezte M. Goron.

– Kértem, hogy viselkedjen tisztességesen, és ne rendezzen jelenetet, mert Sir Maurice Lawes itt ül szemközt a szobában.

– És aztán?

– Félrehúzta a függönyt, hogy megnézze, tényleg itt ül-e a dolgozószobájában Sir Maurice. Erre én eloltottam a villanyt…

– Eloltotta a villanyt?

– Igen.

M. Goron összehúzta a szemöldökét.

– Bocsássa meg, asszonyom, az értetlenségemet, de a villany eloltása meglehetősen különös módja a Mr. Atwood elleni védekezésnek.

– Mondtam már, hogy nem akartam, hogy Sir Maurice megtudja, hogy ott van.

M. Goron elgondolkozott.

– Tehát, asszonyom – vetette fel –, önt a leleplezéstől való félelem tette olyan… hogy is mondjam… hajthatatlanná?

– Nem, nem, nem!

Egyre sötétebb lett a szalonban. A Lawes család tagjai úgy ültek vagy álltak, mint a viaszfigurák. Az arcuk majdnem kifejezéstelen volt, legalábbis semmit nem lehetett leolvasni róluk. Toby a kandalló közelében maradt, de megfordult, és kezét gépiesen a nem létező tűz felé tartotta.

A rendőrfelügyelő nem kínozta, nem is félemlítette meg Eve-t. Az arckifejezése végig gondterhelt maradt. M. Goron, a férfi, ráadásul francia férfi, csupán egy olyan helyzetet akart tisztázni, amelyet egyszerűen nem értett.

– Ön félt Atwoodtól?

– Nagyon.

– És meg sem próbált átkiabálni Sir Maurice-nak, aki pedig látó- és hallótávolságon belül volt?

– Mondom, hogy nem tehettem.

– Mit csinált akkor Sir Maurice?

– Az asztalánál ült – válaszolta Eve, felidézve a képet, amely elviselhetetlen élességgel vésődött az emlékezetébe –, az asztalánál ült, és nagyítóval a kezében nézegetett valamit. Ott volt…

Úgy akarta befejezni, hogy „ott volt még valaki”, de a Lawes család jelenlétében eszébe jutott, hogy ez a megjegyzés mi mindent vonhat maga után, és a torkán

akadt a szó. Képzeletben újra látta az öregembernek még a szája mozgását is, a nagyítót és mögötte az árnyalakot.

– Ott volt a kezében a burnótszelence – tette hozzá erőtlenül. – Azt nézegette.

– Hány órakor volt ez, asszonyom?

– Nem… nem emlékszem.

– És aztán?

– Ned felém jött. Ellöktem magamtól, és könyörögtem, hogy ne ébressze fel a cselédeket. – Eve szóról szóra a színtiszta igazságot mondta, mégis, az utolsó szavak hatására az arcok kifejezése megváltozott. – Értse meg! Nem akartam, hogy bármit is megtudjanak a cselédek. Aztán megszólalt a telefon.

– Aha! – nyugtázta elégedetten M. Goron. – Ebben az esetben könnyen meg tudjuk állapítani az időpontot. – Körülnézett. – Azt hiszem, M. Lawes, ön pontosan egy órakor telefonált.

Toby bólintott, de a figyelme másutt volt. Eve-hez intézett egy kérdést:

– Szóval, amíg veled beszéltem, az a fickó egész idő alatt a szobádban volt?

– Ne haragudj, drágám. Én megpróbáltam eltitkolni előled.

– Ez igaz! – mondta Janice. – Megpróbáltad!

– Melletted állt… – motyogta Toby – melletted ült. Talán még… – Indulatos mozdulatot tett. – Olyan nyugodtan beszéltél. Mintha mi sem történt volna, mintha éppen akkor ébredtél volna fel, és másra sem tudtál volna gondolni, csak rám.

– Kérem, legyen szíves folytatni – szólt közbe M. Goron.

– Aztán – folytatta Eve – kiparancsoltam, de még mindig nem akart elmenni. Azt mondta, nem hagyja, hogy ilyen hibát kövessek el.

– Mit értett ezen, asszonyom?

– Azt, hogy nem lenne szabad hozzámenném Tobyhoz. És hogy ő ezt meg is tudná akadályozni, ha hírbe hozna, ha kihajolna az ablakon, és átkiabálna Sir Maurice-nak, hogy a hálószobámban van. Ned tisztára őrült, ha egyszer a fejébe vesz valamit. Odament az ablakhoz, én utánaszaladtam, de amikor kinéztünk…

Eve tehetetlenül széttárta a kezét. Dermot Kinross, Aristide Goron és akiben volt némi emberi érzés, szívszorítónak érezte a rákövetkező szünetet.

Aztán apró zajok hallatszottak. Helena Lawes a mellére szorította a kezét, és köhintett egyet. Benjamin Phillips, aki előzőleg gondosan megtömte a pipáját, meggyújtott egy szál gyufát. A fellobbanó lángot megelőző zörgés és súrlódás mintha kommentár lett volna. Janice mozdulatlan maradt, tágra nyílt ártatlan szemén látszott, hogy kezdi érteni, mit jelent ez a csend. Végül is Toby szólalt meg:

– Kinéztél az ablakon?

Eve hevesen bólintott.

– *Mikor?*

– Közvetlenül az után, hogy…

Nem kellett többet mondania. Akik megszólaltak, suttogva beszéltek, mintha félnének, hogy ha hangosabban beszélnek, felidézik a rejtőzködő kísérteteket.

– Nem láttál…? – kezdte Helena.

– Valakit? – folytatta Janice.

– Vagy valamit? – dörmögte Ben bácsi.

Az egyik sarokban, ahol senki sem ügyelt rá, állát az öklére támasztva, csendben ült Dermot Kinross. Szemét egy pillanatra sem vette le Eve-ről, és szinte fizikai fájdalmat okozó intenzitással összpontosította minden erejét annak megfejtésére, hogy mi rejtőzhet e mögött az egyáltalán nem meggyőző történet mögött.

A diagnózist már elkészítette magában: Eve fantáziadús, könnyen befolyásolható egyéniség. Jóindulatú, olykor talán még a saját kárára is nagylelkű. Rendkívül hűséges azokhoz, akik kedvesek hozzá. Igen, elképzelhető róla, hogy ha kényszerítő oka van rá, gyilkosságot is elkövet. Csakhogy a pszichológus, aki húsz éven át egyébre sem törekedett, mint hogy ítéleteit függetlenítse személyes érzéseitől, ezt a gondolatot rendkívül nyugtalanítónak találta.

Megfigyelte, hogyan ül Eve a hatalmas fotelban, hogyan kulcsolódnak ujjai a karfára, figyelte csinos arcát, összeszorított ajkait és az apró, lüktető ideget a nyakán. A homlokán minden kérdésre megjelent egy kis ránc. Figyelte szürke szemét, ahogy Tobyról Janice-re, Janice-ről Helenára és Ben bácsira rebbent, hogy aztán újra Tobyn állapodjon meg.

„Most hazudni fog” – gondolta Dermot.

– Nem! – kiáltotta Eve megmerevedett testtel, mindenre elszántan. – Nem láttunk senkit. És semmit.

– Nem lát*tunk!* – mondta Toby, és öklével a kandalló párkányára csapott. – Nem *láttunk* semmit!

M. Goron a tekintetével csendre intette.

– Asszonyom, azt hiszem, mégis látott valamit – folytatta vészjósló udvariassággal. – Sir Maurice halott volt?

– Igen!

– Jól látta őt?

– Igen.

– Akkor honnan tudja, asszonyom – kérdezte a felügyelő behízelgően –, hogy mindez *közvetlenül azután* volt, hogy meggyilkolták?

– Nem tudom – mondta Eve egy kis szünet után. Szürke szemét most egyenesen M. Goronra függesztette, és hevesen lélegzett. – Csak feltételezem, hogy akkor lehetett.

– Kérem, folytassa – sóhajtott M. Goron, és pattintott az ujjával egyet.

– Bejött szegény Helena, és sikítozni kezdett. Ekkor mondtam Nednek, hogy menjen már el, de komolyan!

– Hogyhogy, asszonyom? Korábban nem gondolta komolyan?

– Dehogynem! Hiszen már mondtam. Csakhogy akkor már olyan rémes volt a helyzet, hogy ő is belátta, hogy el kell mennie. Mielőtt elment, visszaadta a kulcsomat, és én betettem a pizsamám zsebébe. Lefelé menet… – Elképzelte, hogy milyen nevetséges és szinte hihetetlen, amit most mondani fog. – Lefelé menet megcsúszott a lépcsőn, és megütötte az orrát.

– Az orrát? – ismételte meg M. Goron.

– Igen. És eleredt az orra vére. Mikor megtapogattam az arcát, véres lett a kezem, azzal meg összemaszatoltam a ruhámat. Az a vér, ami körül olyan nagy hűhót csapnak, Ned Atwood vére volt.

– Igazán, asszonyom?

– Ne tőlem kérdezzen. Kérdezze meg Nedtől. Sok mindent el lehet mondani róla, de azért van olyan becsületes, hogy ilyen helyzetben nem hazudtol meg.

– Gondolja, asszonyom?

Eve hevesen bólintott, s esdeklő pillantást vetett a körülötte levőkre. Ez az asszony kezdte megzavarni Dermot Kinross róla alkotott véleményét. Hihetetlen és nyugtalanító érzés volt. Soha nem érzett még hasonlót. A józan ész mégis azt súgta, hogy Eve – kivéve mikor egy pillanatig tétovázott – az igazat mondja.

– Szóval ön szerint M. Atwood – folytatta a felügyelő – „megcsúszott a lépcsőn, és megütötte az orrát". Egyéb sérülést nem szenvedett?

– Egyéb sérülést? Nem értem,

– Nem sérült meg például a fején?

Eve összeráncolta a homlokát.

– Nem tudom, de lehetséges. Az a lépcső nagyon meredek és magas, és ő borzasztó nagyot zuhant. A sötétben nem láttam jól, hogy mi történt vele. De a vér az orrából jött.

Úgy látszik, M. Goron ezt a feleletet várta, mert bizonytalan mosoly suhant át az arcán.

– Folytassa, asszonyom.

– Kieresztettem a hátsó ajtón.

– Miért a hátsó ajtón?

– Mert a ház előtt az utca tele volt rendőrökkel. Aztán Ned elment. És akkor történt valami. A hátsó ajtón rugós zár van, amely kívülről nem nyitható. S ahogy ott álltam, a szél becsapta az ajtót, és én kinn rekedtem.

Rövid szünet támadt, a Lawes család tagjai meglepődve néztek egymásra. Helena összerezzent, és egy kicsit kételkedve jegyezte meg:

– Azt hiszem, tévedsz, kedvesem. A *szél* csapta volna be az ajtót? Nem jól emlékszel.

– Egész éjszaka meg sem rezdült a levegő – szólalt meg Janice is. – A színházban is épp erről beszéltünk.

– Tudom…

– Hát akkor, kedvesem? – kérdezte Helena.

– Én akkor mégis ezt hittem. Csak később jutott eszembe, amikor megpróbáltam magyarázatot találni a dologra, hogy talán valaki… igen, hogy valaki szántszándékkal csukta be.

– Úgy? És kicsoda? – kérdezte M. Goron.

– Yvette. A szobalányom. – Eve ökölbe szorított keze szinte vonaglott a fotel karján. – Csak tudnám, miért gyűlöl annyira?

M. Goron szemöldöke még jobban felhúzódott.

– Ha jól értem, asszonyom, ön azzal vádolja Yvette Latourt, hogy szándékosan csukta be az ajtót belülről és szándékosan zárta ki önt.

– Esküszöm, hogy nem tudom! De mit gondoljak?! Csak próbálok rájönni, hogy mi történhetett.

– Mi ugyanezt tesszük, asszonyom. Kérem, folytassa ezt az érdekes beszámolót. Ott tartottunk, hogy ön ott állt a hátsó kertben.

– Ki voltam zárva! Nem tudtam visszamenni.

– Nem tudott visszamenni? Az ég szerelmére, asszonyom, hogyne tudott volna. Csak kopognia kellett volna az ajtón, vagy becsöngetnie.

– Hogy felébresszem a cselédeket? Éppen ezt nem akartam. Nem bírtam elviselni a gondolatot, hogy Yvette felébred…

– Aki, úgy látszik, magától is felébredt, és valami okból kizárta önt, asszonyom. Nagyon kérem – tette hozzá M. Goron, és még rokonszenvesebben igyekezett beszélni –, ne

izgassa fel magát. Higgye el, hogy nem akarom önt tőrbe csalni vagy csapdába ejteni, csupán az igazságot próbálom megállapítani.

– De hiszen minden igaz, amit mondtam!

– Minden?

– Aztán eszembe jutott, hogy a bejárati ajtó kulcsa a pizsamám zsebében van. Erre megkerültem a házat, bementem az elülső ajtón. Hogy hogyan vesztettem el a selyemövemet, azt nem tudom. Arra sem emlékszem, hogy hol. De azt tudom, hogy már nem volt meg, amikor… amikor megmosakodtam.

– Aha!

– Gondolom, önök megtalálták.

– Igen, asszonyom. Bocsásson meg, hogy felhívom rá a figyelmét, de van egy apróság, amire a beszámolója nem ad magyarázatot. Arra a kis agátszilánkra gondolok, amit a hálóköntösének a csipkéjében találtunk.

Eve nyugodtan felelt.

– Higgye el, hogy nem tudok róla semmit. – A kezét a szemére szorította, majd levette. Szenvedélyes őszinteséggel beszélt, s ez nyilván hatással volt a hallgatóira. – Erről most hallok először. És szinte esküdni mernék rá, hogy nem volt a ruhámon, mikor visszamentem a házba. Mert ahogy már az előbb is mondtam, levetettem a hálóköntösömet, hogy kimossam. Csak arra tudok gondolni, hogy azt a szilánkot valaki később csempészte rá.

– Rácsempészte – jegyezte meg M. Goron, de ez inkább megállapítás volt, mint kérdés.

Eve nevetni kezdett, és hitetlenkedve nézett egyik arcról a másikra.

– Csak nem hiszik rólam, hogy gyilkos vagyok?

– Őszintén szólva, asszonyom, ez a fantasztikusnak tűnő gondolat bizony felmerült.

– De én… hát nem érti? Minden szavamról be tudom bizonyítani, hogy igaz.

– Hogyan, asszonyom? – érdeklődött a felügyelő, és gondosan manikűrözött ujjaival dobolni kezdett a mellette levő asztalkán.

Eve a többiekhez fordult.

– Ne haragudjanak. Azért nem mondtam el a dolgot korábban, mert nem akartam elárulni, hogy Ned a szobámban volt.

– Ez eléggé érthető – jegyezte meg színtelen hangon Janice.

– De hát ez a vád – Eve széttárta a karját –, ez olyan nevetséges, hogy nem is tudom, mit mondjak. Ez olyan, mintha valakit az éjszaka közepén felráznának, és azzal vádolnák, hogy megölt valakit, akiről még csak nem is hallott. Halálra rémülnék, ha nem lennék biztos benne, hogy minden szavamat bizonyítani tudom.

– Nagyon sajnálom, asszonyom, de fel kell tennem egy kérdést – mondta M. Goron. – Hogyan tudja bizonyítani?

– Természetesen Ned Atwood vallomásával.

– Aha! – mondta a rendőrfelügyelő.

Mozdulatai keresetté váltak. Megemelte kabátja hajtókáját, és megszagolta a gomblyukába tűzött fehér rózsát. Szemét a padló egyik pontjára szegezte, tett egy kis mozdulatot, de az arca nem árult el semmit, legfeljebb összeráncolt szemöldöke.

– Nézze, asszonyom, önnek ugyebár egy teljes hét állt a rendelkezésére, hogy ezt a történetet kitalálja?

– Én nem találtam ki semmit! Én minderről most hallok először. És a teljes igazságot mondtam el.

M. Goron felhúzta a szemöldökét.

– Ez alatt a hét alatt talán még M. Atwooddal is találkozott?

– Nem. Nem találkoztam vele.

– Még mindig szerelmes vagy bele, Eve? – kérdezte Janice halkan. – Még mindig?

– Dehogy, drágám, dehogy – szólt közbe csillapítóan Helena.

– Nagyon köszönöm – mondta Eve, majd Toby felé fordult. – Neked bizonygassam? Hát vedd tudomásul, hogy utálom és megvetem. Soha még senkitől nem irtóztam ennyire. Látni sem akarom.

– Azt hiszem – jegyezte meg halkan M. Goron –, hogy valószínűleg nem is fogja látni.

Mindannyian feléje fordultak. M. Goron, aki ismét a padló tanulmányozásába merült, felnézett.

– Bizonyára tudja, asszonyom, hogy M. Atwood nincs olyan állapotban, hogy megerősítse az ön vallomását. Még akkor se tudná, ha akarná. – M. Goron hangja élessé vált. – Bizonyára tudja, asszonyom, hogy M. Atwood a Donjon Hotelban fekszik súlyos agyrázkódással.

Eve legalább tíz másodpercig mozdulatlan maradt, majd felugrott a mély fotelból, és a prefektusra meredt. Dermot tulajdonképpen csak most vette észre, hogy szürke selyemblúza és fekete szoknyája milyen jól illik gyöngyházfényű bőréhez, szürke szeméhez. Csakhogy a doktort, aki látszólag minden idegszálának és gondolatának feltétlen ura volt, most valami új érzés kerítette hatalmába.

Eve eddig azt hitte, hogy az egész vádaskodás csupán szánalmasan nevetséges komédia. De most hirtelen mindent másképp látott. Rájött, hogy mire vezethet. Amit lehetetlennek tartott, bekövetkezett. Ráébredt a fenyegető veszélyre, amely a felügyelő kenetes mozdulataiból, mézesmázos szavaiból áradt. – Agyrázkódással… – hebegte Eve.

M. Goron bólintott.

– Egy héttel ezelőtt M. Atwood éjfél után fél kettőkor lépett be a Donjon Hotel halljába. Fel akart menni a szobájába, de a liftben összeesett.

Eve a halántékára szorította a kezét.

– De hiszen akkor ment el tőlem. A sötétben nem láttam jól. Biztosan megütötte a fejét, amikor… – Egy kis szünet után hozzátette: – Szegény Ned!

Toby a kandalló párkányára csapott az öklével.

– Sajnos – folytatta M. Goron árnyalatnyi gúnyos mosollyal –, mielőtt elvesztette végleg az eszméletét, elmondta, hogy az utcán elütötte egy autó, és ő beleverte a fejét a járdaszegélybe. Ezek voltak az *utolsó* szavai.

M. Goron olyan mozdulatot tett az ujjával, mintha aláhúzná a mondottakat.

– Tudniillik M. Atwood valószínűleg már semmiről sem fog tanúvallomást tenni. Az orvosok nem bíznak a felépülésében.

10. FEJEZET

– Lehet, hogy nem kellett volna elárulnom önnek – tette hozzá M. Goron bizonytalanul. – Igen, meggondolatlan voltam. A gyanúsítottal nem szokás ilyen nyíltan beszélni a letartóztatás előtt…

– Letartóztatás előtt?… – hebegte Eve.

– Számolnia kell vele, asszonyom.

Az izgalom a tetőfokára hágott. Annyira, hogy – a felügyelő kivételével – mindenki angolul beszélt.

– Az lehetetlen – nyöszörögte könnyes szemmel Helena, és alsó ajkát kihívóan előrebiggyesztette. – Egy angol állampolgárral ilyesmit nem tehetnek. Szegény Maurice a konzul egyik legjobb barátja volt. Annak ellenére, hogy Eve…

– Egyvalamit még mindig nem értek – kiáltotta Janice. – A burnótszelencének azt a szilánkját! És miért nem kiabáltál segítségért, ha csakugyan annyira féltél attól a Mr. Atwoodtól? Én a helyedben azt csináltam volna.

Toby a kandalló rácsát rugdosta nekikeseredve.

– Engem csak az bánt – mormogta –, hogy az a fickó ott volt, amikor telefonáltam.

Ben bácsi nem szólt semmit, ő máskülönben is kevés beszédű ember volt, inkább barkácsolni szeretett: autót szerelni, játékhajót faragni, és a mesterembereknél is ügyesebben tapétázott. Nem mozdult a zsúrkocsi mellől, csak szívta a pipáját. Időnként bátorítóan Eve-re mosolygott, de szelíd szemét aggodalom felhőzte be, és folyton a fejét csóválta.

– Ami Mrs. Neill letartóztatását illeti – kezdte M. Goron angolul.

– Egy pillanat – szólalt meg Dermot.

Mindenki összerezzent.

Eddig senki sem látta, vagy legalábbis nem figyelt rá, hogy ott ül a sötét sarokban a zongora mellett. Eve szeme most rajta állapodott meg. Dermot Kinross egy másodpercre újra átélte azt a félelmet és kínkeserves érzést, amelyet akkor ismert meg, amikor azt hitte, hogy fél arccal kell tovább élnie. Akkor jött rá, hogy a lelki szenvedés a szenvedések legszörnyűbbike a világon, és ezért választotta azt a hivatást, amelyet választott.

M. Goron felugrott.

– Úristen! – kiáltott fel színpadiasan. – Önről egészen megfeledkeztem. Bocsásson meg a figyelmetlenségemért, kedves barátom, de ezekben a feszült pillanatokban… – És nagy lendülettel széttárta a kezét.

– Engedjék meg, hogy bemutassam önöknek londoni barátomat, dr. Kinrosst. Kedves doktor, ez itt a Lawes család, amelyről már sokat meséltem önnek. Milady Lawes, a testvére, a lánya és a fia. És Madame Neill.

– Ön angol? – kérdezte Toby fagyosan.

– Az vagyok – mosolyodott el Dermot. – De ne zavartassák magukat.

– Azt hittem, hogy M. Goron egyik embere – mondta Toby kicsit sértetten. – Az ördögbe is! Mi meg itt – körülnézett – gátlás nélkül összevissza beszélünk.

– Igazán sajnálom – mentegetőzött Dermot. – Az alkalmatlankodásért egyetlen mentségem az…

– Én kértem meg, hogy jöjjön velem – magyarázta M. Goron. – A magánéletben dr. Kinross jónevű orvos, a

Vimpole Streeten van rendelője. Hivatali minőségében tudtommal három agyafúrt bűnöző leleplezése is az ő nevéhez fűződik. Ezért kértem meg, hogy jöjjön ide, és…

– Ugyanis a barátom, M. Goron – szólt közbe a doktor, és egyenesen Eve-re nézett –, nem érzi elég meggyőzőeknek a Mrs. Neillt terhelő bizonyítékokat.

– De kedves doktor! – kiáltott fel a felügyelő bosszús szemrehányással.

– Talán nem így van?

– Nem egészen – válaszolta – M. Goron baljóslatú hangon. – Most már nem.

– Az igazi ok azonban, amiért eljöttem – és remélem, a segítségükre is lehetek – az, hogy valamikor ismertem az ön férjét…

– Ismerte Maurice-t? – kiáltott fel Helena, mivel Dermot órá nézett.

– Még a régi időkben, amikor börtönügyekkel foglalkoztam. Az ön férjét nagyon érdekelték a börtönreform problémái.

Helena szinte hitetlenül rázta a fejét. A váratlan vendég zavarba hozta ugyan, de azért felállt, és szívélyesen üdvözölte dr. Kinrosst. Az elmúlt hét azonban annyira megviselte, hogy Maurice nevének az említésére is könnybe borult a szeme.

– Maurice-t – mondta – nem egyszerűen csak *érdekelték* ezek a problémák. Sokat tanulmányozta a börtönben ülő *embereket,* azaz a fegyenceket is. Mindent tudott róluk, még ha azok *róla* nem tudtak is. És ahol tudott, segített rajtuk, de nem várt érte hálát vagy elismerést. – A hangja panaszossá vált. – Ó, istenem, miket beszélek itt össze.

Pedig attól, hogy mindig csak rá gondolok, semmivel sem lesz könnyebb…

– Dr. Kinross! – szólalt meg Janice csengő hangon.

– Tessék?

– Komolyan gondolják, hogy Eve-t letartóztatják?

– Remélem, nem – válaszolta Dermot.

– Reméli, hogy nem? Miért?

– Mert akkor szembekerülnék régi barátommal, M. Goronnal.

– Most, miután hallottuk Eve vallomását, függetlenül attól, hogy tetszett-e nekünk vagy sem, önnek mi a véleménye róla? Elhiszi?

– Elhiszem.

M. Goron arcáról lerítt az udvariasan palástolt bosszúság. De nem tett megjegyzést. Dermot fesztelen egyénisége észrevehetőleg hatással volt a többiekre is, ők is kezdtek felszabadultabban viselkedni.

– Nem volt valami nagy élvezet végighallgatni ezt a mesét – jegyezte meg Toby. – Legalábbis nekünk nem.

– Persze hogy nem. De nem gondolja – kérdezte Dermot –, hogy Mrs. Neill számára sokkal kínosabb lehetett elmondani?

– Mivel egy idegen is jelen volt! – vágta rá Toby.

– Elnézését kérem. Már megyek is.

Toby harcias kedvében volt.

– Az: nem mondtam, hogy menjen el – dörmögte. –Csak egy kicsit váratlanul jött ez az egész. Majdnem olyan ez mint amikor a férj hazajön a munkából, és egy idegen férfit talál a felesége ágyában. Nem gondolja, hogy ez azért sok egy kicsit?

Dermot szántszándékkal nem nézett Eve-re. Az asszonynak segítségre lett volna szüksége. A félelemtől és a bizonytalanságtól félholtan, összekulcsolt kézzel állt a fotel mellett, és próbálta elhagyni Toby tekintetét. Nem kellett pszichológusnak lenni ahhoz, hogy lássa az ember, mit vár Eve. Csak egyetlen megnyugtató szót várt Tobytól. És nem kapta meg. Ennek láttán Dermot Kinrosson valami megmagyarázhatatlan bosszúság lett úrrá.

– Akarja, hogy őszintén beszéljek? – fordult Tobyhoz.

Lehet, hogy a lelke mélyén Toby nem akarta, de a kézmozdulata beleegyezésre utalt.

– Akkor jó – mosolyodott el Dermot. – Szerintem önnek döntenie kellene.

– Döntenem?

– Igen. El kellene döntenie, hogy miben marasztalja el Mrs. Neillt: hűtlenségben vagy gyilkosságban. Ugyanis mindkettőben egyszerre nem lehet vétkes.

Toby kinyitotta a száját, de rögtön be is csukta.

Dermot pedig végigjártatta tekintetét a jelenlevőkön, és ugyanolyan komoly, nyomatékos hangon folytatta, mintha továbbra is csak Tobyhoz intézné a szavait.

– Ez az, amiről ön a jelek szerint megfeledkezik. Az egyik pillanatban azt mondja, hogy képtelen elviselni a gondolatot, hogy Atwood ott volt Mrs. Neillnél, amikor telefonált neki, a következő pillanatban pedig már arra kér magyarázatot, hogy a burnótszelencének az a bizonyos szilánkja- hogyan került a hálóköntösére. Bizony eléggé nehéz lehet Mrs. Neill-nek, amikor látja, hogy önök, a barátai, mindkét okból megpróbálják elmarasztalni.

Tehát döntenie kell, Mr. Lawes. Ha Mrs. Neill átjött ide, hogy megölje az ön apját – amire ugyan én semmiféle

elfogadható indítékot nem látok –, akkor nem lehetett Atwooddal a hálószobájában, tehát a hűtlenség kérdése fel sem merülhet. Ha viszont Atwood ott volt Mrs. Neillnél a hálószobában, akkor biztos, hogy nem jött át ide, hogy meggyilkolja az ön apját. – Szünetet tartott. – Melyiket választja, uram?

Ironikusan udvarias hangja úgy hatott Tobyra, mint a tűszúrás.

– Kedves doktor – szólalt meg M. Goron hangosan és határozottan –, szeretnék néhány szót váltani önnel négyszemközt.

– Semmi akadálya.

– Asszonyom, ha nincs ellene kifogása – fordult M. Goron Helenához, és még hangosabban folytatta –, dr. Kinross és én egy pillanatra átmennénk a hallba.

Nem várt feleletet. Megragadta Dermot karját, és keresztülvezette a szobán, mint egy tanító a diákját. Kinyitotta a hall ajtaját, intett Dermotnak, hogy kövesse, majd a szobában levők felé bocsánatkérően megbiccentette a fejét és kiment.

A hallban majdnem sötét volt. M. Goron meggyújtotta a villanyt, amely megvilágította a szürke csempével kirakott boltíves bejáratot és a vörös szőnyeggel borított lépcsőt. A rendőrfelügyelő nehezen lélegzett, miközben a kalapját és a sétabotját a fogasra akasztotta. Eddig, némi nehézséggel ugyan, de angolul beszélt. Most, miután meggyőződött arról, hogy az ajtó be van csukva, bosszús franciasággal esett neki Dermotnak.

– Kedves barátom, ön cserbenhagyott engem!

– Ezer bocsánat!

– Ráadásul ellenem is fordult. Azért hoztam ide, hogy a segítségemre legyen, ön pedig, az ég szerelmére, mit nem művel! Tudna valami magyarázatot adni a viselkedésére?

– Az az asszony nem bűnös.

M. Goron néhány gyors lépést tett fel és alá, s csak azért állt meg, hogy egy kifürkészhetetlen pillantással mérje végig a doktort.

– Mondja – kérdezte udvariasan –, ezt a feje vagy a szíve súgja?

Dermot nem válaszolt.

– Nézze! – mondta M. Goron. – Azt hittem, hogy legalább ön, a tudományos tények embere – ha jól emlékszem, így mondta – érzéketlen lesz Mrs. Neill bájaival szemben. Az az asszony közveszélyes!

– Szerintem…

A másik sajnálkozva mérte végig.

– Kedves doktor, én nem vagyok detektív. Egyáltalán nem! De ha hazugságról van szó, azt messziről megérzem. Meg én!

Dermot a szemébe nézett.

– Én őszintén hiszem – felelte az igazságnak megfelelően –, hogy az asszony nem bűnös.

– És az a történet, amit feltálalt nekünk?

– Mi kifogása van ellene?

– Még kérdi, kedves doktor?

– Igen. Ez az Atwood legurul a lépcsőn, és beveri a fejét. Mrs. Neill leírása száz százalékig pontos. Ezt én, az orvos mondom önnek. Orrvérzés a külső sérülés legkisebb nyoma nélkül: egyik legbiztosabb jele az agyrázkódásnak. Atwood felkel, eszébe nem jut, hogy komolyan megsérült. Elmegy a hotelig, és ott összeesik. Ez is nagyon jellemző.

Ez a szó, hogy „jellemző”, elgondolkoztatta ugyan M. Goront, de most nem erről akart vitatkozni.

– Hogyan egyezteti ezt össze M. Atwood kijelentésével?

– Nagyon egyszerűen. Rájött, hogy súlyos állapotban van, ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy *semmiképpen sem* szabad kapcsolatba kerülnie a des Anges utcában történtekkel. Honnan tudhatta, hogy Mrs. Neillt főszereplőként fogják belerángatni ebbe a gyilkosságba? Az isten szerelmére, ki láthatta előre! Ezért aztán kitalálta azt a mesét az autóbalesetről.

M. Goron hitetlenkedő grimaszt vágott.

– Gondolom, összehasonlították a vérmintákat – vetette fel Dermot. – Mármint Sir Maurice vérét azzal a vérrel, amelyet a hálóköntösön és a selyemövön találtak.

– Természetesen. És elárulhatom önnek, hogy a kettő azonos vércsoporthoz tartozik.

– Melyikhez?

– A nulláshoz.

Dermot összeráncolta a homlokát.

– Ez nem sokat jelent. Minden száz európai ember közül negyvenegy a nullás vércsoporthoz tartozik. Megnézték Atwood vércsoportját is?

– Miért néztük volna meg? Mrs. Neill meséjét most hallottam először!

– Akkor meg kell nézni most. Ha kiderül, hogy más vércsoportba tartozik, akkor Mrs. Neill vallomása természetesen nem felel meg az igazságnak. De ha Atwood vére is a nullás vércsoportba tartozik, akkor ez bizonyos mértékig Mrs. Neill vallomását igazolja. Legalábbis *nem cáfolja.* Nem gondolja, hogy az igazság érdekében előbb meg kellene ejteni ezt a vizsgálatot, s az asszonyt csak azután

dugni börtönbe, és azután tenni ki a vallatás finomságainak?

M. Goron idegesen járkált fel-alá a hallban.

– Én inkább azt hiszem – kiabálta –, hogy Mrs. Neill hallott M. Atwood balesetéről, és ügyesen felhasználta a meséjéhez. Biztos vagyok benne, hogy ha a fülig szerelmes Atwood magához térne, bármit vallott is Mrs. Neill, mindenre azt mondaná, hogy úgy volt.

Dermot kénytelen volt bevallani magának, hogy a feltételezés pokolian tetszetős. Ő ugyan meg mert volna esküdni, hogy neki van igaza, de mi van akkor, ha mégsem? Hátha Eve Neill egyénisége hat rá zavaróan?

Ugyanakkor szentül hitte, hogy ítélőképessége és ösztönei – még ha az emberi logika szembekerült is a bizonyítékok logikájával – hibátlanul működnek. És tudta azt is, ha nem harcol teljes energiájával, akár csellel és fortéllyal is az igazáért, az asszonyt a vádlottak padjába ültetik.

– És mi lehetett Mrs. Neill indítéka? – kérdezte a felügyelőt. – Tud valamiféle indítékot mondani?

– Ördög vigye az indítékot!

– Ugyan már! Ez nem méltó önhöz. Miért ölte volna meg Mrs. Neill Sir Maurice Lawest?

– Már mondtam délután – válaszolt M. Goron. – Feltételezés ugyan, de nagyon is elképzelhető. Aznap délután, amelynek az éjszakáján megölték, Sir Maurice hallott valami szörnyűséget Madame Neillről…

– Mit hallott?

– Honnan a fenéből tudhatnám?

– Akkor miért mondja?

– Ide figyeljen, doktor, és hallgasson végig. Az öregember rendkívül izgatottan jön haza, ahogy elmondták. Beszél M. Horatióval, azaz Tobyval. Mind a ketten idegesek lesznek. Éjfél után egykor M. Horatio áttelefonál Madame Neill-nek, és elmondja, mit tudtak meg róla. Madame Neill ugyancsak izgatottan átjön, hogy beszéljen Sir Maurice-szal és megtárgyalja a dolgot…

– Hohó! – szólt közbe Dermot. – Itt megint van egy ellentmondás!

M. Goron értetlenül nézett rá.

– Nem értem, mire gondol.

– Figyelmeztetni szeretném – folytatta Dermot –, hogy *ez* nem történhetett meg. Nem volt ott semmiféle veszekedés, egyetlen dühös szó sem hangzott el. Az áldozat még csak szembe se került gyilkosával. Az ön tulajdon elmélete szerint a gyilkos halkan nyitott be a szobába, lopakodott az öregember mögé, és anélkül hogy egyetlen szót szólt volna, leütötte a burnótszelence vizsgálatába merült férfit. Nem?

– Tulajdonképpen… – kezdte M. Goron bizonytalanul.

– Ön azt mondja, hogy Mrs. Neill a gyilkos. De hát *miért* gyilkolt? Mert Sir Maurice megtudott valamit róla? De hiszen ezt már Toby is tudta, ha egyszer éppen ezt közölte Mrs. Neill-lel telefonon.

– Bizonyos értelemben…

– Gondolkozzon csak! Mondjuk, felhívom önt az éjszaka kellős közepén, és azt mondom: „M. Goron, éppen most hallottam a vizsgálóbírótól, hogy ön német kém, és főbe fogják lőni.” Ön erre fogja magát, elmegy és megöli a vizsgálóbírót, nehogy kiszivárogjon az a titok, amelyről már én is tudok. Hasonló a helyzet. Nehezen egyeztethető össze Mrs. Neill jellemével, hogy átoson a szemközti házba, és

anélkül hogy egyetlen szó magyarázatot kérne, egyszerűen megöli a vőlegénye apját.

– A nők – mondta M. Goron nyomatékosan – kiszámíthatatlanok.

– Ennyire azért nem!

M. Goron egyre lassúbb léptekkel járkált fel s alá. Lehajtotta a fejét, és ette a méreg. Végül kétségbeesetten széttárta a karját.

– Kedves barátom – kiáltott fel –, ön olyasmiről akar meggyőzni, ami homlokegyenest ellenkezik a bizonyítékokkal.

– Hát önnek nincsenek kétségei?

– Kétségei – vallotta be a felügyelő – vannak néha az embernek.

– És mégis le akarja tartóztatni Mrs. Neillt?

M. Goron meg volt lepődve.

– Természetesen. Nem vitás, hogy a vizsgálóbíró el fogja rendelni a letartóztatását. Hacsak az én kedves barátom – kajánul megvillant a szeme – néhány órán belül be nem tudja bizonyítani a hölgy ártatlanságát. Halljam! Van valami elképzelése?

– Bizonyos értelemben igen.

– Mégpedig?

Dermot újra a szemébe nézett.

– Majdnem biztos vagyok benne – válaszolta –, hogy a gyilkost a *kedves* Lawes családban kell keresnünk.

11. FEJEZET

Nagy dolognak kellett lennie annak, ami La Bandelette rendőrfelügyelőjét ki tudta hozni a sodrából. Ez az volt. Kidülledt szemmel bámult a doktorra. Aztán, mintha ilyen hihetetlen feltételezésre elég lenne egy mozdulattal válaszolni, ujjával kérdőn a társalgó csukott ajtajára mutatott.

– Igen. – mondta Dermot. – Pontosan arra gondolok.

M. Goron megköszörülte a torkát.

– Úgy emlékszem, azt mondta, hogy szeretné látni azt a szobát ahol a gyilkosság történt. Jöjjön, megmutatom. Addig egy szót se többet!

M. Goron megfordult, és elindult fölfelé a lépcsőn. Dermot hallhatta amint morog magában valamit.

Az emeleti hallban sötét volt. M. Goron felgyújtotta a villanyt és rámutatott a dolgozószoba fehérre festett ajtajára, amely mögött a megfejtésre váró iszonyatos titok rejtőzött. Dermot erőt vett magán, kezét a kilincsre tette és lenyomta.

A szobában félhomály uralkodott. A padlót drága szőnyeg borította, amilyent francia házakban ritkán látni. A szőnyeg olyan vastag volt, hogy az ajtó alja súrolta, mikor kinyitották. Miközben Dermot az ajtótól balra a villanykapcsoló után tapogatózott, jól az emlékezetébe véste.

Két villanykapcsoló volt egymás alatt. Mikor az elsőt megnyomta, a zöld ernyős asztali lámpa gyulladt meg, a másodikra a középső csillár borult fénybe, és ragyogó prizmáival úgy szikrázott, akár egy kristálypalota.

Négyzet alakú szobát látott, a faburkolat fehéren csillogott. Pontosan szemben volt vele a két franciaablak, a vas ablaktáblák be voltak hajtva. Balra esett tőle a tekintélyes, fehér kandalló. Ezzel szemközt állt a falnak tolva az íróasztal, előtte, kicsit hátrahúzva, a forgószék. A csavart lábú, brokáthuzatú székek, s középen a kis aranyozott, kerek asztal színe élesen elütött a szőnyeg szürkeségétől. Leszámítva egy-két könyvszekrényt, a falak mentén régiségekkel teli üvegszekrények verték vissza a csillár fényét. Más körülmények között a kiállított tárgyak felkeltették volna érdeklődését.

A szoba levegője fülledt volt, s mindenből, mint a halál lehelete, a takarítószer erős szaga áradt.

Dermot odalépett az íróasztalhoz.

Igen, itt alaposan kitakarítottak. Csak az egykori, most rozsdabarna vérfoltokat lehetett látni az itatóson és a nagyméretű írómappán, amelyen Sir Maurice a halála előtt jegyzetelt.

Az összetört burnótszelencének semmi nyoma nem maradt. Az asztalon, a zöld ernyős lámpa fényében egy nagyító, egy ékszerésznézőke, tinta, tollak és egyéb, íróasztalra való holmik voltak szétszórva. Dermot szemügyre vette az írómappát, amely mellett egy arany töltőtoll hevert. A mappára írt szöveg ez volt: „Burnótszelence, egykor I. Napóleon császár tulajdona.” Alatta apró, cikornyás betűkkel ez állt:

„Ezt az órának kiképzett burnótszelencét Bonaparte az apósától, Ausztria császárától kapta, abból az alkalomból, hogy 1811. március 20-án megszületett Napóleon fia, Róma királya. Az óra átmérője 57 milliméter. A foglalata arany. Arany az imitált felhúzó is, a számok és a mutatók apró

gyémántok, Bonaparte emblémája, a nagy N, az óralap köze…”

Az írás itt két vérfolttal végződött.

Dermot füttyentett egyet. – Ez aztán értékes holmi lehetett!

– Értékes? – kiáltott fel a felügyelő. – Hát nem mondtam?

– Mégis összetörték!

– Ahogy mondja, kedves doktor. – M. Goron fölemelte a hangját. – Ahogy már említettem is, egészen különleges alakja volt. Amint a leírásból is láthatja, a megtévesztésig órára hasonlított.

– Milyen órára?

– Rendes zsebórára. – M. Goron előhalászta a magáét, és megmutatta. – Annyira, hogy a család tagjai azt mondták, hogy amikor Sir Maurice először megmutatta nekik, maguk is azt hitték, hogy valóban óra. Ki is lehetett nyitni… Így. Egyébként nézze csak meg az íróasztal lapján a gyilkos kegyetlen ütéseinek a nyomát.

Dermot letette az írómappát, megfordult és szemügyre vette a szoba túlsó végében álló kandallószerszámokat. A kandalló párkánya fölött Napóleon császárt profilban ábrázoló bronzplakett függött. A piszkavas, amellyel a gyilkosságot elkövették, nem volt az állványon. Dermot csak úgy szemre felmérte a távolságokat. A félig kialakult gondolatoktól csak úgy zúgott a feje, és végül is arra a következtetésre jutott, hogy M. Goron bizonyítékaiban van valami ellentmondás.

– Mondja, van a Lawes családban valaki, akinek rossz a szeme?

– Úristen! – kiáltott fel M. Goron, és széttárta a karját. – A Lawes család! Mindig csak a Lawes család! Ide figyeljen.

– Halkabban folytatta. – Most egyedül vagyunk, senki sem hall bennünket. Megmondaná, miért olyan biztos abban, hogy az öregurat közülük ölte meg valaki?

– Megismétlem a kérdésemet: van a Lawes családban valaki, akinek rossz a szeme?

– Azt nem tudom, kedves doktor.

– De könnyű lenne megállapítani?

– Persze. – M. Goron tétovázott, összeszűkült a szeme. – Arra gondol – s olyan mozdulatot tett, mint aki piszkavassal üt –, hogy a gyilkosnak rosszul kellett látnia, ha egy olyan célpontot, mint egy ember feje, többször is eltévesztett?

– Talán.

Dermot lassan körbejárta a szobát, és szemügyre vette a vitrinek tartalmát. A kiállított tárgyak közül némelyik magányosan tündökölt, némelyik csinos kártyával volt ellátva, a kártyákon ugyanazzal az apró betűs, cikornyás írással. Annak ellenére, hogy néhány ismerőse drágakőgyűjteményén kívül nem látott hasonlót, első pillantásra megállapíthatta, hogy a sok érdekes limlom között van néhány eredeti, értékes tárgy is.

Voltak ott porcelánok, legyezők, ereklyetartók, egy-két különleges óra, egy toledói fegyverállvány és egy fadoboz (ijesztő és piszkos a kényes dísztárgyak között), amelyben Sir Maurice az egykori Newgate börtön lebontásából származó relikviákat őrizte. Dermot észrevette, hogy a polcokon található könyvek nagy része főleg ékszerek azonosításával foglalkozó szakkönyv.

– Mit keres? – kérdezte M. Goron.

– Ön említett egy másik bizonyítékot is, – felelte Dermot. – Azt mondta, hogy noha semmit sem loptak el, egy gyémántokból és türkizekből álló nyakláncot kivettek az

egyik szekrényből, és az üvegszekrény alatt, a földön találták meg.

M. Goron bólintott, és megkopogtatta az ajtótól balra álló első üvegszekrényt. Akárcsak a többi, ez sem volt bezárva. Ahogy M. Goron ujja hozzáért, az ajtaja hangtalanul kinyílt. A szekrény polcai is üvegből voltak. A nyaklánc az egyik polc közepén, díszhelyen volt látható, a kissé feltámasztott sötétkék bársonyalapon szinte lángolt a csillár kápráztató kristályainak tüzében.

– Megtisztították és visszatették – mondta M. Goron. –A hagyomány szerint ezt az ékszert Marie Antoinette királyné kegyence, Mme de Lambelle akkor viselte, amikor a La Force börtön előtt a csőcselék agyonverte. Úgy látszik, Sir Maurice Lawes kedvelte a borzalmakat.

– Vannak, akik kedvelik.

M. Goron kuncogott.

– Látja, mi van a nyaklánc mellett?

– Olyan, mint egy kerekes zenélődoboz – mondta Dermot, ahogy a kérdéses tárgyat szemügyre vette.

– Pontosan az: kerekes zenélődoboz. Istenemre mondom, nem valami jó ötlet üvegpolcon tartani. A gyilkosságot követő napon, amikor a halott még a székben ült, átvizsgáltuk a szobát, és az egyik rendőr kinyitotta a vitrint, véletlenül meglökte a dobozt, mire az leesett a padlóra…

M. Goron újra a nehéz fadobozra mutatott. Dermot az oldalaira festett fakult képekben az amerikai polgárháború jeleneteit vélte felismerni.

– Amikor a doboz a földre esett, elkezdte játszani a *Glory, glory, hallelujá-t.* Ismeri? – A rendőrfelügyelő elfütyült néhány taktust. – A hatás, mondhatom, rendkívüli volt. M.

Horatio Lawes dühösen kifakadt, és követelte, hogy ne nyúljunk az apja gyűjteményéhez. M. Benjamin meg azt mondta, hogy valaki nemrég bekapcsolhatta a zenélődobozt, ugyanis ő, aki ért az ilyesmihez, csak pár napja javította meg, és teljesen felhúzta, most meg néhány taktus után lejárt. Gondolta volna, hogy ekkora izgalmat kelt egy lényegtelen apróság?

– Igen. Ahogy már említettem, ez nagyon jellegzetes bűntény.

– Igen, emlékszem, hogy említette. És nagyon érdekelne, hogy miért mondja ezt.

– Azért – felelte Dermot –, mert családi bűnténnyel van dolgunk.

M. Goron bizonytalanul végigsimított a homlokán. Körbepillantott, mintha sugallatra várna.

– Komolyan beszél, doktor?

Dermot leült a középső asztal szélére. Ujjaival beletúrt oldalt elválasztott sűrű, sötét hajába, a szemén látszott, hogy erejét összeszedve igyekszik rendezni a gondolatait.

– Adva van egy ember, akit kilenc ütéssel vernek agyon egy piszkavassal, pedig egy is elég lett volna hozzá. Ön látja ezt, és azt mondja rá: „Brutális, értelmetlen dolog, csak egy őrült műve lehet.” Következésképpen eszébe sem jut ez a békés család, mert fel sem tételezi, hogy tagjai közül bárki is képes lehet ilyen kegyetlenségre.

Csakhogy ez nem krimi, különösen nem angol krimi, pedig ezek az emberek angolok. A közönséges gyilkos ritkán gyilkol ilyen brutálisan. Miért is tenné? Határozott indítéka van, és céltudatosan és a lehető legelegánsabban öl.

Rendszerint a családi otthon az, ahol az érzelmeket az együttélés érdekében el kell fojtani, ahol a körülmények

fokozatosan válnak egyre elviselhetetlenebbé, hogy aztán egy ponton a feszültség olyan váratlan erővel robbanjon ki, amilyet az átlagember el sem tud képzelni. Piszkálja csak meg a családi érzelmeket, és a mélyben olyan indulatokat fog találni, amelyeknek a következménye egyenesen szédítő.

El tudja képzelni például, hogy egy jól nevelt, rendkívül jámbor családban élő asszony először megöli a mostohaanyját, aztán több baltacsapással a tulajdon apját, anélkül hogy minderre valami komoly oka lenne az apró családi súrlódásokon kívül? Vagy azt, hogy egy középkorú biztosítási ügynök, aki életében egyetlen hangos szót sem váltott a feleségével, egy napon piszkavassal szétveri az asszony fejét? Vagy azt, hogy egy szelíd tizenhat éves lány átvágja csecsemő kisöccse torkát, csupán azért, mert a mostohaanyja létezése bosszantja? Vagy nem hiszi el ezeket az eseteket, mert nem lát elegendő indítékot? Pedig megtörtént esetek.

– Szörnyetegek közt – mondta M. Goron.

– Éppen ellenkezőleg, olyan emberek közt, mint amilyenek mi vagyunk. Ami pedig Mrs. Neillt illeti…

– Végre!

– Mrs. Neill – folytatta Dermot, és szemét le nem vette a felügyelőről – látott valamit. Hogy mit, azt ne kérdezze. De ő tudja, hogy a családból valaki a gyilkos.

– Akkor miért nem beszél?

– Lehet, hogy nem tudja, hogy melyikük volt.

M. Goron gúnyos mosollyal rázta meg a fejét.

– Ezt nem tartom elég meggyőzőnek, doktor. Nem tudom méltányolni a pszichológiáját.

Dermot egy csomag sárga Maryland cigarettát vett elő. Rágyújtott egyre, az öngyújtóját bekattintotta, és olyan

tekintettel nézett M. Goronra, amelyet a felügyelő eléggé nyugtalanítónak talált. Dermot mosolygott, de ebben a mosolyban nem vidámság volt, hanem egy elmélet igazolásának öröme. Beszívta a füstöt, aztán felhőt fújt belőle a ragyogó csillár alá.

– Azoknak a vallomásoknak az alapján, amelyekről ön beszámolt nekem – mondta azon a mély és színtelen hangon, amellyel szinte hipnotizálni tudott –, arra a következtetésre jutottam, hogy a Lawes családból valaki szándékosan és bizonyíthatóan hazudott. – Tartott egy kis szünetet. – Hallgatni fog róla, ha elárulom, hogy mi volt ez a hazugság?

M. Goron megnedvesítette az ajkát.

De válaszolni már nem volt ideje. A hallajtó – Dermot éppen az ajtóra mutatott, mintha arról akarna mondani valamit – hirtelen kinyílt, s szemét a tenyerével beárnyékolva Janice Lawes nézett be rajta.

A szobától, érthető módon, még mindig irtózott. Mint egy gyerek, gyors pillantást vetett az üres forgószékre, teste megmerevedett, ahogy a tisztítószerek undorító szagát megérezte; de azért nyugodtan belépett, becsukta maga mögött az ajtót és nekitámaszkodott. Fekete ruhája élesen rajzolódott ki a fehér háttérben. Angolul beszélt, Dermothoz intézte a szavait.

– El nem tudtam képzelni, hová lettek – mondta szemrehányóan. – Kimentek a hallba, aztán… – olyan mozdulatot tett a kezével, amellyel az eltűnést akarta jelezni.

– Parancsoljon velünk, kisasszony – buzgólkodott M. Goron.

De Janice ügyet sem vetett rá, és továbbra is Dermothoz beszélt. Látszott rajta, hogy nagyon ideges, de csak egy kis szünet után – mialatt a férfi arcát fürkészte – robbant ki belőle fiatalos nyíltsággal:

– Ugye, azt hiszi rólunk, hogy utálatosan viselkedünk Eve-vel?

Dermot rámosolygott.

– Mindenesetre azt hittem, Miss Lawes, hogy maga nagylelkűen melléáll. – Ahogy eszébe jutott a lány bizonyos megjegyzése, dühében önkéntelenül megfeszült az álla. – Ami a bátyját illeti…

– Ön nem érti Tobyt! – kiáltotta Janice, és dobbantott a lábával.

– Lehetséges.

– Toby szerelmes Eve-be. Toby egyenes ember, és egyszerű erkölcsi normái vannak.

– Sancta simplicitas!

– Ez ugye azt jelenti, hogy „szent együgyűség”? – kérdezte meg Janice, s a szemébe nézett Dermotnak. Kétségbeesetten igyekezett könnyed és fölényes maradni, de nem sikerült. – Különben nem érdekes. Csak azt szeretném, ha megpróbálná beleképzelni magát a mi helyünkbe. Végül is… – az üres forgószékre mutatott – apa meghalt. S ez az egyetlen, amire gondolni tudunk. És amikor hirtelen felmerül egy ilyen vád, nem mondhatjuk azt, hogy „ez természetesen nem lehet igaz, miért kérnénk rá magyarázatot”. Végül is emberek vagyunk!

Ha őszinte akart lenni, Dermotnak el kellett ismernie, hogy ez igaz. Rámosolygott a lányra, és ez felbátorította Janice-t.

– Éppen ezért – folytatta Janice – szeretnék valamit megkérdezni öntől. Bizalmasan. Ugye, köztünk marad?

– Természetesen – szólt közbe megnyugtatóan M. Goron, még mielőtt Dermot válaszolhatott volna. – Mrs. Neill most hol van?

Janice arca elborult.

– Tobyval próbálja tisztázni a dolgokat. Mama és Ben bácsi tapintatosan magukra hagyták őket. De hadd mondom el, hogy mit szeretnék öntől megkérdezni. – Habozott egy kicsit, aztán mély lélegzetet vett, és egészen Dermot felé fordult. – Emlékszik, az előbb arról beszéltek mamával, hogy apát mennyire érdekelte a börtönügy?

– Hogyne – mondta Dermot.

– Erről jutott az eszembe valami. Biztosan arra is emlékszik, mennyi szó esett arról, hogy apa milyen furcsán viselkedett azon a délutánon. Hogy rosszkedvűen jött haza a sétából, hogy nem akart színházba jönni velünk, falfehér volt és remegett a keze? Eszembe jutott, hogy egyszer már láttam ilyennek apát.

– Éspedig?

– Körülbelül nyolc éve lehet – mondta Janice –, hogy egy mézesmázos, kenetes öreg fickó, Finisterre-nek hívták, rábeszélte, hogy vegyen részt egy üzleti vállalkozásban, és becsapta. A részleteket nem ismerem, hisz akkor még gyerek voltam, és az üzleti ügyek nem érdekeltek. Ami azt illeti, ma sem érdekelnek. De arra jól emlékszem, milyen botrány lett a dologból.

M. Goron egyik tenyerét a füle mögé téve hallgatta, és zavart képet vágott.

– Mindez rendkívül érdekes – jegyezte meg –, de őszintén szólva, nem értem, hogy…

– Várjon! – Janice ismét Dermothoz fordult. – Apának nem volt jó arcmemóriája. De néha, teljesen váratlanul beugrott neki egy-egy arc. Miközben ezzel a „Finisterre”-rel tárgyalt – a csalást ugyanis jogi úton nem lehetett elintézni –, hirtelen rájött, hogy ki ez az ember.

„Finisterre” egy McConklin nevű, feltételesen szabadlábra helyezett fegyenc volt, aki adott szavát megszegve eltűnt. Apát érdekelte az eset, bár McConklin soha nem látta őt, legalábbis nem tudta papáról, hogy kicsoda. És apának hirtelen beugrott McConklin arca.

Mikor McConklin, azaz Finisterre rájött, hogy felismerte, sírva könyörgött, hogy ne adja át a rendőrségnek. Felajánlotta, hogy visszafizeti neki a kicsalt pénzt. A feleségét és a gyermekeit emlegette. Kijelentette, hogy bármit, *akármit* hajlandó megtenni, csak apa ne juttassa újból börtönbe. Mama szerint apa falfehér lett, felment a fürdőszobába és hányt. Mert gyűlölte, tiszta szívből gyűlölte a gondolatot, hogy valakit börtönbe kell juttatnia. Ami nem jelenti azt, hogy ne tette volna meg. Azt hiszem, még a saját családtagjait is börtönbe juttatta volna, ha valami törvénytelenséget követtek volna el.

Janice elhallgatott.

Gyorsan, monoton hangon beszélt, az ajka kiszáradt, a tekintete állandóan körbejárt a szobában, mintha az apját keresné a vitrinek között.

– Végül is azt mondta Finisterre-nek: „Adok magának huszonnégy órát, hogy eltűnjön. Huszonnégy óra múlva, akár eltűnt, akár nem, minden adatot – hogy hol lakik, mi az új neve, egyszóval mindent – átadok a Scotland Yardnak.” És meg is tette. Finisterre börtönben halt meg. Mama azt mondja, hogy apa utána napokig alig bírt egy falatot is lenyelni. Ugyanis *kedvelte* azt az embert.

Janice meggyőződéssel és jelentőségteljesen ejtette ki az utolsó szavakat.

– Ne higgye rólam, hogy rosszindulatú vagyok. Nem, nem és nem vagyok az, még akkor se, ha annak látszom. De ha már egyszer az eszembe jutott, miért ne kérdezném meg? –Újra Dermot szemébe nézett: – Nem gondolja, hogy Eve Neill is megjárta a börtönt?

12. FEJEZET

Eve és Toby egyedül voltak a földszinti társalgóban. Csak egy aranysárga ernyős állólámpa égett a szoba egyik távoli sarkában, de most nem is kívánták látni egymás arcát.

Eve a retiküljét kereste, de zaklatott lelkiállapotában képtelen volt megtalálni. Többször is körbejárta a szobát, újra meg újra végigkutatta ugyanazokat a helyeket, de mikor az ajtó felé közeledett, Toby hirtelen elállta az útját.

– Csak nem akarsz elmenni? – kérdezte.

– A retikülömet keresem – mondta Eve. – Kénytelen vagyok elmenni. Nagyon kérlek, ne álld az utamat.

– Meg kell beszélnünk a dolgot!

– Mit kell megbeszélnünk?

– A rendőrség azt hiszi…

– A rendőrség, ahogy hallottad – mondta Eve –, mindjárt itt lesz, hogy letartóztasson. Nem okosabb hát, ha hazamegyek és összecsomagolok? Remélem, ezt megengedik.

Toby arcán zavart kifejezés futott át. Kezét felemelte, és megdörzsölte a homlokát. Fogalma sem volt, hogyan kellene viselkednie, hogy nemesnek, mártírnak és hősnek lássék, aki a leghatározottabban el van szánva arra, hogy igazságos lesz, még ha ez érzelmei feláldozásával jár is.

– Értsd meg – erősködött Toby –, hogy melletted állok. Egy pillanatig se gondold, hogy nem.

– Nagyon köszönöm.

Toby nem vette észre a hangjában az iróniát. Szemét gondterhelten a padlóra szegezve, hangosan gondolkodni kezdett:

– Akárhogy van is, nem szabad, hogy letartóztassanak. Ez a legfontosabb. Nem hiszem, hogy rászánják magukat. Valószínűleg csak blöffölnek. Még ma este beszélek az angol konzullal. Ugyanis, ha letartóztatnának… annak a bank nem nagyon örülne.

– Remélem, ti sem.

– Nem érted, miről van szó, Eve. A Hookson bankház Anglia egyik legrégibb pénzintézete. És csak természetes, hogy igyekszem megőrizni a jó híremet. Ezért nem hibáztathatsz.

Eve-t majd szétvetette az idegesség.

– Csak nem hiszed, Toby, hogy én öltem meg az apádat?

Meglepődve látta, hogy a fiatalember flegmatikus arcán ravaszkás kifejezés villan át.

– Nem öltél te meg senkit – felelte, és a homloka elsötétült. – Esküdni mernék, hogy az az átkozott szobalány áll az egész mögött. Az a lány…

– Tudsz valamit róla, Toby?

– Semmit. – Mély lélegzetet vett. – De azt meg kell mondanom, nem volt szép tőled – panaszosan felemelte a hangját –, hogy amikor már olyan jól megvoltunk egymással, és minden olyan szépen elrendeződött, te újból kikezdtél azzal a csavargó Atwooddal.

– És te ezt elhiszed?

Toby nagy kínban volt.

– Mi mást hihetnék? Na jó, öntsünk tiszta vizet a pohárba! Vedd tudomásul, hogy. hiába viccelődik rajtam Janice, nem vagyok olyan maradi fickó, mint gondoljátok. Sőt: igenis liberális gondolkodásúnak tartom magam. Nem tudom, hogyan éltél korábban, és nem is akarom tudni. Mindent meg tudok bocsátani, és meg is bocsátok.

Eve hirtelen megállt és rámeredt.

– De a fenébe is – folytatta Toby hevesen –, egy férfinak mégiscsak vannak ideáljai. Igenis, ideáljai! És ha feleségül vesz egy lányt, elvárja tőle, hogy megfeleljen azoknak az ideáloknak.

Eve megtalálta a retiküljét. Jól láthatóan ott hevert az egyik asztalon, s szinte érthetetlen volt, hogyan nem vette észre eddig. Felemelte, gépiesen kinyitotta, belenézett, majd elindult az ajtó felé.

– Állj félre az utamból, kérlek. Mennem kell.

– Ide figyelj! Most nem mehetsz el. Hátha a rendőrség karjába rohansz, vagy riporterek várnak kinn? Ilyen állapotban isten tudja, mi mindent mondanál.

– Aminek a Hookson-cég nem örülne, ugye?

– Nem hát, és nincs értelme azt állítani, hogy az nem érdekes. Reálisan kell gondolkoznunk. Ez az, amit ti, asszonyok képtelenek vagytok megérteni.

– Tudod, hogy már majdnem vacsoraidő van?

– De még ezen is túltenném magam, túl én! Talán még azt is mondanám, hogy pokolba a Hookson bankházzal, ha egy dologban biztos lehetnék. Abban, hogy *te* is őszinte vagy hozzám, mint én tehozzád. Ugye, újra összeadtad magad Atwooddal?

– Nem.

– Nem hiszek neked.

– Akkor miért teszed fel újra meg újra a kérdést? Lennél szíves félreállni az utamból?

– Hát jó – mondta Toby, és fölényes megvetéssel fonta össze a karját. – Ha így gondolod!

Közömbös udvariassággal, kimérten állt félre. Eve egy pillanatig tétovázott, hisz szerelmes volt Tobyba, szerette

volna megtartani. De éppen feltűnő aggodalmaskodása, amely azért volt olyan feltűnő, mert valóságos volt, most nem tudta meghatni. Kirohant mellette a hallba, és becsukta maga mögött az ajtót.

Az erős világítás egy pillanatra elvakította. Amikor a szeme hozzászokott a fényhez, Ben Phillips bácsival találta magát szemben.

– Helló – szólalt meg Ben bácsi. – Elmegyünk?

Ben bácsinak zavarba ejtő modora volt: úgy akarta kifejezésre juttatni együttérzését, hogy ne lehessen észrevenni. Egyik kezével őszülő fejét vakargatta, a másikban egy meglehetősen gyűrött borítékot tartott.

– *Izé*… majdnem elfelejtettem – bökte ki végre. – Levele van.

– Nekem?

Ben bácsi a fejével a bejárati ajtó felé intett.

– Tíz perce találtam a levélszekrényben. Nyilván küldönc hozta. A maga neve van rajta. – Szelíd, kék szemét Eve-en nyugtatta. – Lehet, hogy fontos.

Eve most nem törődött azzal, hogy fontos-e vagy nem. Csak átvette, egy pillantást vetett a borítékon a nevére, és begyűrte a retiküljébe. Ben bácsi a szájába vette az üres pipát és szortyogtatni kezdte. Látszott rajta, hogy erősen küszködik magával, de végül is megszólalt.

– Én ugyan nem sokat számítok ebben a házban – jegyezte meg váratlanul –, de… a maga pártján vagyok.

– Köszönöm.

– Mindig! – mondta Ben bácsi. De mikor kinyújtotta a kezét, hogy megérintse, Eve ösztönösen elhúzódott. A lassú mozgású öregember megdermedt, mintha arcul ütötték volna.

– Valami bántja, kedvesem?

– Nem semmi. Elnézést.

– Talán a kesztyű?

– Miféle kesztyű?

– Tudja – mondta Ben bácsi, és szelíd tekintetét újra Eve arcára függesztette –, amikor az autót szereltem abban a barna kesztyűben, csodálkoztam, hogy miért ijed meg annyira.

Eve megfordult és elszaladt.

Az utcán már sötét volt. Az ilyen enyhe szeptemberi esték szívderítőbbek tudnak lenni, mint a tavasziak. Az utcai lámpák sápadt, fehér fénye már ott izzott a gesztenyefák között. Eve úgy érezte, hogy a Villa Bonheur fullasztó légköre után szabad világba jutott. De már nem sokáig lesz szabad.

Barna kesztyű. Barna kesztyű. Barna kesztyű.

Kiérve a kapun, megállt a kerítésfal árnyékában. Egyedül akart lenni; egyedül, mintha be lenne zárva egy dobozba, ahol nem hallja a sértő hangokat, nem látja a vizsgálódó szemeket, és őt se látja senki a sötétben.

Bolond – mondta magának. – Miért nem mondtad el nekik, hogy mit láttál? Mért nem vágtad az arcukba, hogy ebben a házban valaki, aki barna kesztyűt viselt, hazug álszent? Nem tudtál megszólalni, nem bírtad kierőszakolni a torkodon a szavakat, de miért nem? Lojalitásból? Féltél, hogy erre a vádaskodásra még jobban eltávolodnak tőled? Vagy csupán Tobyt félted, akinek vannak ugyan hibái, de mégiscsak becsületes és nyíltszívű?

Csakhogy senkivel szemben sem vagy köteles lojális lenni, Eve Neill. Egy szikrányit sem. Most nem.

Eve ki nem állhatta a képmutatást. Egy egész családot nem lehet vétkesnek tartani. Hisz egy kivételével mindannyian éppúgy meg voltak döbbenve, mint ő maga. Pedig valaki közülük, aki szintén megrovó pillantásokkal méregette Eve-t, képes volt hidegvérrel gyilkolni.

Eve-t leginkább az dühítette, hogy mindnyájan hajlandók voltak elhinni róla, hogy ringyó, és átkozott liberalizmusukban még nyájasan meg is bocsátottak neki. Talán ez volt az egészben a legrosszabb. Persze mindannyian izgatottak voltak. Meg is volt rá az okuk. De Eve gyűlölte az efféle megbocsátást.

És közben mi vár rá?

Nyilvánvalóan börtön.

Az nem lehet! Hiszen nem követett el semmit!

Csak két ember viselkedett vele – akár véletlenül, akár szándékosan – rendesen, és most rokonszenvvel gondolt rájuk. Az egyik a megvetett, korhely Ned Atwood volt, aki sohasem állította magáról, hogy „kedves”, de aki még amikor összeesett, akkor is hazudott, hogy megvédelmezze. A másik a doktor. Eve nem emlékezett a nevére, csupán az arckifejezésére, csillogó sötét szemére, amelynek a mélyén a képmutatás gyűlölete izzott, meg borotvaéles logikája.

De kérdés, hogy a rendőrség hinne-e Ned Atwoodnak, még ha elmondaná is az igazságot.

Ned beteg, megsebesült, eszméletlenül fekszik. „Az orvosok nem bíznak a felépülésében.” A saját baja annyira elfoglalta, hogy Nedéről meg is feledkezett. Nem volna-e okosabb, ha fütyülne az egész Lawes famíliára, és elmenne Nedhez? Pillanatnyilag nem telefonálhat, és levelet se írhat neki.

Erről eszébe jutott a levél!

Kinyitotta a kezében szorongatott retikült, és rámeredt a gyűrött borítékra.

Határozott léptekkel átment az úttesten, és nem messze a saját kapujától megállt az egyik lámpa alatt. Alaposan megnézte a szürke, leragasztott borítékot, amelyre kézírással, franciásan írták rá a nevét. Küldönc kézbesítette, és annak a háznak a levélszekrényébe dobták be, ahol nem is ő lakott. Semmi sem lehet félelmetesebb és baljóslatúbb, mint egy közönséges, lezárt boríték. Miközben Eve feltépte a borítékot, érezte, hogy a szíve erősen dobog, és a torkát elönti a forróság. Aláírás nélküli, pár soros francia nyelvű levél volt a borítékban:

Ha a hölgy tudni akar valamit, ami jelenlegi kínos helyzetében hasznos lehet, látogasson el az Harpe utca 17-be, 10 óra után bármikor. Az ajtó nyitva lesz, nem kell kopognia.

Feje fölött suttogtak a falevelek, imbolygó árnyékuk a szürke papírra vetődött.

Eve felnézett. Saját villája előtt állt, ahol Yvette Latour várja, hogy a szakácsnő távollétében vacsorát készítsen neki. Eve összehajtotta a levélkét, és visszatette a retiküljébe.

Alig nyomta meg a csengőt, Yvette már nyitotta is az ajtót. Az arca tisztelettudó és kifejezéstelen volt, mint mindig.

– Asszonyom – mondta –, a vacsora készen van. Már félórája elkészültem vele.

– Nem vacsorázom.

– De asszonyom, valamit csak kell ennie, hogy erőben maradjon.

– Miért? – mondta Eve.

A kivilágított hallt az órák és tükrök holmi ékszerdobozhoz tették hasonlóvá. Eve elindult a lépcső felé. Aztán megfordult, és ismét feltette a kérdést. Még soha nem volt ennyire tudatában annak, hogy a házban egyedül van Yvette-tel.

– Azt kérdeztem, hogy miért?

– Mert meggyőződésem, asszonyom – válaszolta Yvette szokatlan jóindulattal, amelyben nem volt semmi kihívó, izmos csípőjére téve a kezét –, hogy ennie mindenkinek kell, hogy jó erőben maradjon. Nem?

– Miért zárt ki a házból akkor éjjel, amikor Sir Maurice Lawest meggyilkolták?

Tisztán lehetett hallani az órák ketyegését.

– Tessék?

– Hallotta, mit kérdeztem.

– Hallottam, asszonyom, de nem értem.

– Mit mesélt rólam a rendőrségnek? – kérdezte Eve. Érezte. hogy a szíve összeszorul és az arca égni kezd.

– Tessék?

– Miért nem került még vissza a tisztítóból a fehér csipkepongyolám?

– Sajnos, asszonyom, azt nem tudom. Néha késni szoktak. Mikor óhajt vacsorázni, asszonyom?

A felelősségrevonás elmaradt.

– Mondtam már, hogy nem vacsorázom. – A lába már az első lépcsőfokon volt. – Felmegyek a szobámba.

– Vigyek fel talán egypár szendvicset?

– Hozzon. És kávét.

– Igenis, asszonyom. El tetszik menni még hazulról ma este?

– Talán. Még nem tudom.

És felszaladt a lépcsőn.

A hálószobában be voltak húzva a damasztfüggönyök, az öltözőasztal felett égett a villany. Eve becsukta az ajtót. Levegő után kapkodott; úgy érezte, hatalmas üreg van a mellében, és alig dobog benne a szív. A térde reszketett, és a vér nem is az arcába, hanem az agyába tolult. Belerogyott egy fotelba, és megpróbált lazítani.

Harpe utca 17. Harpe utca 17. Harpe utca 17.

A hálószobában nem volt óra. Eve leosont a hallba, és felhozott egyet. Fenyegetően ketyegett, mint egy pokolgép. A fiókos szekrény tetejére rakta, aztán bement a fürdőszobába, hogy megmossa a kezét és az arcát. Mire visszajött, egy tál szendvics és egy kanna kávé volt az éjjeliszekrényre készítve. De enni nem bírt, csak egy kis kávét ivott, és elszívott egy csomó cigarettát, míg az óramutatók fél kilenctől kilenc, majd fél tíztől tíz felé vánszorogtak.

Párizsban egyszer jelen volt egy tárgyaláson. Valami gyilkossági ügyet tárgyaltak. Ned vitte el, abban a hiszemben, hogy jó mulatság lesz. Eve-t meglepte, hogy mennyit kiabáltak. A bírák – több is volt belőlük, és mind lapos tetejű sapkát viselt – állandóan ordítoztak a vádlottal, hogy vallomást csikarjanak ki belőle.

Akkoriban ezt furcsának és kellemetlenül komikusnak találta. De a mocskos arcú nyomorult, aki fekete mancsával görcsösen markolászta a vádlottak padjának szélét, és visszaüvöltözött rájuk, minden bizonnyal nem találta annak. Amikor behozták a terembe, két lakat is megcsörrent az ajtón, amely egy karbolszagot árasztó folyosóra nyílt. Eve most újra érezte ezt a szagot, és eszébe jutott, hogy ez vele is megtörténhet. Annyira elmerült

ezekben a gondolatokban, hogy jóformán nem is hallotta az utcán a lármát. De a csengetést meghallotta.

Mintha a földszinten többen beszélgettek volna.

Aztán lépteket hallott, puha lépteket a szőnyegen, ahogy Yvette jött felfelé a lépcsőn, sokkal fürgébben, mint szokott. Yvette kopogtatott. Most is tisztelettudó volt.

– Egy csomó rendőr van odalenn, asszonyom – jelentette, és Eve-nek, aki megérezte a hangjában a leplezetlen örömöt, a jól végzett munka miatti elégedettséget, hirtelen kiszáradt a szája.

– Megmondhatom nekik, asszonyom, hogy lejön, és beszél velük?

– Vezesse őket a társalgóba. – Eve távolról hallotta a saját hangját. – Rögtön megyek.

– Igenis, asszonyom.

Ahogy az ajtó becsukódott, Eve felugrott. A szekrényhez sietett, kivett egy rövid prémgallért, és magára vette. Megnézte, van-e pénz a retiküljében, aztán eloltotta a villanyt, és kiosont a hallba.

Átlépte a meglazult szőnyegleszorító rudat, és hangtalanul futott le a lépcsőn, nehogy valaki is meghallja. Pontosan kiszámította, hogy Yvette mit csinál, szinte minden mozdulatát látta. A hangok most a társalgó felől hallatszottak. Az ajtaja félig nyitva volt, Yvette háttal állt neki, és éppen hellyel kínálta a törvény embereit. Eve látott ugyan egy bajuszt és egy megvillanó tekintetet, de meg volt győződve róla, hogy őt nem vették észre. Két másodperc múlva a sötét ebédlőn keresztül a még sötétebb konyhába jutott.

Kinyitotta a hátsó ajtót, de ezúttal be is zárta maga mögött. Lement a lépcsőn a harmattól nedves hátsó kertbe.

A világítótorony fénycsóvája pásztázott a feje fölött. Kiszaladt a hátsó kapun az utcára. Három perccel később – miközben semmi nem zavarta meg, csak egy láncon tartott őrjöngő kutya – a félhomályos Boulevard du Casinón intett egy taxinak.

– Harpe utca 17. – mondta a sofőrnek.

13. FEJEZET

– Ez az?

– Igen, asszonyom – válaszolta a taxisofőr. – Harpe utca 17.

– Egy családi ház?

– Nem, asszonyom. Egy virágüzlet.

A környék nem tartozott La Bandelette divatos negyedei közé. A fürdőhelyet látogató pénzes angolok lenézték, mert pontosan olyan volt, mint Weston-super-Mare, Paington vagy Folkeston.

Nappal ugyan lüktetett az utcáin az élet, olyan volt, mint a nyüzsgő méhkas, üzletek sora kínálta a színes emléktárgyakat, a gyerekásókat és vödröket, a szélmalmokat, a sárga Kodak-filmeket és a díszes csomagolású csokoládékat. Éjjel viszont, ősszel, az utcák sötétek és nyirkosak voltak. Amikor a taxi megállt a sötét üzlet előtt, Eve-t rémület fogta el, hogy ki kell szállnia.

A félig nyitott ajtón tartotta a kezét, és a taxióra halvány világánál a sofőrre nézett.

– Egy virágüzlet? – ismételte meg.

– Az – mondta a sofőr, és a homályos kirakat még éppen olvasható zománctáblájára mutatott – „Paradicsomkert. Virágok nagy választékban.” Csakhogy be van zárva – tette hozzá szolgálatkészen.

– Látom.

– Parancsolja, hogy máshova vigyem?

– Köszönöm, nem. – Eve kiszállt, de még tétovázott. – Nem tudja véletlenül, hogy kié ez az üzlet?

– Hogy kié? Nem – mondta a sofőr, miután gondolkozott egy kicsit. – Hogy kié, azt nem tudom megmondani, de a

vezetőjét jól ismerem. Latour kisasszony, vagy egyszerűen Prue kisasszony. Nagyon kedves, fiatal hölgy.

– *Latour?*

– Igen Latour. Rosszul érzi magát, asszonyom?

– Nem Nincs Latour kisasszonynak véletlenül egy Yvette Latour nevű testvére vagy nagynénje?

A sofőr csodálkozva bámult rá.

– Túl sokat kíván tőlem! Sajnálom, asszonyom, de nem tudom. Csak az üzletet ismerem, és az éppolyan tipp-topp, mint maga a kisasszony. (Eve érezte, hogy kutató szempár szegeződik rá a homályban.) Kívánja, hogy megvárjam, míg végez?

– Nem! Azazhogy mégis! Talán jobb, ha megvár.

Még akart valamit kérdezni, de aztán meggondolta magát, hirtelen megfordult és elindult a virágüzlet felé.

Mögötte az egykedvű taxisofőr azt gondolta magában: Istenemre, helyes teremtés! És angol! Lehetséges volna, hogy Prue kisasszony elcsábította a fiúját, és most azért jött, hogy bosszút álljon? Akkor, öregem, okosabb, amilyen gyorsan csak lehet, szedni a sátorfádat, mert könnyen sor kerülhet vitriolra is. Igaz, hogy az angolok nemigen szoktak vitriollal locsolkodni, de azért láttam már, milyen pokolian dühbe tudnak gurulni, ha isznak egy kicsit. Az ám, csakhogy tartozik negyvennyolc frankkal!

Eve gondolatai ennél sokkal zavarosabbak voltak.

Megállt az üzlet előtt, a tiszta, fényes kirakatüvegen át nem sokat látott. Karcsú holdsarló világított a sötét tetők fölött, és visszatükröződött a kirakat üvegén.

Tíz óra után bármikor. Az ajtó nyitva lesz, nem kell kopognia.

Eve lenyomta a kilincset. Az ajtó valóban nyitva volt. Sarkig tárta, és várta, hogy megszólaljon fölötte a csengő. De nem történt semmi. Csend volt és sötétség. Félve lépett be az üzletbe, az ajtót tárva hagyta. A tudat, hogy a taxisofőr kinn vár az utcán, egy kicsit megnyugtatta.

Még mindig semmi…

Hideg, párás, illatos levegő csapta meg. Az üzlet nem látszott nagynak. Közvetlenül a kirakat mögött, Eve-től jobbra letakart madárkalitka lógott láncon az alacsony mennyezetről. A holdfény a padlóra vetődött, és kísértetiesen megnövelte egy temetői koszorú árnyékát a falon.

Eve elhaladt a pult és a pénztárgép mellett. Az egymásba mosódó virágillatokba mintha állott víz szaga vegyült volna. Észrevette, hogy a hátsó helyiségbe vezető ajtónyílást takaró vastag függöny alatt fény szűrődik ki. És ugyanabban a pillanatban üde lányhang szólt ki a függöny mögül.

– Ki az? – kérdezte franciául.

Eve előrelépett, és félrehúzta a függönyt.

A jelenet, amely eléje tárult, családias volt. Egy otthonos kis nappalit látott maga előtt, a tapéta nem volt valami ízléses, de meghittség sugárzott belőle.

A kandallópárkány fölött tükör lógott, a kandallóban tojásszén izzott. A szoba közepén rojtos ernyőjű lámpa állt az asztalon, s a szobában volt még egy heverő, tele babákkal, és egy zongora, fölötte bekeretezett családi fénykép.

Prue kisasszony nyugodtan, mosolyogva ült a lámpa fénykörében. Eve még nem találkozott vele, de M. Goron vagy Dermot Kinross megismerte volna. Ízlésesen volt

öltözve, és rendkívül kiegyensúlyozottnak látszott. Nagy, sötét, komoly szemét Eve-re emelte. Egy varrókosár volt mellette az asztalon, éppen befejezte egy rózsaszín harisnyatartó javítását, s a fogával szakította el a cérnát.

Szemben vele Toby Lawes ült.

Prue kisasszony felállt, letette a tűt, a cérnát és a harisnyatartót.

– Ó, asszonyom! – mondta élénken. – Tehát megkapta az üzenetemet. Nagyszerű! Jöjjön be.

Hosszú csend következett.

Eve első ösztönös érzése az volt – szomorú kimondani –, hogy Toby szeme közé nevet. De a helyzet nem volt mulatságos. Egyáltalán nem volt mulatságos.

Toby mereven ült a helyén. Úgy nézett Eve-re, mintha meg volna bűvölve, nem bírta levenni róla a tekintetét. Egyre jobban elpirult, s a végén olyan vörös lett az arca, mintha szét akarna robbanni. Le lehetett olvasni a vonásairól, mennyire furdalja a lelkiismeret, mindenkinek megesett volna rajta a szíve.

Eve viszont ezt gondolta: Mindjárt, mindjárt elfog a dühroham! De uralkodnom kell magamon!

– Ön… ön írta azt a levelet? – hallotta a saját hangját.

– Igazán sajnálom, hogy idefárasztottam, asszonyom – válaszolta Prue kisasszony őszintén aggódó mosollyal –, az embernek gyakorlatiasnak kell lennie.

Tobyhoz lépett, és könnyedén homlokon csókolta.

– Szegény Toby! Elég régóta vagyok a barátja, mégsem tudom ezt megértetni vele. Pedig most arra van szükség, hogy őszintén beszéljünk, igaz?

– Igen – mondta Eve. – Feltétlenül.

Prue kisasszony csinos arca megint nyugodt és magabiztos volt.

– Nézze, asszonyom, én nem vagyok holmi könnyűvérű nőszemély, én jó családból való, rendes lány vagyok. – A zongora fölött lógó képre mutatott. – Az a papa, az meg a mama. Az Arsène bácsi, az meg Yvette, a nővérem. Ha gyenge pillanataimban olykor el is buktam… hát nem az-e a sorsa minden nőnek, aki embernek tartja magát?

Eve Tobyra nézett.

Toby fel akart állni, aztán visszaült.

– Higgye el – mondta Prue kisasszony –, hogy én úgy értettem, azaz voltam olyan naiv, hogy úgy értelmezzem, hogy M. Lawes szándékai tisztességesek, és feleségül akar venni. Aztán egyszerre csak hallom, hogy eljegyezte magát. Nem! Nem! Nem! – Szemrehányó lett a hangja. – Kérdem én, rendes dolog ez? Becsületes dolog ez? Tisztességes dolog ez?

Rántott egyet a vállán.

– Ilyenek a férfiak! Yvette, a nővérem, őrjöng. Azt mondja, *ő* majd megtalálja a módját, hogy megakadályozza ezt a házasságot, és M. Lawes visszatérjen hozzám.

– Igaz ez? – kérdezte Eve. Már kezdett sok mindent megérteni.

– Csakhogy én, én nem vagyok olyan lány. Én nem szaladok senki után. Ha Toby nem szeret, akad más. De szerintem méltányos – és ön, asszonyom, mint nő, egyet fog érteni velem –, hogy valami kárpótlást kapjak a rá vesztegetett időmért és az elszenvedett lelki sérülésért. Nem?

Tobynak megjött a hangja.

– Te írtál neki…? – kérdezte kábultan.

Prue kisasszony nem válaszolt, csak szórakozottan rámosolygott. Neki Eve-vel volt elintéznivalója.

– Szépen kértem, adja meg ezt a kárpótlást, hogy barátsággal válhassunk el. Én jót akarok neki, még gratulálok is a házasságához. De ő egyszerűen csak le akart rázni a nyakáról azzal, hogy nincs pénze.

A szeme villanásából ki lehetett olvasni, hogy mi erről a véleménye.

– Aztán meghalt a papája. Szomorú dolog – Prue őszintén megrendültnek látszott –, és én egy álló hétig nem is zaklattam, csak a részvétemet fejeztem ki neki. Akkor azt mondta, hogy mint a papa örököse, most már bőkezű lehet velem. Igen ám, csakhogy tegnap meg azzal állt elő, hogy a papa üzleti ügyei zavarosak, hogy sokkal kevesebb pénz maradt utána, mint gondolta, és hogy a szomszédom, M. Veille, a régiségkereskedő sürgeti, hogy fizesse ki egy összetört burnótszelence árát, hihetetlen összeget, 750 000 frankot.

– Képes voltál írni neki… – kezdte Toby.

Prue továbbra is Eve felé fordulva beszélt.

– Igen, írtam – ismerte el. – Yvette, a nővérem, nem is tud róla. Az én ötletem volt.

– Miért írta azt a levelet? – kérdezte Eve.

– Még kérdi, asszonyom?

– Igen, kérdem.

– Akiben van egy kis jó érzés – mondta Prue szemrehányó ajkbiggyesztéssel –, az érti. – Odalépett Tobyhoz, és megsimogatta a haját. – Nagyon szeretem ezt a koldusszegény Tobyt…

A szóban forgó úriember talpra ugrott.

– Szavamra mondom, én nem vágyok gazdag. De azt hiszem, maga is elismeri – folytatta Prue, és lábujjhegyre állva, tetszelegve megnézte magát a tükörben –, hogy elég csinos vagyok, nem?

– Nagyon csinos.

– A madame viszont gazdag, legalábbis azt mondják. Én biztos vagyok benne, hogy egy ilyen érzékeny és finom lelkű asszony, mint ön, a korábbiakat minden magyarázat nélkül is megérti.

– Még mindig nem értem…

– A madame férjhez akar menni az én koldusszegény Tobymhoz. Elszomorít, hogy el kell őt veszítenem, mert rajta kívül nincs nekem senkim. Nem akarok én veszekedni senkivel. De kénytelen vagyok gyakorlatiasan gondolkozni. Ha a madame rászánja magát, hogy részesít némi kárpótlásban, biztos vagyok benne, hogy a dolgok a lehető legjobban elintéződnek.

Hosszú csend követte a szavait.

– Miért nevet, asszonyom? – kérdezte Prue megváltozott, éles hangon.

– Bocsásson meg, nem nevetek. Azazhogy… nem igazán. Leülhetek?

– Hogyne, tessék. Hogy is lehettem ilyen udvariatlan? Tessék, ez Toby kedvenc széke.

A zavar és a megalázottság pírja lassan eltűnt Toby arcáról. Már nem vágott olyan bűnbánatos képet, nem nézett olyan kábán, mint egy bokszoló a tizenötödik menet végén, akit a legszívesebben hátba veregetne az ember, hogy „semmi vész, öregem”.

Még mindig merev volt, a düh és a képmutatás viaskodott benne. Meglehetősen kínos helyzetbe került, és ezért valakin vagy valamin ki kellett töltenie a mérgét.

– Menj ki! – mondta Prue-nek.

– Micsoda?

– *Azt mondtam, menj ki!*

– Ne felejtsd el – szólt közbe Eve hidegen –, hogy ez Latour kisasszony lakása.

– Nem érdekel, kinek a lakása. Azt mondtam, hogy…

Nagy nehezen erőt vett magán, végigsimított a haján, aztán kihúzta magát és nagyot lélegzett.

– Menj ki, kérlek – mondta. – Szépen kérlek. Beszélni szeretnék a madame-mal.

A gond felhője elszállt Prue homlokáról. Megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Biztosan a madame is szeretne beszélni veled – mondta élénken. – A kárpótlásról, igaz?

– Valami olyasféléről – ismerte el Eve.

– Éreztem én – mondta Prue. – Higgye el, örülök, hogy ilyen nagylelkűen belement. Be kell vallanom, hogy egy kicsit aggódtam. De már megyek is. Az emeleten leszek. Ha szükség van rám, csak kopogtassa meg a mennyezetet ezzel a seprűnyéllel. Au revoir, madame! Au revoir, Toby!

Felszedte az asztalról a tűt, a cérnát, a harisnyatartót, és elindult a nappali hátsó ajtaja felé. Vidáman visszabólintott, és átható virágillatot hagyva maga után, tapintatosan becsukta maga mögött az ajtót.

Eve átment az asztal másik oldalára, és leült az üresen maradt fotelba. Egyetlen szót sem szólt.

Toby nem bírt a helyén maradni. Távolabb húzódott tőle, és a kandallópárkányra könyökölt. Prue kisasszony békés

visszavonulása után a szobában uralkodó elektromos feszültséget még egy Toby Lawesnál érzéketlenebb ember is érezte volna.

Kevés asszonynak van alkalma arra, amire most Evenek lehetősége nyílt. A rászabadított sok-sok szenvedés és rémület után joggal kiálthatta volna, hogy kárpótlás csakis neki jár. Ahogy kettesben maradtak a meghitt szobában, az elfogulatlan kívülálló biztosan sürgette volna Eve-t, hogy most aztán rajta, győzelmes kiáltással rontson rá az ellenfelére. A kívülállónak könnyű ilyesmit tanácsolni.

A csend egyre hosszabb lett. Toby, még mindig a kandallópárkányra könyökölve, pödörgetni kezdte a bajszát, a nyakát a válla közé húzta, és időnként vetett Evere egy-egy pillantást, hogy lássa, mire készül. Végül is Eve csupán egyetlen szót mondott: – Tehát?

14. FEJEZET

– Ide figyelj – felelte a maga őszinte módján Toby –, átkozottul sajnálom a dolgot.

– Igazán?

– Mármint azt, hogy a tudomásodra jutott.

– Ó! Nem attól vagy halálra rémülve, hogy a banknak is a tudomására jut?

Toby gondolkozott egy pillanatig a dolgon

– Nem, a bankkal nem lesz semmi probléma – bizonygatta, és az arcáról le lehetett olvasni a megkönnyebbülést. – Csak nem emiatt aggódtál?

– Talán.

– Biztosítalak, hogy a bankkal nem lesz probléma – mondta Toby a legnagyobb komolysággal. – Természetesen magam is gondoltam rá, de addig nincs baj, amíg nem tör ki nyilvános botrány. Ez a lényeg: kerülni a nyilvános botrányt.

Egyébként mindenkinek a magánélete az ő dolga. Köztünk legyen mondva – óvatosan körülnézett az öreg Dufour, az igazgató is eljár Boulogne-ba egy tyúkhoz. Igazán! Mindenki tud róla a bankban. Ez természetesen köztünk marad.

– Természetesen.

Toby arca egyre vörösebb lett.

– Ezt szeretem benned – bökte ki –, hogy ilyen fenemód megértő vagy.

– Igazán?

– Igen – mondta Toby, de kerülte Eve tekintetét. – A helyedben a legtöbb asszony dührohamot kapott volna. Ezt

őszintén mondom. Fogalmad sincs róla, milyenek voltak az utolsó heteim apa halála előtt. Észrevehetted, hogy nem voltam valami különösen jókedvű. Ez a kis kurva ott fenn – Eve megmerevedett –, komolyan mondom, életem legsúlyosabb keresztje. El se tudod képzelni, min mentem keresztül.

– Ez minden mondanivalód számomra? – kérdezte halkan Eve.

Toby zavartan hunyorgott.

– Mit kellene mondanom még?

Eve Neill a legjobb iskolákba járt ugyan, de azért az öreg Joe Neill lánya maradt. És akárcsak az öreg Joe, bizonyos dolgokat nehezen, bizonyos dolgokat meg egyáltalán nem tudott elviselni.

Ahogy hátradőlt Prue kisasszony foteljében, mintha halvány ködön keresztül látta volna a szobát. A kandalló fölötti tükörben Toby fejét látta hátulról, és a feje búbján egy hat-pennysnél nem nagyobb kopasz foltot. És ezzel valahogy végképp betelt a pohár.

Kihúzta magát a fotelben.

– *Az eszedbe sem jutott* – mondta –, *hogy utolsó, hitvány alak vagy?*

Toby egy pillanatig szinte nem hitt a fülének.

– Eszedbe sem jutott, hogy milyen nevetséges vagy a naponként tartott erkölcsi, prédikációiddal, milyen nevetséges, hogy megjátszottad nekem a gáncsnélküli grállovagot, és előadásokat tartottál az eszményeidről meg az elveidről, és közben amióta csak ismersz, mindenféle ígéretekkel áltattad ezt a lányt?

Toby megrémült.

– De igazán, Eve! – mondta, és idegesen körülnézett, mintha attól félne, hogy Dufour bankigazgató úrral találja szembe magát.

– Mi az, hogy „igazán, Eve”?

– Sose hittem volna, hogy ilyen hangon is tudsz beszélni.

– Nem a hang a fontos, hanem a cselekedetek!

– A cselekedeteidet megbocsátom.

– Szóval *te* megbocsátod *nekem,* amit *én* cselekedtem? Ó, te… te álszent képmutató! Mi van az elveiddel? Mi van szentséges erkölcsi kódexeddel?

Toby mélységesen meg volt döbbenve, és majdnem úgy pislogott Eve-re, ahogy rövidlátó anyja szokott.

– Más dolog az elmélet, és megint más a gyakorlat – védekezett Toby, mint amikor a felnőtt valami kézenfekvő igazságot próbál megmagyarázni egy gyereknek.

– Más?

– Igen, más.

– Hogyhogy?

Toby nehezen talált szavakat. Mintha azt kérték volna tőle, hogy egy mondattal magyarázza el a világegyetem szerkezetét.

– Drága Eve! A férfiakat néha elfogja valami… igen, valami ellenállhatatlan vágy.

– És nem gondolod, hogy egy nőt is elfoghat ilyen „ellenállhatatlan vágy”?

– Micsoda? – csattant fel Toby. – Tehát beismered?

– Mit ismerek be?

– Hogy mégiscsak viszonyt kezdtél azzal a disznó Atwooddal!

– Én semmi ilyet nem mondtam. Csak azt mondtam, hogy egy nőt is…

– Nem! – rázta meg a fejét Toby, mint aki isteni bölcsességnek tudója. – Egy tisztességes nőt soha! Ez a különbség egy férfi és egy nő között. Ha egy nőt ilyen vágy fog el, már nem tisztességes, és nem érdemli meg, hogy eszményképnek tekintsék. Ezért vagyok úgy meglepődve rajtad, Eve! Miért nem beszélsz velem őszintén? Én a világért se akarlak megsérteni, azt te is tudod. Azt azonban nem tudom megállni, hogy mostantól ki ne mondjam, amit gondolok. És úgy érzem, hogy mától fogva egészen más megvilágításban látlak. Mintha…

Eve hagyta beszélni.

Közben szórakozottan megállapította, hogy Toby túlságosan közel áll a tűzhöz, hogy szürke nadrágja a vádlijánál kezd megpörkölődni, sőt már füstölög is egy kicsit, hogy a következő másodpercben, ha Toby megmozdul, éles fájdalmat fog érezni. De eszébe se jutott figyelmeztetni.

Toby szónoklatát Prue kisasszony zavarta meg. Rövid kopogtatás után belibegett a szobába, és bocsánatkérő arckifejezéssel az asztalhoz sietett.

– Elfogyott a cérnám – magyarázta. – Csak egy másik gombolyagért jöttem. – És turkálni kezdett a varrókosarában. Közben Toby vádlijához hozzáért a megpörkölődött szövet, és Eve nem kis örömére nagyot ugrott kínjában.

– Kedves Toby – folytatta Prue kisasszony –, és kedves asszonyom, ha szabad megkérnem magukat, ne kiabáljanak annyira. Zavarja a szomszédokat meg a jó hírünket a házban.

– Kiabáltunk?

– De még mennyire. Hogy mit, azt nem értettem, mert nem tudok angolul. – Kihalászott egy gombolyag piros cérnát, és a lámpa felé tartotta. – Remélem, nem a… kárpótláson vesztek össze?

– De azon – mondta Eve.

– De asszonyom!

– Nem fogom megvásárolni magától a szerelmesét – mondta Eve, amire Toby majd felrobbant. Hogy igazságosak legyünk vele, ez a kárpótlásügy őt legalább annyira dühítette, mint Eve-t.

– De teszek magának egy ajánlatot – folytatta az öreg Joe Neill lánya. – Kétszeres kárpótlást is hajlandó vagyok adni, ha rábeszéli a nővérét, Yvette-et, hogy ismerje be a rendőrségen, hogy azon az éjszakán, amikor Sir Maurice Lawest meggyilkolták, kizárt a házamból.

Prue elsápadt. A sápadt arcban a sötét szemek és a kirúzsozott ajkak még feltűnőbbé váltak.

– Én nem tudom, hogy mit csinált a nővérem.

– Azt sem tudja, hogy megpróbál börtönbe juttatni? Valószínűleg abban a reményben, hogy M. Lawes akkor majd elveszi magát?

– De asszonyom! – kiáltott fel Prue kisasszony.

(Valóban nem tudja, gondolta Eve.)

– Ne izgulj a miatt a letartóztatási marhaság miatt – dörmögte Toby. – Blöffölnek. Nem gondolják komolyan.

– Nem gondolják komolyan? Már be is állítottak hozzám, hogy börtönbe vigyenek. Legalább fél tucat rendőr. Futva szöktem meg előlük. csak úgy tudtam idejönni.

Toby idegesen feszengett. Eve angolul beszélt, de kétségtelen, hogy a lényeget Prue így is megértette. Ijedten az asztalra dobta a kezében tartott gombolyag cérnát.

– Idejönnek a rendőrök?

– Egyáltalán nem lepne meg – válaszolta Eve.

Prue remegő ujjakkal turkálni kezdett a varrókosarában, és mindenféle vicik-vacakot ráncigált elő, s mindegyiket gondosan megnézte, aztán lerakta az asztalra. Néhány gombolyag cérnát, egy csomag gombostűt, egy ollót, aztán egy cipőhúzót, egy centiméterszalagot meg egy összegabalyodott hajhálót.

– Azt tudtam, hogy a nővére haragszik rám valamiért – mondta Eve –, de hogy maga miatt, azt nem tudhattam.

– Köszönöm, madame.

– Pedig semmi értelme haragudnia rám. A nyulacskát nélkülem sem tudják megfogni. M. Lawesnak esze ágában sincs elvenni magát, ahogy bizonyára már tudja is tőle magától. Az én életem viszont komoly veszélyben forog, és a nővére olyan helyzetben van, hogy megmenthetne.

– Nem tudom, miről beszél. Yvette butának tart, és nem mond el nekem semmit.

– Ide figyeljen – könyörgött kétségbeesetten Eve. – Egészen biztos, hogy a nővére tudja, mi történt azon az éjszakán. Ő elmondhatná a rendőrségnek, hogy M. Atwood egész idő alatt a szobámban volt. Még ha Atwoodnak nem hiszik is el, a maga nővérének biztosan elhiszik. Ha csak maga miatt akar a nővére börtönbe juttatni, akkor egészen biztos, hogy…

Eve hirtelen elnémult. Meglepetésében felugrott a fotelből.

Prue már majdnem az egész varrókosarat kirámolta. A legutolsó tárgy, amelyet ingerülten és utálattal a gombostűk és a cérnagombolyagok közé hajított, egy olcsó ékszernek látszó valami volt. Vagy mégsem az lett volna? Apró,

négyszögletes kristály formájú, kéken csillogó kövek voltak finom ötvösmunkával antik nyaklánccá formálva. Amikor Prue az asztalra hajította, a nyaklánc összetekeredett, mint egy kígyó, és a kövek rosszindulatú tűzzel csillogtak-villogtak a lámpafényben.

– Hol szerezte ezt? – kérdezte Eve.

Prue felhúzta a szemöldökét.

– Ezt? Értéktelen vacak, asszonyom.

– *Értéktelen?*

– Az hát.

– Gyémánt és türkiz! – Eve felemelte az egyik végénél fogva, s a nyaklánc kitekeredett és ide-oda himbálózott a lámpa előtt. – Ez Madame de Lamballe nyaklánca. Ha nem bolondultam meg tisztára, ezt a nyakláncot legutóbb még Sir Maurice Lawes gyűjteményében láttam. A dolgozószobájában, az ajtótól balra levő vitrinben.

– Gyémánt és türkiz? A madame téved – mondta Prue mérgesen. – Nem hiszi? Rendben van, menjen át M. Veille üzletébe, csak pár lépés innen, és kérdezze meg tőle, hogy mit ér.

– Jó, jó, kicsikém – vetette közbe Toby különös hangon –, de hol szerezted?

Prue egyikről a másikra nézett.

– Tényleg olyan ostoba volnék, amilyennek a nővérem tart? Vagy félreértek valamit? Úristen, ha valami ostobaságot csináltam, a nővérem megöl. Maguk át akarnak ejteni, nem bízok magukban. Többé egyetlen kérdésükre sem válaszolok. Sőt! Megyek és telefonálok a nővéremnek!

Ez után a szinte fenyegetésnek is beillő kifakadás után Prue olyan gyorsan kirohant a szobából, hogy ha akarják,

sem tudták volna megállítani. Hallották magas sarkú cipőjének éles kopogását, ahogy felszalad az ajtó mögötti lépcsőn.

Eve az asztalra tette a nyakláncot.

– Te adtad neki, Toby?

– Isten ments!

– Biztos?

– Persze hogy biztos – erősködött Toby. – Különben – folytatta, és hirtelen hátat fordított, hogy Eve csak a tükörben láthassa az arcát – a nyaklánc nem is tűnt el.

– Nem tűnt el?

– Most is ott van a vitrinben, az ajtótól balra. Legalábbis ott volt, amikor egy órával ezelőtt eljöttem hazulról. Emlékszem, Janice még fel is hívta rá a figyelmemet.

– Toby – szólalt meg Eve –, ki viselte a barna kesztyűt?

A rozsdafoltos tükör eltorzította Toby arcát.

– Amikor ma délután a rendőrség kihallgatott – mondta Eve harciasan, és minden idegszála megfeszült nem mondtam el a teljes igazságot. Ned Atwood *látta* az apád gyilkosát. És én is *majdnem* láttam. Barna kesztyűt viselt, bement a dolgozószobába, széttörte a burnótszelencét és meggyilkolta Sir Maurice-t. Lehet, hogy Ned nem fog meghalni. És ha nem hal meg – a tükörben Toby szeme megrebbent –, akkor el fogja mondani, mit látott. Én nem sokat tudok, de egyvalamit biztosan. A gyilkos a te kedves családod egyik tagja volt!

– Aljas hazugság – mondta Toby halkan.

– Hazugság? Gondolod?

– Tulajdonképpen mit látott a… a barátod?

Eve elmondta.

– És te ezt nem említetted Goronnak – szögezte le Toby. Nehezen beszélt, mintha kiszáradt volna a torka.

– Nem! És tudod, hogy miért nem?

– Fogalmam sincs róla. Hacsak nem azért, hogy ne tudják, hogy azzal a csirkefogóval enyelegtél.

– Toby Lawes! Azt akarod, hogy odamenjek és felpofozzalak?

– Úgy veszem észre, egyre közönségesebbek leszünk.

– A te megjegyzésed volt közönséges.

– Bocsánat – Toby behunyta a szemét. A keze ökölbe szorult a kandallópárkányon. – Nem érted, Eve? Én csak azt akarom, hogy az anyámat vagy a nővéremet ne keverjék bele ebbe a piszkos ügybe.

– Ki beszélt az anyádról vagy a nővéredről? Csak azt mondtam el, amit Ned is el fog mondani a rendőrségnek, és talán Yvette Latour is. Én meg bolond módra hallgattam róla, mert nem tudtam elviselni, hogy neked fájdalmat okozzak. Hiszen te olyan nemeslelkű voltál, olyan őszinte…

Toby a mennyezet felé bökött.

– Miatta teszel szemrehányást?

– Nem teszek én neked semmiért sem szemrehányást.

– Féltékeny vagy? – kérdezte Toby.

Eve elgondolkozott egy pillanatig.

– Az egészben az a mulatságos, hogy úgy érzem, *nem.* – Nevetni kezdett. – Ha láttad volna az arcodat, amikor beléptem ide… Az lenne csak a jó móka, ha a rendőrség valóban követett volna, és itt találna bennünket Prue kisasszonynál ezzel a nyaklánccal, amely pontosan olyan, mint…

A nappali szobát nehéz bársonyfüggöny választotta el az üzlettől. Most ezt a függönyt félrehúzta egy kéz. Eve látta,

hogy a régi divatú sportos ruhába öltözött magas férfi különösen mosolyog, ahogy a kalapját levéve belép a szobába.

– Bocsánat – mondta Dermot Kinross –, de nagyon szeretnék egy pillantást vetni arra a nyakláncra.

Toby hirtelen megfordult.

Dermot az asztalhoz lépett, és letette a kalapját. A fehér és kék kövekből készült nyakláncot a kezébe vette és a lámpa alá tartotta. Végigsimított az ujjaival a köveken, aztán elővett a zsebéből egy ékszerésznézőkét, meglehetősen ügyetlenül a jobb szemére illesztette, és azon át újból szemügyre vette a láncot.

– Igen – mondta megkönnyebbült sóhajjal. – Semmi baj. Nem valódi.

A nyakláncot letette, a nézőkét pedig visszadugta a zsebébe.

Eve-nek végre megjött a hangja.

– A rendőrséggel van? Csak nem…?

– Nem. Nem követték – mosolygott Dermot. – Csak M. Veille-hez, a műkereskedőhöz jöttem az Harpe utcába. Erről akartam szakértői véleményt kérni.

Egy selyempapírba csomagolt tárgyat vett elő a belső zsebéből. Kibontotta, és egy kék és fehér kövekből álló csillogó nyakláncot mutatott fel, amely első pillanatra pontosan olyan volt, mint az asztalon fekvő. Eve csodálkozva bámult hol az egyikre, hol a másikra.

– Ez – mutatott Dermot a selyempapírból kivett láncra – Madame de Lamballe nyaklánca Sir Maurice ritkasággyűjteményéből. Bizonyára emlékszik, a bűntényt követően a vitrin alá dobva találták meg.

– Persze–mondta Eve.

– Csak azt nem értettem, hogy került oda és miért. Ezek valódi gyémántok és türkizek – mutatott újra a láncra. – M. Veille az imént biztosított róla. És most, úgy látom, előkerült egy második nyaklánc is, egy értéktelen másolat. Amiből azt a következtetést lehet levonni…

Egy pillanatig a semmibe bámult, majd mint aki felébred, bólintott egyet. Gondosan visszacsomagolta a valódi nyakláncot a selyempapírba, és betette a zsebébe.

– Volna szíves megmondani – kiáltott rá Toby –, hogy mi a fenét keres itt?

– Talán uraságod házába tolakodtam be kéretlenül?

– Tudja maga, mire gondolok! És ne szólítson engem „uraságod”-nak! Úgy hangzik, mintha…

– Mintha?

– Mintha nevetségessé akarna tenni.

Dermot Eve-hez fordult.

– Láttam, hogy bejött ide. A taxisofőr mondta, hogy még mindig bent van, és az ajtó tárva-nyitva volt. Csak meg akartam nyugtatni, hogy ne aggódjon, a rendőrségnek nincs szándékában letartóztatni magát. Egyelőre még nincs.

– De hiszen ott vannak a házamban!

– Hozzá kell szoknia a gondolathoz, hogy mostantól fogva gyakran fognak lábatlankodni maga körül. De bizalmasan elárulhatom, hogy a jelen pillanatban Yvette Latour érdekli őket legjobban, aki annak idején olyan nagy örömmel fogadta őket. És ha csak egy kicsit is ismerem a francia lelket, a vén sárkány ezekben a pillanatokban életének legkellemetlenebb perceit éli át… Szóval aggodalomra semmi ok!

– Ha így van…

– Vacsorázott már?

– Nem.

– Mindjárt gondoltam. És ezt a mulasztást sürgősen helyre kell hozni. Tizenegy múlt ugyan, de vendéglőt mindig lehet nyitva találni. És még valami! Goron barátunk némileg módosította a véleményét, amióta valaki felhívta a figyelmét arra, hogy a Lawes család egy bizonyos tagja szándékosan hazudott.

A baljóslatú szavakra, hogy „a Lawes család”, a légkör egyszerre megfagyott. Toby előrelépett.

– Maga is benne van ebben a bűnszövetkezetben?

– Hogy csakugyan létezik valamiféle bűnszövetkezet, az biztos. De nekem semmi közöm hozzá.

– Amikor az előbb itt az ajtó előtt hallgatózott – Toby az utolsó szót jó alaposan megnyomta –, nem hallott valamit egy barna kesztyűről?

– De igen.

– Nem lepődött meg?

– Nem, egyáltalán nem.

Toby nehezen lélegzett, és úgy látszott, őszintén szenved. Megigazgatta a bal kabátujján a fekete gyászkarszalagot.

– Ide figyeljen – mondta. – Azt hiszem, elismeri, hogy nem tartozom azok közé, akik ki szokták teregetni a családi ügyeiket. Ön méltányos gondolkodású ember, mondja meg őszintén, nem vertek itt át engem?

Eve mondani akart valamit.

– Várj! – szólt rá Toby. – Elismerem, a látszat csakugyan ellenem szól. De az a feltételezés, hogy közülünk gyilkolta meg valaki az apámat, olyan őrültség, amilyet csak egy bűnszövetkezet eszelhet ki. És mindez *tőle* származik –

mutatott Eve-re. – Ettől az asszonytól, akiben bíztam, és akit imádtam.

Amikor az előbb azt mondtam neki, hogy mostantól fogva más megvilágításban látom, őszintén mondtam! Beismerte, hogy újra összeszűrte a levet azzal az Atwooddal. És ez még nem elég. Amikor szóvá tettem a dolgot, nekem támadt, és olyan kifejezéseket használt, amilyeneket nem engedhet meg magának egy olyan nő, akit el akarok venni feleségül.

És miért beszélt így? E miatt a Prue nevű lány miatt. Jó, elismerem, hogy bizonyos értelemben hibáztam. De hát egy férfinak szüksége van néha egy kis barátnőre, nem? Az ilyesmit nem szokás komolyan venni.

Felemelte a hangját.

– Egészen más a helyzet egy olyan nő esetében, aki elkötelezte és eljegyezte magát. Még ha valóban nem történt is semmi közte meg a közt a gazember Atwood között, az a fickó akkor is ott volt a hálószobájában, nem? Én jó hírű üzletember vagyok. Nem engedhetem meg magamnak, hogy a feleségemről mindenféléket beszéljenek. Végül is nyilvánosan eljegyeztük egymást. Arra nem is hivatkozom, hogy mennyire szeretem. Azt hittem, megbánta a dolgot, és hajlandó lettem volna túltenni magam minden előítéleten. De ha így bánik velem, nem tudom, nem kellene-e semmisnek tekintenem az eljegyzésünket.

A jó hírű Toby végre abbahagyta. Kicsit bántotta a lelkiismeret, mert Eve sírt. Ez ugyan csupán a düh és az idegesség következménye volt, de Toby ezt nem tudta.

– A történtek ellenére – tette hozzá vigasztalóan – még mindig szeretlek.

Dermot Kinross visszafojtott lélegzettel állt. Vagy tíz másodpercig olyan csönd volt, hogy hallani lehetett az emeletről Prue kisasszony szipogását. Dermot úgy érezte, hogy rögtön szétrobban.

De csak a kezét tette erős és határozott mozdulattal Eve karjára.

– Gyerünk innen – mondta gyengéden. – Maga nem ezt érdemli.

15. FEJEZET

Hűvös szeptemberi időben a picardiai tengerparton a napkelte széles vörös csíkot fest a horizontra. A tenger is színes lesz, mintha festékesdoboz esett volna bele, s ahogy a nap a láthatár fölé emelkedik, apró fénypontok jelennek meg a La Manche-csatorna hullámainak taraján.

A Csatorna és a bozótos dűnék közt az aszfaltút úgy csillogott, mint egy folyó. A nyitott hintóban két utas ült az egykedvű kocsis mögött. A lószerszám minden csörrenése, a lovak patáinak kopogása ridegen visszhangzott a hajnali csendben.

A Csatorna felől fújó szellő összekócolta Eve haját, és a prémgallérját is felborzolta. Eve szeme karikás volt, de nevetett.

– Tudja – kiáltott fel –, hogy egész éjjel beszéltetett?

– Muszáj volt – mondta Dermot.

A cilinderes kocsis nem fordult hátra, nem is szólt semmit. Úgy behúzta a nyakát, hogy a válla majd a füléig ért.

– Tulajdonképpen hol járunk? – kérdezte Eve. – Legalább öt-hat mérföldre lehetünk La Bandelette-től.

– Nem érdekes – nyugtatta meg Dermot. – Térjünk vissza még egyszer a beszámolójára. Szeretném, ha újra elmondaná az egészet. Szóról szóra.

– Még egyszer?

A kocsis pattintott egyet az ostorával, mire a hintó robogni kezdett, és a hirtelen rántástól a bennülök egymásnak dőltek.

– De hiszen már négyszer elmondtam. És esküszöm, hogy egyetlen részletet sem hagytam ki… Mindent elmondtam, ami azon az éjszakán történt. Teljesen berekedtem. Rendbe is kellene hoznom magam. – Lesimította a tenyerével felborzolt haját. Szürke szeme könnyes volt a széltől, ahogy könyörögve nézett Dermotra. – Nem hagyhatnánk legalább reggeli utánra?

Dermot diadalittas volt.

Fáradtan dőlt hátra az ülésen. Kicsit kótyagos volt az álmatlanságtól, de főképpen egy bizonyos felfedezéstől, amely teljesen új irányba terelte a figyelmét. Még arról is megfeledkezett, hogy meg kellene borotválkoznia, és hogy a ruházata is elég szánalmas állapotban van. Ujjongani tudott volna örömében.

– Rendben van, nem ragaszkodom hozzá, hogy elismételje – engedett. – Végül is azt hiszem, a leglényegesebb részleteket megtudtam. Tudja, Mrs. Neill, hogy valami nagyon fontos dolgot is elárult?

– Mit?

– Elárulta, hogy ki a gyilkos.

Az öreg batár valósággal repült. Eve megkapaszkodott a kocsi oldalában.

– De hiszen fogalmam sincs róla, hogy ki az! – mondta tiltakozva.

– Tudom. Pontosan ezért olyan értékes a beszámolója. Ha nem tudta, hogy mi történt…

Habozva vetett egy oldalpillantást Eve-re.

– Tegnap már volt valami halvány sejtésem – folytatta –, de féltem, hogy esetleg tévedek. De ez a sejtés bizonyossággá vált, amikor az este Rousse apó omlettje mellett elkezdett mesélni.

– Dr. Kinross – kérdezte Eve –, melyikük a gyilkos?

– Nem mindegy az magának? Vagy számít abból a szempontból, hogy *itt* mit érez? – mutatott a mellére.

– Nem. Mégis… melyikük tette?

Dermot a szemébe nézett.

– Nem vagyok hajlandó elárulni magának.

Eve úgy érezte, hogy elege van ebből. De mikor kinyitotta a száját, hogy bosszúsan tiltakozzon, elfogta Dermot Kinross bátorító, komoly tekintetét, melyből olyan erővel sugárzott a rokonszenv melege, hogy szinte perzselt.

– Értsen meg – folytatta a férfi –, nem azért nem árulom el, hogy az utolsó fejezetben képesszem el, ahogy a detektívregényekben szokták elképeszteni a jámbor olvasót, hanem nagyon is jól meggondolt pszichológiai okokból. A titok megoldása – megérintette Eve homlokát – itt van. A maga fejében.

– Még mindig nem értem!

– De *tudja.* Csak még nem ébredt rá, hogy tudja. Ha elárulnám magának, elkezdene gondolkozni visszamenőleg a történteken. Magyarázatot keresne. És esetleg másképp rendezné a tényeket. És pontosan ez az, aminek nem szabad bekövetkeznie. Még nem! Minden – jól jegyezze meg! –, *minden* attól függ, hogy Goronnak és a vizsgálóbírónak pontosan ugyanúgy mondja el a történteket, ahogy nekem elmondta.

Eve ártatlan mozdulatot tett.

– Tegyünk egy kísérletet – javasolta Dermot. A mellényzsebébe nyúlt, kivette az óráját, és Eve elé tartotta. – Például mi ez?

– Hogy érti?

– Mit tartok a kezemben?

– Egy órát, kedves Bűvész úr.

– Honnan tudja? Elég erős szél fúj, nem hallhatja a ketyegést.

– De hát *látom,* hogy egy óra!

– Pontosan erre gondoltam. Az óra segítségével azt is meg tudjuk állapítani – tette hozzá sokkal könnyedebb hangon –, hogy húsz perccel múlt öt. Magának pedig szüksége van egy kis alvásra. – Előreszólt a kocsisnak.

– Hajtson vissza a városba!

– Igenis, uram!

Azt lehetett volna gondolni, hogy az egykedvű kocsist mágikus erő szállta meg. Ahogy megfordult a kocsival, egyszerre minden felgyorsult, mint a gyorsított filmeken, a világ egyszerre mozgással és élettel telt meg. Ugyanazon az úton robogtak visszafelé, amelyiken jöttek, a szürkéskék Csatorna fölött sirályok rikoltoztak.

– És most? – szólalt meg Eve.

– Aludjon. Aztán pedig fogadja meg legalázatosabb szolgája tanácsát, és keresse fel Goront és a vizsgálóbírót.

– Értem.

– A vizsgálóbíróról, M. Vautourról úgy hírlik, hogy valóságos zsarnok. De ne ijedjen meg tőle. Ha M. Vautour ragaszkodik az előírásokhoz, márpedig megteheti, valószínűleg nem engedik meg, hogy a kihallgatáson jelen legyek.

– Nem lesz ott? – kiáltott fel Eve.

– Nem vagyok ügyvéd. Apropó: nem ártana, ha ügyvédet fogadna. Majd elküldöm magához Saulomont. – Egy kis szünetet tartott. – Hát nem mindegy magának – tette hozzá, mereven nézve a kocsis hátát –, hogy ott vagyok-e vagy sem?

– Nem bizony. Még meg se köszöntem, hogy…

– Ugyan már! Csak az a fontos, hogy pontosan ugyanúgy mondja el a történteket, a legapróbb részletekig ugyanúgy, ahogy nekem elmondta. Mihelyt a vallomása jegyzőkönyvbe került, akcióba léphetek.

– És addig mit fog csinálni?

Dermot hosszú ideig nem felelt.

– Egyetlenegy ember van, aki tanúsíthatná, hogy ki a gyilkos – szólalt meg végre. – Mégpedig Ned Atwood. Csakhogy ő nincs olyan állapotban, hogy segíteni tudna nekünk. Magam is a Donjon Hotelben lakom, és beszélek majd az orvosával, hogy van-e remény. Nem. – Újra szünetet tartott. – Inkább Londonba utazom.

Eve meglepődött.

– Londonba?

– Csak egy napra. Fél tizenegykor indul innen repülő, és a késő délutáni járattal Croydonból estére már vissza is tudok jönni. Mégpedig, ha minden jól megy, eredményesen.

– Mondja, dr. Kinross, miért fárad ennyit értem?

– Csak nem hagyhatom, hogy egy honfitársamat hűvösre tegyék?

– Miért tréfál velem?!

– Bocsásson meg. Nem akartam tréfálni.

A szája körül játszó mosoly mintha meghazudtolta volna a mentegetőzést. Eve kutatóan nézett az arcába, mire Dermot hirtelen az arca elé kapta a kezét, mintha el akarná rejteni. Újból beléhasított az egykori rettegés. De Eve nem vette észre. Fáradt volt, és a rövid szőrmegallérban borzongva csak a saját bajára tudott gondolni.

– Rémesen unhatta a sok locsogást a szerelmi életemről.

– Maga is tudja, hogy ez nem igaz.

– Úgy éreztem, hogy egy idegennek mindent meggyónhatok. De most, fényes nappal, szinte restellek a szemébe nézni.

– Miért? Hiszen éppen azt akartam, hogy meggyónjon. De megengedne még egyetlenegy kérdést?

– Természetesen.

– Mi a terve Toby Lawesszal kapcsolatban?

– Maga mit csinálna, ha ilyen elegánsan kiadnák az útját? Mert nem vitás, hogy ez történt. Méghozzá tanúk előtt.

– Gondolja, hogy még mindig szerelmes belé?

Eve nem válaszolt. A lovak patája élesen csattogott az aszfalton. Eve hirtelen elnevette magát.

– Úgy látszik, nincs szerencsém a férfiakkal!

Többet nem mondott, és Dermot nem firtatta tovább a dolgot. Majdnem hat óra volt, mikor végigzörögtek La Bandelette tisztára söpört utcáin. Néhány korán kelő sportlovason kívül senkivel sem találkoztak. Amikor a kocsi befordult a des Anges utcába, Eve az ajkába harapott és elsápadt. A villa előtt Dermot segített neki kiszállni.

Eve egy gyors pillantást vetett a szemközti Villa Bonheur-re. Az egyik emeleti hálószobát nem számítva, az épület teljesen kihaltnak látszott. Ennek az ablaka viszont nyitva volt, és Helena Lawes keleti kimonóban, szemüveggel az orrán ott állt mozdulatlanul az ablak előtt, és őket nézte.

A csendes utcában olyan hangosnak tűnt minden szó, hogy Eve ösztönösen suttogva szólalt meg:

– Nézzen hátra! Látja azt az emeleti ablakot?

– Igen.

– Odaköszönjek Madame Lawesnak?

– Ne.

Eve arcán elkeseredés tükröződött.

– Nem árulhatná el mégis, hogy ki volt a…

– Nem. Csak egyvalamit árulhatok el: magát egy ördögien kegyetlen és hidegvérű gazember választotta ki áldozatául. Nem érdemel irgalmat, és nem is fog kapni. Este majd felkeresem. Aztán, ha isten is úgy akarja, leszámolunk az illetővel.

– Mindenesetre – mondta Eve – mindent köszönök. Nagyon, nagyon köszönöm!

Megszorította a férfi kezét, kinyitotta a kaput, és az ösvényen a bejárati ajtóhoz szaladt, A kimerült kocsis megkönnyebbülten felsóhajtott. Dermot még sokáig állt a járdán, és nézte a házat, úgyhogy a kocsist újra elfogta a félelem. De nem volt oka rá. A doktor visszaszállt a kocsiba.

– A Donjon Hotelbe. Azzal végeztünk is.

A szálloda előtt kifizette a viteldíjat, és olyan szokatlanul nagy borravalót adott, hogy a kocsis nem győzött hálálkodni. A Donjon, amelynek a hallja egy középkori várkastély lovagtermére emlékeztetett, akkor ébredezett.

Dermot felment a szobájába. Kivette a zsebéből a M. Gorontól kölcsönkért gyémánt és türkiz nyakláncot, becsomagolta és megcímezte a felügyelőnek. A csomaghoz mellékelt egy rövid levelet, amelyben megírta, hogy egy napra el kell utaznia. Aztán megborotválkozott, hideg vízzel lezuhanyozott, hogy kitisztuljon a feje, és öltözködés közben megrendelte a reggelit.

A portáról telefonon megtudta, hogy M. Atwood a 401-es szobában lakik. Reggeli után elindult hozzá, és olyan szerencséje volt, hogy a folyosón összetalálkozott a szálloda orvosával, aki reggeli körútját végezte, és éppen akkor jött ki Ned betegágya mellől.

Dr. Boutet figyelmesen megnézte Dermot névjegyét, látta, hogy mi a foglalkozása, de viselkedésében maradt bizonyos idegenkedés. Megállt a rosszul világított folyosón a betegszoba előtt, és erélyesen kijelentette:

– Nem, uram. M. Atwood *nincs* eszméleténél. A rendőrség napjában hússzor felteszi ugyanezt a kérdést.

– Azt tudom, hogy nem lehet megmondani, meddig lesz ilyen állapotban. De az ugye előfordulhat, hogy néhány másodpercre magához tér?

– Nem kizárt. A sérülés természete megengedi. Ha kívánja, megmutatom a röntgenfelvételeket.

– Nagyon hálás leszek. Az ön véleménye szerint van remény a felépülésére?

– Szerintem van.

– Nem szokott beszélni önkívületi állapotában? Nem beszél félre?

– Néha felnevet, ennyi az egész. Persze én csak ritkán vagyok mellette. Az ápolónőtől kellene megkérdeznie.

– Megnézhetem a beteget?

– Természetesen.

A férfi, aki birtokában volt a titok megoldásának, úgy feküdt az elsötétített szobában, mint egy hulla. Az ápolónő valamiféle apáca volt, és a fehér rolón beszűrődő fényben hatalmas fityulájának csak a körvonalai derengtek.

Dermot alaposan szemügyre vette a beteget. Átkozottul jóképű, gondolta keserűen. Eve Neill első szerelme és talán… De ezt a gondolatot elhessegette magától. Ha Eve, akár tudat alatt is, még mindig szerelmes, ő úgysem tehet semmit ellene. Megtapogatta Ned pulzusát, órája ketyegése megtörte a csendet. Dr. Boutet megmutatta neki a

röntgenfelvételeket, és élvezettel jegyezte meg, hogy csoda, hogy a beteg még mindig él.

– Hogy szokott-e beszélni? – visszhangozta a nővér Dermot kérdését. – Igen, néha dünnyög valamit.

– Mit?

– Sajnos, angolul beszél, és én nem tudok angolul. De gyakran felnevet, és valakinek a nevét mondja.

Dermot már az ajtó felé tartott, de erre hirtelen visszafordult.

– *Milyen nevet?*

– Pszt! – intette csendre dr. Boutet.

– Nem tudom megmondani, uram. Nem értem tisztán. Sajnos, még utánozni sem tudom. – A nővér aggodalmas tekintettel nézett rá a félhomályban. – Ha óhajtja, legközelebb megpróbálom hangról hangra leírni.

Ez volt minden. Dermot azonban érdeklődött a szálloda bárjában is, ahol a pincérek lelkesen beszéltek a kis Janice Lawesról. A pincérek és a csapos nagy meglepetésére még Sir Maurice is benézett a bárba a halálát megelőző délután.

– Irtó dühös szemeket meresztett – dünnyögte a csapos. – Később Jules Seznec látta sétálni az Állatkertben, a majomház mellett beszélt is valakivel, de hogy kivel, azt nem tudja, mert az illetőt eltakarta egy bokor.

Mielőtt Dermot megváltotta volna az Imperial Airways fél tizenegykor induló gépére a jegyét, még szakított magának időt, és telefonált Saulomon ügyvédi irodájába.

A nap hátralevő része olyan volt, mint a lidércnyomás. A repülőgépen bóbiskolt egyet, s ettől kicsit felfrissült. Az autóbuszút Croydonból nem akart véget érni. A néhány napi nyaralás után Londonban úgy érezte, hogy megfullad a benzinfüsttől és a koromtól. Taxiba ült, és a sofőrnek

megadott egy címet. Fél óra múlva ujjongani tudott volna örömében.

Megtudta, amiért jött. Amikor késő délután felszállt a La Bandelette-be induló repülőgépre, már nem érezte fáradtnak magát. A motorok felbőgtek, s mikor a gép végiggördült a kifutón, a szele a földhöz lapította a fűszálakat. Eve meg van mentve! A ventillátorok halkan zümmögtek, Dermot pedig ölében az aktatáskájával hátradőlt az ülésen, és figyelte, ahogy Anglia piros és szürke háztetők tömegévé válik, majd minden egy lassan elmozduló térképpé alakul.

Eve meg van mentve. És Dermot terveket készített. Még akkor is ezzel volt elfoglalva, amikor a gép leszállt, és megpillantotta La Bandelette fényeit. Miközben a fákkal szegélyezett sugárúton robogott vele a taxi, nagyokat szippantott a tiszta, fenyőillatú levegőből. Fantáziája a boldog jövőben kalandozott, amikor majd…

A Donjon Hotel előtt zenekar játszott. A hallban nagy volt a nyüzsgés. Ahogy elhaladt a portáspult előtt, az ügyeletes portás intett neki.

– Doktor Kinross! A nap folyamán többen is keresték. Ha jól tudom, ketten most is várnak önre.

– Kik?

A portás megnézte a jegyzeteit. – Monsieur Saulomon – válaszolta – és bizonyos Mademoiselle Lawes.

– Hol vannak?

– Valahol itt a hallban, uram. – A portás megnyomott egy csengőt. – Mindjárt odakísértetem, uram.

Egy boy segítségével Dermot meg is találta Janice Lawest és Pierre Saulomon ügyvédet a „gótikusan” kiképzett hall egyik benyílójában. A benyíló „kőfalán”

középkori fegyverek utánzatai lógtak. A fal mellett kárpitozott lóca futott körbe, s középütt egy kis asztalka állt. Janice és M. Saulomon egymástól meglehetősen távol ültek, mintha nem is ugyanazon ügyben várakoztak volna. Mikor Dermot hozzájuk lépett, mind a ketten felálltak. Arcukon szemrehányás tükröződött.

M. Saulomon olajbarna arcú, basszus hangú, tiszteletet parancsolóan kövér ember volt. Különös tekintettel mérte végig Dermotot.

– Tehát visszajött, kedves barátom – állapította meg síri hangon.

– Természetesen! Mondtam, hogy visszajövök. Hol van Mrs. Neill?

Az ügyvéd egy darabig a körmét vizsgálgatta, aztán felnézett.

– A városházán, barátom.

– A városházán? Még mindig? Miért tartják ott ilyen hosszú ideig?

M. Saulomon arca elborult.

– Bedugták egy cellába – válaszolta. – És attól tartok, hogy sokáig ott fog maradni. Madame Neillt ugyanis gyilkosság vádjával letartóztatták.

16. FEJEZET

– Mondja meg őszintén – folytatta a tekintélyes személyiség –, hisz egymás közt vagyunk, ön bolondot akart csinálni belőlem?

– Vagy talán *Eve-ből?* – vetette közbe Janice.

Dermot elképedve bámult rájuk.

– Nem értem, miről beszélnek.

M. Saulomon úgy bökött feléje az ujjával, mintha a bíróság előtt tenné fel a kérdést.

– Mondta vagy nem mondta Madame Neillnek, hogy tegyen vallomást a rendőrségen, és hogy mindenről a legapróbb részletekig számoljon be, pontosan úgy, ahogy magának beszámolt?

– Persze hogy mondtam.

– Úgy! – dörmögte elégedetten M. Saulomon. Kihúzta magát, és két ujját bedugta a mellénye zsebébe. – Kedves barátom, elment magának az esze? Tisztára megőrült?

– Nem értem…

– Ma délutánig, amíg ki nem hallgatták Madame Neillt, a rendőrség már majdnem meg volt győződve az ártatlanságáról. Majdnem! De ő az ellenkezőjéről győzte meg őket.

– Hogyhogy?

– Miután Madame Neill befejezte a vallomását, többé már nem kételkedtek. M. Goron és a vizsgálóbíró egymásra néztek. Madame Neill olyan végzetesen elszólta magát, hogy többé senki előtt sem lehet kétséges a bűnössége. Ezzel az ügy be is fejeződött. Ezek után még az én ékesszólásom is hiábavalónak bizonyult, nem tehettem érte semmit.

Az asztalkán egy félig üres pohár mellett három egymásra rakott kistányér jelezte, hogy Janice már a negyedik Martininál tart. Most leült, és megitta a maradék italt, s ettől még pirosabb lett egy árnyalattal az arca. Ha ott lett volna Helena, biztosan nem hagyja szó nélkül. Dr. Kinrosst azonban nem ez izgatta.

– Egy pillanat! – szólalt meg a doktor. – Az a bizonyos „végzetes elszólás” nem a császár burnótszelencéjével kapcsolatos?

– De igen.

– Gondolom, a szelence leírásával?

– Pontosan.

Dermot az asztalkára dobta az aktatáskáját.

– Tehát – mondta keserűen –, tehát vallomásának éppen az a részlete győzte meg őket a bűnösségéről, amelyiknek minden kétséget kizáróan be kellett volna bizonyítania, hogy ártatlan?

Az ügyvéd megvonta a vállát.

– Nem értem, mit akar ezzel mondani.

– M. Goronról az volt a benyomásom, hogy értelmes ember. Az isten szerelmére, mi történhetett vele? – Elgondolkozott. – Vagy Mrs. Neill-lel történt volna valami?

– Az biztos, hogy izgatott volt – ismerte el az ügyvéd.

– A vallomása épp a leglényegesebb pontokban nem volt olyan meggyőző, hogy józan ésszel igaznak lehetett volna elfogadni.

– Értem, tehát nem úgy mondta el Goronnak a történteket, ahogy ma reggel nekem.

M. Saulomon újra megvonta a vállát.

– Hogy önnek mit mondott ma reggel, az egészen más kérdés. Azt én nem tudom.

– Mondhatok valamit? – szólt közbe halkan Janice.

Gépiesen forgatta ujjai közt a koktélos poharat, és angolul beszélt.

– Fogalmam sincs, hogy tulajdonképpen mi történik. Én egész nap Appius Claudius úr nyomában voltam – intett a fejével M. Saulomon felé –, de egyebet se csinált, csak dühösen krákogott és pózolt. Mi meg kétségbeejtő idegállapotban vagyunk. Anyám, Toby meg Ben bácsi most is a városházán vannak.

– Miért?

– Megpróbálnak beszélni Eve-vel. De nyilván nem lehet.

– Janice tétovázott. – Tobytól tudom, hogy tegnap este állati botrány volt. Toby nem volt észnél (gyakran előfordul), és olyanokat vagdosott Eve fejéhez, amiket persze már rémesen megbánt. Még sose láttam, hogy így gyötörte volna szegényt a lelkiismeret-furdalás.

Miután egy gyors pillantást vetett Dermot arcára – amely elég mogorva volt ahhoz, hogy jelezze a közelgő vihart –, egyre bizonytalanabbul forgatta az ujjai közt a koktélos poharat.

– Az utóbbi két napban – folytatta – minden összekavarodott. De akármit gondol is, mi Eve pártján vagyunk, és amikor megtudtuk, hogy letartóztatták, éppúgy meg voltunk döbbenve, mint maga.

– Örömmel hallom.

– Nagyon kérem, ne beszéljen így. Ilyenkor olyan, mint egy… egy hóhér.

– Köszönöm. Remélem, az leszek.

Janice felkapta a fejét.

– Kinek a hóhéra?

– Amikor utoljára beszéltem Goronnal – mondta Dermot, nem véve tudomásul a kérdést –, két ütőkártyát tartott a kezében. Az egyik, amelyiktől sokat várt, Yvette Latour kihallgatásával volt kapcsolatos. A másik pedig az volt, hogy egy bizonyos személy, amikor beszámolt a gyilkosság éjszakáján történtekről, hazudott. Hogy miért dobta Goron ezt a két ütőkártyát a szemétkosárba, és tartóztatta le helyette Eve-t, ezt egyszerűen nem értem.

– Kérdezze meg tőle – intett a fejével az ügyvéd a hall felé. – Éppen itt jön.

Aristide Goron gondoktól barázdált homloka ellenére is nyájas volt és elegáns, olyan méltóságteljesen közeledett feléjük, mint egy uralkodó.

– Ó! Jó estét, kedves barátom! – üdvözölte Kinrosst, de mintha egy árnyalatnyi védekezés lett volna a hangjában. – Amint látom, visszatért Londonból.

– Igen. És elképesztő, hogy mit kell hallanom.

– Sajnálom – sóhajtott fel M. Goron. – De az igazság az igazság, ezt önnek is el kell ismernie. Csak arra volnék kíváncsi, hogy miért kellett olyan sürgősen Londonba repülnie.

– Azért – válaszolta Dermot –, hogy bizonyítékot szerezzek Sir Maurice igazi gyilkosának az indítékára.

– Micsoda?! – robbant ki a rendőrfelügyelőből.

Dermot M. Saulomonhoz fordult.

– Meg kell valamit beszélnem a rendőrfelügyelő úrral. Bocsásson meg az udvariatlanságomért, Miss Lawes, de szeretnék négyszemközt váltani néhány szót M. Goronnal.

Janice összeszedte magát és felállt.

– Már tűnök is el.

– Szó sincs róla! M. Saulomon mindjárt csatlakozik önhöz, és elkíséri a családjához a városházára.

Megvárta, míg Janice – dühösen vagy csak színlelve, hogy dühös – eltűnt a benyílóból, aztán az ügyvédhez fordult.

– Kedves barátom, át tudna adni egy üzenetet Eve Neill-nek?

– Megpróbálhatom – vonta meg a vállát M. Saulomon.

– Helyes. Mondja meg neki, hogy miután beszéltem M. Goronnal, egy-két órán belül remélhetőleg szabadlábra fogják helyezni, és gondom lesz rá, hogy Sir Maurice Lawes igazi gyilkosa kerüljön a helyére.

Szünetet tartott.

– Micsoda hókuszpókusz, ez! – kiáltott fel a rendőrfelügyelő, és megrázta a sétapálcáját a levegőben. – Játék a szavakkal! Az én nevemben ne ígérgessen ilyeneket!

Az ügyvéd azonban meghajolt, és méltóságteljesen elvonult. Látták, hogy odaszól Janice-nak, és felajánlja neki a karját, de a lány visszautasítja. De azért együtt hagyták el a szálló hallját, és eltűntek az utca forgatagában. Dermot leült a lócára, és kinyitotta az aktatáskáját.

– Nem ül le, M. Goron?

– Nem, uram. Nem ülök le – duzzogott a felügyelő.

– Ugyan már! Miért ne ülhetne le és ihatna meg velem valamit?

– Na jó – morogta M. Goron még mindig méltósággal, de némileg felengedve, és helyet foglalt a kárpitozott lócán. – De csak egy pillanatra, és csak egy pohárkával. Ha nincs ellenére, egy whiskyt kérek szódával.

Dermot megrendelte az italokat.

– Nagyon csodálkozom – mondta dühös nyájassággal –, hogy olyan szenzációs lépés után, mint Madame Neill letartóztatása, ön nincs a városházán, és nem ostromolja a kérdéseivel.

– Hivatalos ügyben járok itt – felelte M. Goron, és ujjaival idegesen dobolt az asztalon.

– Hivatalos ügyben?

– Pontosan abban – mondta M. Goron. – Dr. Boutet felhívott, és közölte, hogy M. Atwood visszanyerte az eszméletét, és talán feltehetek neki néhány kérdést…

Dermot arcára kiült az elégedettség, ami a felügyelőt megint csak bosszantotta.

– Akkor most elmondom önnek – vágott a szavába Dermot –, mégpedig pontosan, hogy M. Atwood mit fog válaszolni a kérdéseire. Ha a válaszai – anélkül hogy én sugalmaznám – megegyeznek azzal, amit mondani fogok, meghallgatja a bizonyítékomat?

– Miféle bizonyítékot?

– Egy pillanat. Kérem, mondja meg, mi volt az oka a pálfordulásának. Miért tartóztatta le Madame Neillt?

A felügyelő részletesen elmagyarázta, és egy korty whiskyvel tett pontot előadása végére. Bár M. Goron nem látszott éppenséggel elégedettnek, azt el kellett ismernie Dermotnak, hogy a felügyelő gyanúja éppúgy nem alaptalan, mint a vizsgálóbíró döntése.

– Értem már – mormogta Dermot. – Madame Neill nem mondta el önöknek azt, ami reggel, félholtan az álmosságtól, kicsúszott a száján. Nem mondta el azt az egyetlen lényeges dolgot, ami az ő ártatlanságát és másvalakinek a bűnösségét bizonyítja.

– Mit nem mondott el?

– Ide figyeljen! – és Dermot kinyitotta az asztalon heverő aktatáskát.

Amikor beszélni kezdett, a hall díszes állóórája öt perc múlva kilencet mutatott. Őt perc múlva M. Goron behúzta a vállát, és fészkelődni kezdett. Negyedóra múlva a felügyelő egy darabig némán, mozdulatlanul, gondterhelten ült, aztán kétségbeesetten széttárta a kezét.

– Utálom ezt az ügyet – nyögte. – Gyűlölöm az egészet. Alighogy elszántam magam egy határozott lépésre, máris visszakoznom kell!

– Nem magyaráz ez meg mindent, ami eddig olyan rejtélyesnek látszott?

– Erre most nem felelek! Ezentúl óvatos leszek! Bár valóban… csakugyan megmagyaráz.

– A kör tehát bezárult. Csak néhány kérdést kell feltennie annak, aki látta, hogy mi történt. Ned Atwoodnak. És ha ő igent mond rá, már készíthetik is a gyilkosnak a karperecet. És nem vádolhat azzal, hogy én befolyásoltam őt.

M. Goron felállt, és kiitta a whiskyjét.

– Gyerünk.

Ezen a napon Dermot már másodszor járt a 401-es szobában. De most sokkal nagyobb szerencsével.

Erőtlen lámpafény világította meg a betegágyat. Ned Atwood sápadt volt ugyan és a szeme is kicsit zavarosan csillogott, de öntudatnál volt. Éppen fel akart ülni, és szemrehányásokat tett az ápolónőnek, egy jó kedélyű, kövérkés lánynak az Angol Kórházból, aki, úgy látszik, meg akarta akadályozni benne.

– Elnézést a zavarásért – kezdte Dermot. – De…

– Végre! – károgta Ned Atwood rekedten, és köszörült egyet a torkán. – Maga az orvos? Az isten szerelmére, szabadítson meg ettől a hárpiától. Folyton itt sündörög körülöttem, és injekciót akar adni.

– Feküdjön le – mérgelődött a nővér. – Nyugalomra van szüksége.

– Hogy a fenébe legyek nyugodt, ha nem hajlandó megmondani, hogy mi történt velem? Nem vagyok nyugodt! De megígérem, hogy nyugton maradok, és beveszem akár az egész receptkönyvet, ha elárulja végre, hogy mi történt velem.

– Semmi baj, nővérke – mondta Dermot, mikor a lány gyanakodva vette szemügyre őket.

– Ha szabad kérdeznem, kicsodák önök? És mit keresnek itt?

– Dr. Kinross vagyok, ez az úr pedig M. Goron rendőrfelügyelő, aki a Sir Maurice Lawes-féle gyilkosság ügyében nyomoz.

Ahogy megértette, úgy vált Ned Atwood arca egyre kifejezésteljesebbé. Nehezen lélegzett, két kezére támaszkodva félig felült. A pizsamájára meredt, mintha még sose látta volna, aztán hunyorogva a szoba sarkába pillantott.

– A liften jöttem felfelé – jelentette ki, és nagyon vigyázott, hogy érthetően beszéljen –, amikor egyszerre minden… – A torkához kapott. – Mióta vagyok itt?

– Kilenc napja.

– *Kilenc napja?*

– Bizony. Valóban autó ütötte el a szálloda előtt, Mr. Atwood?

– Autó? Miféle hülyeség ez?

– Ön mondta.

– Nem mondtam semmi effélét. Legalábbis nem emlékszem, hogy ilyesmit mondtam volna. – Teljesen magához tért. – *Eve!* – mondta, és ezzel az egy szóval mindent kifejezett.

– Igen. Ugye, nem izgatja fel magát, Mr. Atwood, ha közlöm önnel, hogy Mrs. Neill bajban van, és az ön segítségére van szüksége?

– Meg akarják ölni a beteget? – szólt közbe a nővér.

– Fogja be a száját! – utasította rendre Ned nem éppen udvariasan. – Bajban? – fordult Dermothoz. – Hogy érti azt, hogy bajban?

A rendőrfelügyelő felelt neki. Karba font kézzel, szenvtelenül igyekezett beszélni, hogy ne lehessen észrevenni rajta a lelkében dúló ellentmondó érzéseket.

– A Madame börtönben van – mondta a felügyelő angolul. – Sir Maurice Lawes meggyilkolásával vádolják.

Hosszú szünet követte a szavait. Hűvös esti szellő lebbentette meg a fehér rolót és a függönyt. Ned kihúzta magát, és rájuk meredt. Fehér pizsamakabátja lötyögött a vállán, a kilenc nap alatt alaposan lefogyott. Ahogy ilyen esetekben szokták, a fejét leborotválták. A vékony gipszkötés szinte komikus ellentétben volt sápadt, beesett, de csinos arcával, fakókék szemével, hetyke szájával. Váratlanul nevetni kezdett.

– Ez vicc?

– Nem vicc – felelte Dermot. – Súlyos bizonyítékok szólnak ellene. És a Lawes család nem nagyon töri magát, hogy segítsen rajta.

– Azt nem csodálom – mondta Ned. Lelökte magáról a takarót, és kezdett kimászni az ágyból.

A következő percekben minden a feje tetejére állt.

– Nézzük csak! – mondta Ned, és támolyogva lábra állt, egyik kezével jó erősen megmarkolva az ágy mellett álló asztalt. Az arcára kiült a régi vigyor, mintha mulatna valamin.

– Ha azt mondják, hogy beteg vagyok – folytatta –, akkor segítsenek! Adják ide a ruhámat! Hogy miért? Természetesen azért, hogy bemenjek a városházára. Ha nem adják ide, kiugrom az ablakon. Eve a megmondhatója, hogy nem szoktam a levegőbe beszélni.

– Mr. Atwood – szólt rá az ápolónő –, mindjárt csöngetek, hogy segítsenek lefogni…

– Én meg azt mondom magának, kedveském, hogy mire hozzáér ahhoz a csengőhöz, én már kívül is leszek ezen az ablakon. Pillanatnyilag csak a kalapomat látom, de ha kell, abban is ki tudok ugrani.

Dermot és M. Goron felé fordult.

– Fogalmam sincs róla, hogy mi történt, amióta kikészültem. Elmondhatják útközben, míg Eve-hez megyünk. Ugyanis, uraim, ez az ügy túlságosan bonyolult. Maguk nem tudják megoldani.

– Én azt hiszem, meg tudjuk oldani – felelte Dermot. – Mrs. Neill beszélt nekünk a barna kesztyűs személyről.

– De fogadni mernék, hogy nem mondta meg, ki volt az. És miért nem? Mert nem tudja.

– És *ön* tudja? – kérdezte M. Goron.

– Természetesen – felelte Ned, amire M. Goron úgy vette le fejéről a kemény kalapját, mintha a legkomolyabban ki akarná lyukasztani az öklével. Ned az asztalba kapaszkodva támolygott, s a homlokát összeráncolva vigyorgott. – Biztosan azt is elmondta, hogy amikor először átnéztünk,

láttunk valamit az öregúr szobájában. Másodszor azt láttuk, hogy az öregúr már agyon van verve. Ez az egészben a lényeg. Ez a…

17. FEJEZET

– Hölgyeim és uraim – szólt ki M. Vautour, a vizsgálóbíró –, fáradjanak be szerény irodámba.

– Köszönjük – dünnyögte Janice.

– Itt beszélhetünk szegény Eve-vel? – lihegte Helena.

– Hogy viseli el vajon ezt a tortúrát az a kedves teremtés?

– Nyilván nem valami jól – jegyezte meg Ben bácsi.

Toby nem szólt semmit. Kezét a zsebébe dugta, és mogorva együttérzéssel rázta meg a fejét.

A La Bandelette-i városháza karcsú, magas, barnakő épület volt, óratoronnyal, nem messze a központi vásárcsarnoktól, s egy kellemes parkra nézett. M. Vautour hatalmas irodájának – a legfelső emeleten – két nagy ablaka északra, a harmadik nyugatra nyílt. A szobában volt néhány iratszekrény, egy csomó porosnak látszó jogi könyv – a vizsgálóbírónak jogi végzettsége volt –, s a falon egy bekeretezett fénykép lógott, egy, a Becsületrend nagykeresztjével kitüntetett, rég elfeledett közéleti kitűnőségről.

M. Vautour asztala úgy volt elhelyezve, hogy ha előtte ült, háttal volt a nyugatra néző ablakoknak. Szemben vele, kicsit távolabb, kopott, fából készült karosszék állt, s a szék fölött lámpa függött.

Aztán a látogatók valami mást is észrevettek, valamit, ami szinte ijesztően hatott rájuk.

A nyugatra néző ablakon nem volt függöny, s hirtelen olyan vakító fehér fény vágott be rajta, hogy belekáprázott a szemük. A fénysugár végigsöpört a szobán, aztán hirtelen eltűnt, mint egy szétpattanó buborék. A világítótorony fénye

volt. Ha valaki a vádlottak székében ült – szemközt M. Vautourral –, kihallgatás közben húsz másodpercenként könyörtelenül és személytelenül, mint a végzet, a szemébe világított a vakító fénysugár.

– Ó, ne törődjenek ezzel a bosszantó fénysugárral – mormogta M. Vautour, és legyintett. A szoba másik fala mellett álló székekre mutatott, ahová nem ért a fénysugár.

– Foglaljanak helyet!

M. Vautour az íróasztala mögé ült, s feléjük fordította a székét.

A vizsgálóbíró koros, csontos, kemény tekintetű, pofaszakállas férfiú volt. összedörzsölte a kezét. Furcsa, súrlódó nesz hallatszott.

– Beszélhetünk Mrs. Neill-lel? – kérdezte Toby.

– Hm… nem – felelte M. Vautour. – Egyelőre még nem.

– Miért nem?

– Mert azt hiszem, előbb még tisztáznunk kell néhány dolgot.

A vakító fény újra bevágott az ablakon, és végigsúrolta M. Vautour vállát. Ősz haja felizzott, és a mennyezetvilágítás ellenére a fal mellett ülők csak a sziluettjét látták, ahogy ismét összedörzsölte a kezét. Egyébként képzelni sem lehetett volna otthonosabb helyet, mint ennek a színpadi hatásokat kedvelő úriembernek az odúja: a falon óra ketyegett, a kisasztalon összekuporodva aludt a hivatal macskája.

– Épp az imént fejeztem be egy hosszú telefonbeszélgetést kollégámmal, M. Goronnal – mondta a vizsgálóbíró. – A Donjon Hotelben van. Valami új bizonyítékot említett. Pár perc múlva itt lesz, a barátjával, dr. Kinross-szal együtt.

M. Vautour az asztalra csapott a tenyerével.

– Ez nem jelenti szükségszerűen azt – folytatta a vizsgálóbíró –, hogy elsiettük a dolgot, vagyis hogy elhamarkodott volna Mrs. Neill letartóztatása.

– Óriási! – kiáltott fel Toby.

– De az új bizonyíték meglepő. Engem mindenesetre zavarba hoz. Arra késztet, hogy visszatérjek egy bizonyos részletkérdéshez, amelyre dr. Kinross annak idején felhívta ugyan a figyelmemet, de amelyről Mrs. Neill-lel való foglalkozásunk közben már-már hajlandók voltunk megfeledkezni.

– Toby – kérdezte halkan Helena –, mi történt tegnap este?

Megfordult, és M. Vautour felé nyújtotta a kezét. Talán Helena volt a legnyugodtabb a Lawes család tagjai közül. A többiek úgy viselkedtek, mintha valami csapdától tartanának.

– M. Vautour – folytatta Helena, és nagy lélegzetet vett. – El kell mondanom valamit. Az este a fiam későn jött haza. Nagyon fel volt zaklatva.

– Ennek semmi köze apa halálához – tiltakozott Toby.

– Még ébren voltam, mert nem tudtam elaludni, és megkérdeztem tőle, nem kér-e egy csésze kakaót. De ő csak berohant a hálószobájába, és bevágta az ajtót. – Helena arca elborult. – Csak annyit tudtam kiszedni belőle, hogy valamin szörnyen összeveszett Eve-vel, és azt mondta neki, hogy soha többé nem akarja látni.

M. Vautour összedörzsölte a kezét. A fehér fénysugár újra végigsöpört a szobán.

– Igazán? – mormolta a vizsgálóbíró. – És azt nem mondta el önnek, Madame, hogy hol járt?

Helena zavarba jött.

– Nem. El kellett volna mondania?

– Harpe utca 17. Nem említette ezt a címet?

Helena a fejét rázta.

Janice és Ben bácsi Tobyt nézte. A közeli megfigyelő láthatta volna, hogy Janice arcán átfut egy ravaszkás kis mosoly, amelyet az olyan fiatal lányhoz illő komolysággal próbált leplezni, aki éhgyomorra négy koktélt hajtott fel. Ben bácsi üres pipája belsejét kapargatta bicskájával, és a kapirgálás zaja nem éppen megnyugtatóan hatott Tobyra. Helena viszont nyilvánvalóan mit sem vett észre, és ugyanazon a sopánkodó hangon folytatta:

– Összeveszett Eve-vel! Még csak ez kellett nekem. Egész éjjel nem tudtam aludni, folyton ezen járt az eszem. Nem sokkal napkelte után láttam Eve-t hazajönni azzal a sötét képű emberrel, aki állítólag híres orvos. Az meg aztán mindennek a teteje, hogy Eve-t letartóztatták. Mit jelent mindez? Meg tudná magyarázni, hogy tulajdonképpen mi történik itt?

– Én is szeretném tudni – jegyezte meg Ben bácsi.

M. Vautour álla megfeszült.

– Tehát a fia semmi egyebet nem mondott önnek, asszonyom?

– Már mondtam, hogy semmit.

– Nem említette például Madame Neill vádját?

– Miféle vádat?

– Hogy az önök családjából lopakodott be valaki a dolgozószobába, és verte agyon Sir Maurice-t. Barna kesztyű volt rajta.

Sokáig csend volt. Toby előredőlt a széken, a tenyere közé szorította a fejét, és úgy rázta, mintha ezt a feltételezést nem bírná elviselni.

– Tudtam, hogy az a barna kesztyű valahogy még szóba kerül – jegyezte meg bámulatosan nyugodt hangon Ben bácsi, s miután észrevehetőleg jól meghányta-vetette magában a dolgot, hozzáfűzte: – Úgy érti, hogy a lány… látott valamit?

– És ha igen, M. Phillips?

Ben bácsi fanyarul elmosolyodott.

– Ha látott volna, barátom, akkor ön most nem találgatna, hanem letartóztatná az illetőt. Feltételezem tehát, hogy Eve semmit sem látott. Gyilkos a családban? Ugyan már.

– Csak nem akarod azt mondani, Ben bácsi – tört ki Janice –, hogy ez a lehetőség nem jutott mindnyájunk eszébe?

Helena elképedve nézett rá.

– Nekem biztos, hogy nem. Elment az eszed, Janice? Vagy mindnyájan megőrültünk?

– Ide figyeljetek – kezdte Ben bácsi, és megszívta az üres pipát.

Várt, amíg ugyanolyan elnéző türelemmel rá nem néztek, ahogyan általában a javaslatait szokták fogadni, hacsak nem a háztartás ésszerűsítésére vonatkoztak. Morcos volt az arca, konok a tartása.

– Semmi értelme butábbnak tettetni magunkat, mint amilyenek vagyunk. Persze hogy mindnyájunknak eszébe jutott, az ördög vinné el! – A többiek fölegyenesedtek, megdöbbentette őket a hangváltás. – Ne játsszuk tovább a

jól nevelt családot! Hadd jusson friss levegő és napfény a lelkünkbe – ha ugyan van még lelkünk.

– Ben! – kiáltott fel Helena.

– A villa zárva volt. Az ajtók és az ablakok is. Nem kell hozzá detektívnek lenni, hogy rájöjjünk: nem betörő ölte meg Maurice-t. Vagy Eve Neill tette, vagy közülünk valaki.

– Csak nem képzeled – kérdezte Helena –, hogy egy idegen sorsát jobban a szívemen viselem, mint a tulajdon véremét?

– Akkor – kérdezte Ben bácsi nyugodtan – miért álszenteskedsz? Miért nem mondod ki nyíltan, hogy szerinted Eve a tettes?

Helena izgatott lett.

– Mert nagyon szeretem azt a lányt. És mert elég sok a pénze, ami igazán jól jön Tobynak. Azaz jól jönne, ha szabadulni tudnék a gondolattól, hogy Eve ölte meg Maurice-t. De nem tudok, és nincs is értelme azt állítanom, hogy tudok!

– Tehát elhiszed, hogy Eve a bűnös?

– Nem tudom – jajdult fel Helena.

– Talán – jegyezte meg hűvös, határozott és hivatalos hangon M. Vautour – hamarosan kaphatunk némi felvilágosítást… Jöjjön be!

Az előszoba ajtaja éppen szemben volt a nyugati ablakkal. Valahányszor ráesett a világítótorony fénycsóvája, az ablakkeret árnyékát a fehéren felizzó ajtóra vetítette. Valaki kopogott ezen az ajtón, és Vautour felszólítására Dermot Kinross lépett be rajta.

A fénycsóva éppen akkor esett az ajtóra, s bár Dermot a szeme elé kapta kezét, a többiek mégis meglátták az arcán a nehezen fékezett haragot. De mikor Dermot észrevette,

hogy meglátták, megváltozott az arckifejezése, és a szokott nyájassággal hajolt meg előttük. Odament a vizsgálóbíróhoz, és francia szokás szerint kezet fogott vele.

M. Vautour korántsem volt olyan udvarias, mint M. Goron.

– Azóta sem láttam, uram – mondta hidegen –, amióta tegnap este bemutatták, és ön azzal az érdekes nyaklánccal az Harpe utcába sietett.

– Azóta sok minden történt – mondta Dermot.

– Értem! Az ön új bizonyítéka… hát igen, lehet benne valami. A társaság mindenesetre összegyűlt! – intett a többiek felé. – Hát rajta, kezdje! Aztán meglátjuk, mi lesz.

– M. Goron – folytatta Dermot egy oldalpillantást vetve a jelenlevőkre – most kíséri fel ide Mrs. Neillt. Ugye, nincs ellene kifogása?

– Természetesen nincs.

– S ha már a nyakláncot említette, M. Goron azt mondja, hogy önnél van mind a kettő.

A vizsgálóbíró bólintott. Kihúzta az íróasztala fiókját, kivett belőle két tárgyat, és az itatósmappára tette. Ahogy a szobán végigsöpört a fénysugár, két tüzesen csillogó pontokból álló vonal villant fel az itatóson. Két nyáklánc feküdt egymás mellett: egy gyémánt és türkiz, és annak – legalábbis első pillantásra – megszólalásig hű másolata. Az utóbbira kis kartonlap volt erősítve.

– A M. Goronnak küldött levele értelmében – mondta fanyarul a vizsgálóbíró – elküldtük egyik emberünket az Harpe utcába, hogy lefoglaljuk a másolatot.

Megérintette a kartonlapot. Dermot bólintott.

– Csak most kezdem felfogni a dolog jelentőségét – folytatta M. Vautour. – Eddig annyira el voltunk foglalva

Mrs. Neill-lel meg a burnótszelencével, hogy eszünkbe se jutott ezzel az ikernyaklánccal foglalkozni.

Dermot megfordult, és a csendben várakozó család felé indult.

Lawesék nehezteltek rá, és Dermot érezte is ezt a ki nem mondott, de annál keserűbb neheztelést. Bizonyos értelemben tetszett is neki. M. Vautour úgy ült a háttérben, mint a prédára leső pók, és míg a fényszóró fénye végigcikázott a falon, Dermot odahúzott egy széket. A szék lába kellemetlenül csikorgott a linóleumon, ahogy leült rá, szembefordulva a Lawes családdal.

– Hát igen – szólalt meg végre angolul –, ahogy önök sejtették is, bekapcsolódtam a nyomozásba.

– Miért? – kérdezte Ben bácsi.

– Kénytelen voltam, különben sosem tisztázódik ez a zavaros ügy. Ugye, hallottak már arról a bizonyos barna kesztyűről? Helyes! Akkor most egy kicsit bővebben is beszámolok róla.

– Arról is – szólt közbe Janice –, hogy ki viselte?

– Természetesen – mondta Dermot.

Hátradőlt a széken és zsebre dugta a kezét.

– Fel akarom a figyelmüket – folytatta – annak a napnak a délutánjára, estéjére és éjszakájára, amelyen Sir Maurice Lawes meghalt. A bizonyítékokat ismerik, legalábbis nagy részüket De nem fog ártani közelebbről is megvizsgálni őket.

Sir Maurice Lawes aznap délután szokása szerint elment sétálni. Kedvenc sétahelye, ahogy hallottuk, a Donjon Hotel mögötti Állatkert volt. De ennél többet is tudunk. Ez alkalommal ugyanis a pincérek és a bárban dolgozók nagy meglepetésére betért a hotel bárjába is.

Helena megfordult, és látható rémülettel meredt fivérére, aki élesen figyelte Dermotot. De Janice szólalt meg:

– Csakugyan? – kérdezte. – Erről eddig nem is hallottam.

– Lehetséges. Azért mondom el. Ma reggel kikérdeztem a bár alkalmazottait. Később látták az Állatkertben, a majomház közelében. Mintha valakivel beszélgetett volna, de hogy kivel, azt nem látták, mert az illetőt eltakarta egy bokor. Jegyezzék meg jól ezt a kis epizódot. Igen fontos. Ez a gyilkosság előjátéka.

– Azt akarja mondani – nyelt egyet Helena, és kerekre tágult szemét Dermotra szegezte –, hogy ön tudja, ki ölte meg Maurice–t?

– Igen.

– És hogy jött rá? – tudakolta Janice.

– Az igazság az, Miss Lawes, hogy maga vezetett rá.

Dermot gondolkozott egy pillanatig.

– Lady Lawes is sokat segített – tette hozzá – azzal, hogy elmondta a maga feltételezését. Ami persze csak feltételezés volt. – Megdörzsölte a homlokát, és szinte mentegetőzve folytatta: – De hadd mondjam tovább!

Sir Maurice vacsora előtt tért haza. A bárpincér szerint már az állatkerti nevezetes találkozás előtt is „vadul csillogott a szeme”. Amikor viszont hazaért, falfehér volt és reszketett, legalábbis önök így mondták. A színházba sem akart elmenni. Bezárkózott a dolgozószobájába. Este nyolckor önök a színházban ültek. Így volt?

Ben bácsi az állát dörzsölte.

– Igen, nagyjából így. De mi értelme újra elmondani az egészet?

– Mert nagyon fontos. Önök, Eve Neill-lel együtt, körülbelül tizenegy órakor tértek haza a színházból.

Időközben M. Veille, a műkereskedő, fél kilenckor felhívta Sir Maurice-t, és említést tett neki új műkincséről, majd el is vitte hozzá, és ott is hagyta a burnótszelencét. Amíg vissza nem értek a színházból, önök nem is hallottak a burnótszelencéről. Igaz?

– Igaz – ismerte el Ben bácsi.

– Eve Neill viszont akkor sem hallott a burnótszelencéről. A tanúvallomásuk szerint, amelyet M. Goron tegnap újból ismertetett velem, Mme Eve nem ment be az önök házába. Mr. Lawes – bólintott Toby felé – kísérte el a kapujáig, és jó éjt kívánva elvált tőle.

– Ide figyeljen! – kiáltott fel Toby vadul. – Mi ez? Mire akar kilyukadni?

– Talán nem felel meg a valóságnak, amit mondtam?

– Megfelel, de… – Toby türelmetlenül legyintett, és abbahagyta.

A világítótorony fehér fénycsóvája nem tűzött ugyan az arcukba, de az idegeiket így is megviselte. Ismét kopogtak az ajtón. M. Vautour fölállt, és felállt Dermot is. Három személy lépett be a szobába. Az első M. Aristide Goron volt; a második egy ősz hajú, szomorkás arcú nő valami egyenruhafélében; a harmadik Eve Neill. Az ősz hajú nő keze fenyegetően lebegett Eve csuklója körül, készen arra, hogy szökési kísérlet esetén elkapja.

Eve-nek esze ágában sem volt megszökni. Mégis, amikor meglátta a kopott karosszéket, ahogy a kérlelhetetlen fény végigsiklott rajta, megdermedt és úgy visszahőkölt, hogy a foglárnő keze rákulcsolódott a csuklójára.

– Abba a székbe nem ülök! – Nyugodtan beszélt, de a hangsúlyát Dermot ijesztőnek találta. – Csinálhat, amit akar, de én abba a székbe nem ülök még egyszer.

– Nem is kell, asszonyom – mondta M. Vautour. – Dr. Kinross, próbáljon uralkodni magán!

– Nem hát, persze hogy nem – mondta megnyugtatóan M. Goron, és jóindulatúan megveregette Eve vállát. – Nem fogjuk bántani, kedvesem. Erről én, a maga öreg barátja, biztosítom. És ön tényleg ne nézzen olyan haragosan, doktor.

Dermot behunyta a szemét, aztán újra kinyitotta.

– Valószínűleg én vagyok a hibás – mondta keserűen. – Pedig egy nappal ezelőtt, vagy még annyi sincs, nem gondoltam volna, hogy ilyen bajt hozok magára.

Eve rámosolygott:

– Nem történt semmi baj. M. Goron azt mondja, hogy ön megtette, amit ígért, és hogy én… jóformán már szabad vagyok.

– Az még nem olyan biztos, asszonyom! – jegyezte meg a vizsgálóbíró rosszindulatúan.

– Egészen biztos – mondta Dermot.

Mikor a fenyegető fény újból felvillant, Eve már olyan nyugodt volt, mintha nem is róla volna szó. Leült a karosszékbe, amelyet M. Goron elhúzott az asztaltól, nyájasan bólintott Helenának, Janice-nek és Ben bácsinak, rámosolygott Tobyra, aztán Dermothoz fordult.

– Tudtam, hogy így lesz. Még amikor úgy látszott is, hogy rosszul áll az ügyem, amikor az asztalt verték és azt kiabálták, hogy „gyilkos” meg hogy „vallja be” – Eve önkéntelenül nevetni kezdett –, még akkor is tudtam, hogy nem ok nélkül kért meg, hogy tegyek újból vallomást. Egy pillanatig sem kételkedtem magában. Pedig, úristen, hogy rám ijesztettek!

– Igen – mondta Dermot –, pontosan ebből származott minden baj.

– Miből?

– Ez sodorta ebbe az ügybe is. Az, hogy bízik az emberekben. Ezt mások is tudják, és ki is használják. Bennem történetesen megbízhat, de másban senkiben. – Dermot megfordult. – Most következik a harmadik felvonás. Nem hiszem, hogy sok örömük telik majd benne. Folytathatom?

18. FEJEZET

Valakinek a széke megcsikordult a linóleum padlón.

– Igen! Folytassa! – csattant fel M. Vautour.

– Az imént a gyilkosság estéjén történteket körvonalaztam. Ezeknek a fontosságát nem lehet elégszer hangsúlyozni. Újra és újra el kell mondani, ha szükséges. Addig jutottam el, hogy az önök társasága – Dermot Tobyra nézett – tizenegy órakor ért vissza a színházból. Ön a Villa Miramare előtt elbúcsúzott a menyasszonyától, és csatlakozott a többiekhez. Mi történt azután?

Janice Lawes zavartan nézett fel.

– Apa lejött – válaszolta –, és megmutatta nekünk a burnótszelencét.

– Igen. M. Goron mesélte tegnap – folytatta Dermot –, hogy a rendőrség a gyilkosságot követő napon az összetört szelence darabjait elvitte, és egyheti fáradságos munkával sikerült újból összerakni a szelencét.

Toby kihúzta magát, és megköszörülte a torkát. – Összerakták? – ismételte meg reménykedve.

– Így sem ér már sokat, M. Lawes – figyelmeztette a rendőrfelügyelő.

Dermot intésére a vizsgálóbíró ismét kihúzta íróasztala fiókját, és óvatosan, mintha attól tartana, hogy szétesik a kezében, kivett belőle valami kis tárgyat, és átnyújtotta Dermot-nak.

Sir Maurice Lawes nem lett volna különösen boldog. Mikor a világítótorony fénycsóvája végigsöpört a császár burnótszelencéjén, a rózsaszín agát fellángolt, fellángoltak a számokat és mutatókat jelképező apró gyémántok is, s

felcsillant az aranyfoglalat és felhúzója. És mégis, volt az egészben valami szomorú és (ha lehet ezt a kifejezést használni) gusztustalan, mintha minden részéhez szenny tapadna. Dermot odatartotta a többiek elé.

– Halenyvvel ragasztották össze – magyarázta. – Valaki alighanem majdnem belevakult. Kinyitni, sajnos, már nem lehet, de önök látták épen is.

– Persze! – szólalt meg Toby a térdére csapva. – Láttuk épen is. Mit akar vele?

Dermot visszaadta a burnótszelencét M. Vautournak.

– Nem sokkal tizenegy után Sir Maurice Lawes visszavonult a dolgozószobájába. Bosszankodott, hogy a családja nem lelkesedik eléggé új szerzeményéért, önök meg, gondolom, lefeküdtek.

De ön, Mr. Lawes, nem tudott aludni. Éjfél után egy órakor felkelt, lement a társalgóba, és felhívta telefonon Eve Neillt.

Toby helyeslően bólintott, és lopva Eve-re pillantott. Mintha mondani akart volna neki valamit, de nem mert. Kis bajszát simogatta, Eve pedig mereven maga elé nézett.

Dermot észrevette Toby pillantását.

– Néhány percig beszélgettek. Miről beszéltek?

– Hogyhogy?

– Azt kérdeztem, hogy miről beszéltek?

Toby összeráncolta a homlokát.

– Hogy az ördögbe emlékeznék rá?… Azaz várjon csak! Emlékszem. A darabról beszélgettünk, amelyet aznap este láttunk.

Eve elmosolyodott.

– A prostitúcióról szólt a darab – szólt közbe. – Toby attól tartott, hogy megbotránkoztam rajta. Azt hiszem, akkoriban sokat foglalkoztatta ez a téma.

– Ide figyelj! – vágott vissza Toby magára erőszakolt nyugalommal. – Amikor eljegyezkedtünk, bevallottam neked, hogy nem vagyok olyan, amilyennek lennem kellene. Akkor miért hányod a szememre, amit az este meggondolatlanul és magamon kívül mondtam?

Eve nem válaszolt.

– Térjünk vissza arra a telefonbeszélgetésre – javasolta Dermot. – Csak arról a darabról beszéltek, semmi egyébről?

– A fenébe is! Hát fontos ez?

– Nagyon fontos.

– Mondtam valamit arról is, hogy kirándulunk. Másnap akartunk kirándulni. Természetesen nem lett belőle semmi. Meg azt is megemlítettem, hogy apa megint gyarapította valami csecsebecsével a gyűjteményét.

– Azt is megmondta, hogy mi az a csecsebecse?

– Nem.

Dermot a szemébe nézett.

– A továbbiakat M. Gorontól tudom. A beszélgetés után ön visszament az emeletre, hogy lefeküdjön. Akkor néhány perccel múlt egy óra. Amikor felment a lépcsőn, észrevette, hogy az édesapja még fenn van, ugyanis a dolgozószoba ajtaja alatt kiszűrődött egy fénycsík. De nem akarta őt háborgatni. Igaz?

– Igaz.

– Ugyebár Sir Maurice-nek nem volt szokása ilyen későig fenn maradni?

Helena megköszörülte a torkát, és ő felelt Toby helyett.

– Nem. Persze a késő nálunk nem azt jelenti, mint másoknál. Maurice azonban éjfélkor már általában ágyban volt.

Dermot bólintott.

– És most térjünk át önre, Lady Lawes. Negyed kettőkor ön is felkelt, és bement a férje dolgozószobájába, hogy felszólítsa, hogy feküdjön le, és megmossa egy kicsit a fejét a burnótszelence miatt. Kopogtatás nélkül nyitott be. A csillár nem égett, csak az íróasztali lámpa. A férje háttal ült önnek, és mivel ön rövidlátó, addig semmit sem vett észre, amíg egészen közel nem ért hozzá és meg nem látta a vért.

Helena szeme könnybe lábadt.

– Mi szükség van erre? – kérdezte.

– Nagyon nagy szükség van rá – mondta Dermot. – Mert a tragédiáról hallgathatunk, de a tényeket nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Aztán értesítették a rendőrséget – folytatta Dermot. – Miss Lawes és Mr. Lawes megpróbáltak átmenni az utca másik oldalára, hogy áthívják Mrs. Neillt. Egy rendőr azonban megállította őket, és azt mondta, meg kell várniuk, amíg a rendőrtiszt megérkezik.

Közben mi történt? Fordítsuk a figyelmüket egy rendkívül fontos személyre, Yvette Latour-ra. Yvette a vallomása szerint a rendőrség érkezésére és a nagy felfordulásra felébredt. Kijött a szobájából. Most következik a legkritikusabb pont, a döntő bizonyíték. A gyilkosság után vagyunk. Yvette látja, hogy Mrs. Neill akkor jön vissza a házba. Látja, hogy Mrs. Neill kulccsal kinyitja a bejárati ajtót, összepiszkolt hálóköntösben feloson az emeletre, aztán a fürdőszobában vért mos ki a köntöséből. Az idő: körülbelül fél kettő.

A vizsgálóbíró hirtelen felemelte a kezét.

– Egy pillanat – csattant fel, és megkerülte az íróasztalt. – Nem értem, hogy ön szerint ez mennyiben új bizonyíték.

– Nem érti?

– Nem. Mrs. Neill saját vallomása szerint is ezt csinálta.

– Úgy van. Csakhogy az idő: fél kettő – hangsúlyozta Dermot.

– Fél kettő vagy nem fél kettő, mindegy! Lenne szíves megmagyarázni, mire céloz, dr. Kinross?

– Készséggel. – Dermot már az íróasztal mellett állt. Felemelte az összeragasztott burnótszelencét, aztán újra letette, majd odaállt Toby elé, és furcsán nézett rá.

– Nincs valami a vallomásában – kérdezte –, amit szeretne helyesbíteni?

Toby haragosan nézett rá.

– Én? Nincs. Nincs semmi.

– Nincs? – kérdezte Dermot. – Miért nem ismeri be, hogy egy csomó hazugsággal traktált bennünket?

M. Goron halkan kuncogni kezdett a háttérben. A vizsgálóbíró bosszús pillantást vetett rá, majd lassan, fenyegetően odasétált Tobyhoz, és megkérdezte:

– Igaz ez, uram?

Toby felugrott, és olyan erővel lökte hátra a székét, hogy az felborult.

– Hazugságokkal?

– Ön azt állítja, hogy miután telefonált Mrs. Neillnek – mondta Dermot – és felment az emeletre, édesapja dolgozószobájának az ajtaja alatt világosságot látott.

M. Goron közbeszólt.

– Amikor dr. Kinross meg én tegnap felmentünk, hogy megnézzük a dolgozószobát – magyarázta a felügyelő –, a doktor észrevehetőleg meglepődött, mikor meglátta azt az

ajtót. Akkor nem értettem, hogy miért. Az ilyen apróságok néha elkerülik az ember figyelmét. De most már értem. Az az ajtó – emlékeznek rá? – nehezen nyílik, mert az alja súrolja a bolyhos szőnyeget.

Szünetet tartott, kézmozdulatával érzékeltette az ajtó nyitását és csukását.

– Vagyis teljességgel lehetetlen, hogy világosság szűrődjön ki alatta. – M. Goron ismét szünetet tartott, aztán hozzátette:

– De nem ez az egyetlen valótlanság M. Lawes vallomásában.

– Nem bizony – helyeselt a vizsgálóbíró. – Hogy is állunk azzal a két nyaklánccal?!

Dermot Kinross nem szívesen állított csapdát senkinek, abban sem lelte különösebb örömét, ha valakit sikerült sarokba szorítani. De Eve arckifejezését látva helyeslően bólintott.

– *Akkor az a barna kesztyűs ember…* – sikoltott fel Eve.

– Igen – mondta Dermot. – Az a barna kesztyűs ember a vőlegénye volt. Toby Lawes.

19. FEJEZET

– Megszokott történet – folytatta Dermot. – A fiatalúrnak van egy kis barátnője, név szerint Prue Latour, a segítőkész Yvette húga. Prue kisasszony ragaszkodik a drága ajándékokhoz, és azzal fenyegetőzik, hogy botrányt csap. Mr. Lawes fizetése viszont nem túl magas. Elhatározza hát, hogy ellopja apja gyűjteményéből azt a gyémánt és türkiz nyakláncot.

– Ezt nem hiszem – mondta Helena, és úgy zihált, mintha zokogna.

Dermot égy pillanatra elgondolkozott.

– Az „ellopja” kifejezés talán valóban nem a legmegfelelőbb. Hisz nem akart ő semmi rosszat, mint ahogy valószínűleg el is fogja mondani nekünk, ha képes lesz beszélni. Egy másolatot akart csempészni az eredeti nyaklánc helyére, természetesen úgy, hogy az apja ne vegye észre, hogy aztán az így „kölcsönvett” nyaklánccal lekenyerezze Prue kisasszonyt addig, amíg végleg ki nem tudja fizetni.

Dermot visszament a vizsgálóbíró íróasztalához, és felemelte a két nyakláncot.

– Pontos másolatot készíttetett róla…

– Paulier-nál, a Gloire utcában – egészítette ki a rendőrfelügyelő. – M. Paulier hajlandó tanúsítani is, hogy M. Lawes rendelte meg nála a nyakláncot.

Toby egy szót sem szólt. Nem nézett egyikükre sem, hanem hirtelen elindult. M. Vautour azt hitte, hogy az ajtó felé igyekszik, és figyelmeztetően rászólt. Tobynak azonban esze ágában sem volt meglépni. Egyszerűen csak – szó

szerinti értelemben is – „be akart állni a sarokba”. Azaz elment az iratszekrényig, és hátat fordítva a többieknek, a sarok felé fordulva megállt.

– Az este – mutatta fel Dermot az egyik nyakláncot – a másolat előkerült Prue varrókosarából. Mielőtt Londonba utaztam, érdemesnek tartottam írni egy levélkét M. Goronnak, amelyben javasoltam, hogy kobozza el a nyakláncot Prue kisasszonytól, és próbálja meg kideríteni, hogyan került hozzá. Természetesen Toby Lawes adta neki.

– Hogy őszinte legyek – szólt közbe váratlanul Eve –, engem ez egyáltalán nem lep meg.

– Nem? – csodálkozott M. Goron.

– Egyáltalán nem. Mikor az este megkérdeztem, hogy ő ajándékozta-e neki, letagadta. De közben olyan beszédes pillantást vetett a lányra, mintha azt mondta volna: „Te se mondj mást!” – Eve hirtelen megdörzsölte a szemét, az arca kezdett kipirulni. – Prue pedig gyakorlatias lány. Amikor Toby megkérdezte, hogy jutott a nyaklánchoz, szót fogadott és hallgatott. Csak azt nem értem, hogy Toby miért a *másolatot* adta neki?

– Azért – válaszolta Dermot –, mert már nem volt rá szükség, hogy az eredetit adja oda.

– Nem volt rá szükség?

– Nem. Mivel Sir Maurice meghalt, ifjú barátunk úgy gondolta, hogy az apjától rámaradt vagyonból majd kifizeti Prue kisasszonyt.

Helena felsikoltott.

A drámai jeleneteket kedvelő M. Goron és M. Vautour arcáról csak úgy sugárzott az elégedettség. Rajtuk kívül azonban mindenki más kényelmetlenül érezte magát. Benjamin Phillips felkelt, odaállt Helena széke mögé, és

megnyugtatóan vállára tette a kezét. Dermot újra meglengette az ostorát, szinte hallani lehetett a sziszegését és csattanását.

– Nem tudhatta, hogy az édesapja majdnem olyan szegény, mint ő – folytatta.

– Nagyon megdöbbenhetett, mikor megtudta, igaz? – szólt közbe M. Goron.

– Kétségtelenül. Prue kisasszony a gyilkosságot megelőző napokban, miként azt az este maga is elismerte, rémes jeleneteket rendezett. Amióta értesült róla, hogy Mr. Lawes eljegyezte Eve Neillt, állandóan jeleneteket rendezett. Kétségkívül azzal fenyegetőzött, hogy feljelenti házasságszédelgésért. És ha ő nem, akkor megteszi a nővére, Yvette. Azzal ijesztgette a fiatalembert, hogy a tudomására fogják hozni a dolgot a Hookson bankháznak is. Ne felejtsék el, amit M. Goron mondott: Prue kisasszony igen gyakorlatias teremtés.

Mr. Lawes úgy gondolta, hogy a nyaklánccal meg fog elégedni a lány. Végül is legalább 100 000 frankot ér. Természetesen a valódi. Megcsináltatta a másolatot, de még mindig habozott, hogy kicserélje-e a valódival.

– Miért? – kérdezte nyugodtan Eve.

Dermot gúnyosan elmosolyodott.

– Mert ő végül is lelkiismeretes férfiú.

Toby még mindig nem szólt egy szót sem. Még csak meg sem fordult.

– Aztán végül is döntött. Talán mert aznap este látott egy sikamlós darabot, vagy más okból. Csak ő tudja megmondani, hogy miért. Valami mindenesetre elhatározásra bírta.

Éjfél után egykor felhívta a menyasszonyát. Beszélgetés közben végképp meggyőzte magát (helyesen következtetek?), hogy eljövendő boldogsága érdekében igenis el kell lopnia a nyakláncot, hogy megszabaduljon Prue Latourtól. Őszintén gondolta. Szentül meg volt győződve, hogy a végén minden jóra fordul. És ezt, hölgyeim és uraim, korántsem gúnyból mondom.

Dermot még mindig a vizsgálóbíró íróasztala mellett állt. Egy kis szünet után folytatta.

– A dolog nagyon egyszerűnek látszott. Édesapja, legalábbis az ő tudomása szerint, nem szokott ilyen későig fennmaradni. A dolgozószoba tehát üres és sötét. Csak be kell lopózni, ki kell nyitni az ajtótól balra levő vitrint, a valódi nyaklánc helyére oda kell csempészni a másolatot, és ezzel kész is.

Tehát néhány perccel egy után elszánta magát a cselekvésre. Ahogy a java krimikben szokásos, felhúzott egy barna kesztyűt, amelyet a házban lakók közül úgyszólván mindenki használni szokott. A másolat már ott volt a zsebében. Fellopózott a lépcsőn. Miután az ajtó alatt nem láthatott fényt kiszűrődni, természetesen azt hitte, hogy a sötét dolgozószobában már senki sincs. De tévedett. A szoba nem volt sötét és nem volt üres. És Sir Maurice Lawes, ahogy többször is hallottuk, nem állhatta a becstelen embereket.

– Nyugalom, Helena! – dörmögte Ben bácsi.

Helena kitépte magát Ben bácsi kezéből.

– Apagyilkossággal vádolja a fiamat?

Végre Toby is megszólalt.

Valahányszor a fényszóró végigpásztázott a szobán, és megvilágította a feje búbján a kis kopasz foltot, összerezzent

és lopva körülnézett. Ez az eddig nem hallott feltételezés mellbe vágta. Úgy érezte, hogy ez azért mégiscsak sok, és döbbenten megfordult.

– *Gyilkosnak tartanak?* – kérdezte hitetlenkedve.

– Más kifejezés nincs rá, fiatalember – mondta M. Goron.

– Vigyázzon a szavaira! – kiáltotta kétségbeesetten s ugyanakkor fenyegetően Toby. Tiltakozva maga elé tartotta a kezét, mintha ezzel is el akarná hárítani a vádat. – Csak nem képzelik, hogy *megöltem az apámat?*

– Miért ne? – kérdezte Dermot.

– Miért ne? Miért ne? Megöltem a *saját apámat?* – A hüledező Toby egyik sérelmét még meg sem emésztette, már egy újabb jutott az eszébe. – Tegnap estig nem is hallottam arról az átkozott „barna kesztyűről". Eve említette, amikor az Harpe utcában váratlanul megkérdezte, hogy rajtam volt-e? Pontosan úgy, mint az imént!

Mintha fejbe vertek volna! És ahogy az este megmondtam neki, most megmondom mindnyájuknak, hogy annak a „barna kesztyű"-nek semmi köze apám halálához. Az isten szerelmére, hát nem értik?! *Apa már halott volt, mikor benyitottam hozzá!*

– Végre! – csapott a tenyerével az asztalra Dermot.

A csattanás felborzolta az idegeket, Toby hátrahőkölt.

– Mit akar azzal mondani, hogy „végre"?

– Nem fontos. De a kesztyű magán volt?

– I… igen.

– És az apját már holtan találta a székben, mikor bement, hogy meglopja?

Toby még jobban hátrahőkölt.

– Nem akartam meglopni! Ezt maga is tudja. Nem akartam meglopni, de mit csináljak, ha csak egy kis csalással szerezhettem meg azt, amire szükségem volt?

– Szép kis alak vagy, Toby. Mondhatom, szép kis alak – jegyezte meg Eve irtózva.

– Azt hiszem – mondta M. Dermot, és az íróasztal szélére telepedett –, hogy a dolog etikai oldalát most mellőzhetjük. Inkább mondja el, hogy mi is történt akkor.

Toby hideglelősen megborzongott. Ha eddig igyekezett is kemény legénynek mutatkozni, már nem bírt tovább színészkedni. Megtörölte keze fejével a homlokát.

– Nem akartam elmondani De miután sikerült megalázniuk az anyám és a húgom előtt, most már nyugodtan elmondhatom.

Minden úgy történt, ahogy mondta. Miután beszéltem Eve-vel, felmentem az emeletre. Csend volt az egész házban. A hamis nyakláncot már előzőleg beletettem a háziköntösöm zsebébe. Benyitottam az ajtón. Akkor láttam meg, hogy az asztali lámpa ég, és szegény öregem ott ül az asztalnál, háttal nekem.

Csak ennyit láttam. Ugyanis én is rövidlátó vagyok, mint az anyám. Ezt már nyilván maga is észrevette abból, ahogy… – jellegzetes mozdulattal elernyőzte a szemét a tenyerével, és hunyorgott. – Szemüveget kellene hordanom, és a bankban szoktam is. Szóval nem vettem észre, hogy apám halott.

Az első gondolatom az volt, hogy becsukom az ajtót és eltűnök. Aztán arra gondoltam, hogy miért ne?! Tudja, hogy van az, mikor az ember eltervez valamit, aztán halogatja, halogatja, s a végén úgy érzi, beleőrül, ha nem csinálja meg.

Ezért gondoltam azt, hogy ugyan miért ne? Az öregem majdnem süket, és el van foglalva a burnótszelencével. Az üvegszekrény közvetlenül az ajtó mellett van, csak bele kell nyúlnom és kicserélnem a nyakláncot, aztán mehetek nyugodtan aludni, és megfeledkezhetem arról a kis boszorkányról ott az Harpe utcában. A vitrin üvegajtaján nincs zár, hangtalanul kinyílt. Megfogtam a nyakláncot, és akkor…

Toby elhallgatott.

A reflektor fehér kévéje ismét végigsöpört a szobán, de a többiek annyira figyeltek, hogy szinte észre sem vették.

– És akkor levertem az üvegpolcról a zenélődobozt – egészítette ki a mondatot Toby. – Az egy kerekeken álló nehéz fadoboz. A nyaklánc mellé volt téve. Véletlenül meglöktem. Akkora csattanással esett a padlóra, hogy arra a csattanásra még a halottak is felébredtek volna. Az öregem süket volt ugyan, de nem annyira, hogy ezt a csattanást ne hallotta volna meg.

Ráadásul a zenélődoboz, miután a földre esett, működésbe is jött, és játszani kezdte a *Glory, glory hallelujá*-t. A nagy csendben mintha húsz zenedoboz játszott volna egyszerre, én meg csak álltam ott megkövülten, kezemben a nyaklánccal.

És az öregem nem mozdult meg!

Toby újra nagyot nyelt.

– Erre mentem hozzá közelebb, hogy megnézzem. Maga is tudja, hogy mit láttam. Meggyújtottam a csillárt, hogy nem tévedek-e. A nyaklánc még mindig ott volt a kezemben. Akkor vérezhettem össze, bár a kesztyűm nem lett véres. Apa betört fejétől eltekintve olyan volt, mintha békésen

aludna. Közben a doboz még mindig játszotta a *Glory, glory hallelujá*-t.

El kellett hallgattatnom. Odarohantam, felkaptam, és visszalöktem a szekrénybe. Közben rájöttem, hogy a nyakláncot ezek után nem cserélhetem el. Eszembe jutott a rendőrség. Azt hittem, hogy egy betörő ölte meg az apámat. De ha a rendőrség megtudja, hogy egy 100 000 frank értékű nyakláncot adtam Prue-nak, és a vitrinben felfedezik a másolatot…

Elvesztettem a fejem. Ki nem vesztette volna el a helyemben? Körülnéztem, és láttam, hogy a piszkavas ott lóg a helyén. Odamentem és leakasztottam. Csupa vér volt, és hajszálakat is láttam rajta. Visszaraktam. Ettől végleg kikészültem. Csak az járt az eszemben, hogy minél előbb kikerüljek onnan. A nyakláncot vissza akartam tenni a szekrénybe, de lecsúszott a bársonyról, és beesett a szekrény alá. Ott hagytam. De a csillárt, mielőtt kimentem volna, eloltottam. Úgy éreztem, hogy így illik.

Elfulladt a hangja.

Dermot Kinross az íróasztal szélén ült, és olyan arckifejezéssel nézte Tobyt, amelyben a gúny a bámulattal keveredett.

– És nem mondta el a dolgot senkinek? – kérdezte.

– Nem.

– Miért nem?

– Attól tartottam, hogy félreértenek. Hogy félreértik az indítékaimat.

– Igen? De Eve Neill indítékait nem értik félre, ugye? Mondja, hogy várhatja tőlünk, hogy higgyünk magának?

– Hagyja abba! – könyörgött Toby. – Honnan tudhattam volna, hogy az utca másik oldaláról meglátott valaki? – Eve-

re pillantott. – Eve megesküdött rá, hogy nem látott semmit. Ezt maguk is tudják! És tegnap estig egy szót sem hallottam arról az átkozott barna kesztyűről.

– És miért nem volt hajlandó beszélni erről a kalandjáról még akkor sem, mikor a menyasszonya ártatlanságát bizonyíthatta volna vele?

Toby elképedt.

– Nem értem – hebegte.

– Nem? Hát ide figyeljen! Ön közvetlen azután ment fel az emeletre és találta holtan az apját, miután telefonon beszélt a menyasszonyával, ugye?

– Igen.

– Tehát ha ő ölte meg az apját, akkor egy óra *előtt* kellett megölnie. Hiszen egykor már otthon volt a hálószobájában, és önnel beszélt!

– Igen.

– Vagyis egy órakor már túl volt a dolgon, és már otthon is volt. Akkor mivel magyarázza, hogy *újból* elment hazulról, és csak fél kettőkor tért vissza friss vérfoltokkal a kezén és a köntösén?

Toby kinyitotta a száját, de rögtön be is csukta.

– Itt valami nincs rendjén, ezt ön is beláthatja – mondta Dermot megtévesztően nyájasan. – Ez egy kicsit azért túlzás. Yvette szerint a gyilkos nő *fél kettőkor* lopózott vissza a házába, miután a kulcsával kinyitotta az ajtót, feldúltan és halálra rémülve, hogy gyorsan lemossa magáról a vért. Nem! Ez már képtelenség! Csak nem képzeli, hogy *másodszor is* kilopózott a házból, hogy *még egy* gyilkosságot kövessen el, miután Sir Maurice Lawes már fél órája halott volt? Első áldozata halála után ugyanis nyilván hazament, hogy rendbe szedje magát, mielőtt újra elmegy hazulról.

Dermot összefonta a karját, de ülve maradt az íróasztal szélén.

– Egyetért velem, M. Vautour? – kérdezte.

Helena Lawes lerázta magáról bátyja kezét.

– Én nem értem ezeket a finomságokat – mondta. – Engem csak a fiam érdekel.

– Engem viszont nem – szólt közbe váratlanul Janice. – Ha Toby csakugyan összeszűrte a levet azzal az Harpe utcai lánnyal, és a dolog úgy történt, ahogy most elmondta, akkor szerintem nagyon piszokul bántunk Eve-vel.

– Hallgass, Janice. Ahogy mondod, *ha* csakugyan így történt.

– Anya! De hiszen bevallotta!

– Akkor én azt mondom, hogy oka volt rá. Minden tiszteletem Eve-é, és csak örülök, ha kiderül az ártatlansága, de engem most nem az érdekel. Dr. Kinross, igaz, amit Toby mondott?

– Igaz – felelte Dermot.

– Nem ő ölte meg szegény Maurice-t?

– Persze hogy nem.

– De valaki csak megölte – jegyezte meg Ben bácsi, és a szeme sorra járt a jelenlevőkön.

– Igen. Valaki megölte – ismerte el Dermot. – Az tény.

Eddig az egyetlen, aki nem szólalt meg, Eve volt. Miközben a szobán végigpásztázó fénysugár torz árnyakat vetett a falra, ő a cipője orrát nézte mereven. Toby beszámolója alatt egyetlenegyszer markolta meg erősebben a szék karfáját, mintha eszébe jutott volna valami. A szeme karikás volt, és úgy beleharapott az ajkába, hogy fogai nyoma még mindig rajta fehérlett. Most bólintott egyet, és felemelte a fejét. Tekintete találkozott Dermotéval.

– Azt hiszem, már tudom – mondta, és megköszörülte a torkát –, hogy mi az, amit nem lett volna szabad kihagynom a vallomásomból.

– Én tartozom magyarázattal, és elnézését kell kérnem…

– Nem! – tiltakozott Eve. – Nem és nem! Már értem, hogy miért kevertem bajba magam a ma délelőtti vallomásommal.

– Én viszont nem értek semmit – vágott közbe Janice. – Miről van szó tulajdonképpen?

– Hogy miről? – kérdezte Dermot. – Arról, hogy ki a gyilkos.

– Ejha! – dünnyögte M. Goron.

Eve elgondolkozva nézte a császár színesen csillogó burnótszelencéjét az íróasztalon Dermot mellett.

– Kilenc lidércnyomásos napot éltem át – folytatta Eve. – Egyébre sem tudtam gondolni, csak arra a szörnyű barna kesztyűre. És arra a következtetésre jutottam, hogy a gyilkos csakis Toby lehetett.

– Köszönöm – mormogta a szóban forgó férfiú.

– Ha az ember állandóan ugyanarra az egy dologra gondol, szinte semmi egyéb nem jut az eszébe. Akár megesküdni is képes rá, hogy valami úgy volt, amikor pedig nem is volt úgy. Csak amikor az ember agya már felmondja a szolgálatot a kimerültségtől, csak akkor jut eszébe az igazság.

– Pontosan így van, kedvesem – kiáltott közbe Helena Lawes vékony hangon. – A pszichológusok is így mondanák. De az isten szerelmére, áruld már el, hogy miről beszélsz!

– A burnótszelencéről – válaszolta Eve.

– Mi van vele?

– Ezt a szelencét a gyilkos összetörte. A gyilkosság után a rendőrség összeszedte a darabjait, és összeragasztották. Tudják meg, hogy ezt a szelencét most látom életemben először.

– De hát…! – szólalt meg láthatóan elképedve Janice.

– Nézzék meg jól ezt a burnótszelencét – mutatott a szelencére Dermot. – Nem nagy. Az átmérője Sir Maurice Lawes leírása szerint körülbelül hat centiméter. És még egész közelről is mihez hasonlít? Pontosan olyan, mint egy óra. És amikor Sir Maurice megmutatta a család tagjainak, ők is azt hitték, hogy óra. Igaz?

– Igen – ismerte el Ben bácsi. – De…

– Ugye, hogy senki sem gondolná, hogy burnótszelence?

– Nem.

– A gyilkosságot megelőzően megmutatta valaki Eve Neillnek, vagy elmondta neki, hogy milyen?

– Nem.

– Akkor tizenöt méter távolságról hogyan állapíthatta meg, hogy nem óra, hanem burnótszelence?

Eve behunyta a szemét.

M. Goron és a vizsgálóbíró egymásra néztek.

– Ez a válasz a rejtélyre – folytatta Dermot. – Ez és a szuggeráló képesség.

– Szuggeráló képesség? – kiáltott fel Helena.

– A mi esetünkben rendkívül agyafúrt gyilkossal van dolgunk. Ez a pokoli gaztett úgy volt kitervelve, hogy Sir Maurice Lawes gyilkosának Eve Neill feláldozása árán megdönthetetlen alibije legyen. És majdnem sikerült is neki. Akarják tudni, ki a gyilkos?

Dermot leugrott az íróasztal széléről, és az előszobába nyíló ajtóhoz lépett. Amikor a reflektor fénycsóvája újra az ajtóra esett, hirtelen széleste tárta.

– Mi ugyan le akartuk beszélni róla, de ő mániákusan ragaszkodott hozzá, hogy idejöjjön és tanúvallomást tegyen. Jöjjön be, barátocskám. Már türelmetlenül várják.

A kékesfehér fény Ned Atwood sápadt, merev arcát világította meg.

20. FEJEZET

Egy héttel később, egy ragyogó késő nyári délután Janice Lawes így foglalta össze a történtek lényegét:

– Tehát a legártatlanabbnak látszó szemtanú nem szólalt meg, nehogy ártson egy nő jó hírének, s közben éppen ő volt a tettes. Eredeti ötlet.

– Ned Atwood annak tartotta – mondta Dermot. – Az ötletet Lord William Russel 1840-es londoni esete adhatta neki, csak egy kicsit alakított rajta.

Ahogy már mondtam, eredetileg csak alibit akart biztosítani magának. Ez az alibi és egyben tanú Eve lett volna. A legszavahihetőbb tanú, hiszen az adott körülmények között akaratlanul tanú lett volna.

Eve megborzongott, Dermot pedig folytatta:

– Eredeti terve azonban felborult. Ned nem tudhatta előre, hogy Toby Lawes azzal a barna kesztyűvel a kezén belekeveredik a dologba, és felborítja a tervét. Amikor Ned Atwood erre rájött, nyilván azt gondolta, hogy ennél jobban nem is történhetett volna. Ugyanakkor nem láthatta előre, hogy leesik a lépcsőn és agyrázkódást szenved. Ez az egész tervét tönkretette. Vagy is a szerencse nem volt részrehajló.

– Hogy érti? – kérdezte Eve. – Mondjon el mindent, kérem. *Mindent.*

A levegő mintha villamossággal telt volna meg. Eve, Dermot, Janice és Ben bácsi a Villa Miramare kertjében ült. A teáscsészékkel megrakott asztalra a magas fal és a sárguló levelű gesztenyefák vetettek árnyékot.

(Rövidesen itt az ősz, gondolta Dermot, és holnap visszautazom Londonba.)

– Természetesen mindent elmondok – szólalt meg hangosan. – Az elmúlt hét alatt Vautour, Goron meg én minden szálat összeszedtünk.

Ahogy Eve aggódó arcára nézett, elkeseredetten gondolt arra, hogy miről kell beszámolnia.

– Azért titkolóztak hát olyan pokolian – dörmögte Ben bácsi. Aztán krákogott egyet, és váratlanul kitört: – Csak az nem fér a fejembe, hogy a fickó *miért* ölte meg Maurice-t!

– Nekem sem – mondta Eve. – Mi lehetett az indítéka? Hiszen nem is ismerte!

– Legalábbis nem tudott róla, hogy ismeri – felelte Dermot.

– Hogy érti, hogy nem tudott róla?

Dermot hátradőlt a fonott kerti széken, és a lábát keresztbe tette. Rágyújtott egy Maryland cigarettára, és olyan erősen koncentrált, hogy a szokottnál is ráncosabb lett az arca. Hogy ne vegyék rajta észre, rámosolygott Eve-re.

– Előbb szeretnék tisztázni néhány dolgot. Annak idején, amikor még Atwood felesége volt, és itt laktak – Eve arca megrándult –, ismeretségben voltak a Lawes családdal?

– Nem.

– De az öregurat azért látták néhányszor?

– Láttuk.

– És amikor ő együtt látta magukat, nem vette észre, hogy furcsán nézi magukat, mintha meg lenne hökkenve? Pontosabban, mintha arra próbálna visszaemlékezni, hogy hol látta már Ned Atwoodot?

Eve kihúzta a derekát, hirtelen átvillant valami az agyán, de nem szólt semmit.

– És amikor már Toby jegyese volt – folytatta Dermot –, nem próbált Sir Maurice, ha burkoltan is, kérdezősködni Atwoodról? Nem célzott rá, nem méregette különös tekintettel, ha szólni nem szólt is? És maga mit tudott Atwoodról, amíg a felesége volt, mit tudott a múltjáról, a környezetéről?

Eve megnedvesítette a szája szélét.

– Úgyszólván semmit! Furcsa, de éppen ezt hánytam a szemére azon az éjszakán… a gyilkosság éjszakáján.

Dermot Janice felé fordult, aki már éppen meg akart szólalni.

– Maga, kisasszony, azt mondta, hogy édesapjának nagyon rossz arcmemóriája volt. De néha-néha azért eszébe jutott, hogy hol látott egy bizonyos arcot. Persze, mikor a börtönügyekkel foglalkozott, nagyon sok arcot látott. Azt valószínűleg már soha nem fogjuk megtudni, *mikor* jutott eszébe, hogy hol látta Atwoodot. Az viszont az eszébe jutott, hogy ez az „Atwood”, illetve a név mögött rejtőző fegyenc megszökött a börtönből, mégpedig Wandworthból, ahol ötéves büntetését töltötte, amit bigámiáért kapott.

– *Bigámiáért?!* – kiáltott fel Eve.

Képzeletben maga előtt látta Nedet, ahogy keresztüljön az alkonyodó kerten, olyan élesen, hogy még jellegzetes vigyorát is látta.

– Don Juan típusú fickó – folytatta Dermot –, aki vonzza a nőket. Angliát messze elkerülte, és hol itt, hol ott szerzett magának pénzt, üzletelt vagy kölcsönkért… – Egy kis szünetet tartott. – Mint látják, történetünk alakulgat.

Aztán maga és Atwood elváltak. Azt nem mondhatom, hogy törvényesen, hiszen törvény szerint nem is voltak házasok. Mint ahogy, mellékesen megjegyezve, törvényesen

Atwood neve sem Atwood. Egyszer meg kell néznie a priuszát. Az úgynevezett válás után Atwood átment az Egyesült Államokba. De azt mondta, hogy vissza fog jönni, és visszahódítja magát, és ezt komolyan is gondolta. Csakhogy közben maga eljegyezte magát Toby Lawesszal.

Sir Maurice elégedett volt. Mondhatnám, el volt ragadtatva. Elhatározta, nem engedi, hogy bármi is megakadályozza ezt a házasságot. Tudom, hogy Janice és Mr. Phillips meg fognak érteni, ha azt mondom, hogy a legfőbb oka erre az volt, hogy…

Csend támadt.

– Igen – dünnyögte Ben bácsi, és buzgón rágta a pipáját, majd hevesen hozzátette: – Magam is mindig Eve pártján voltam.

Janice Eve-re nézett.

– Piszok voltam veled – tört ki belőle –, mert el sem tudtam képzelni, hogy Toby ilyen önző disznó. Igenis az, még ha ezerszer is a bátyám. De rólad sohasem hittem el igazán…

– Még akkor sem – mosolyodott el Dermot –, mikor azt mondta, hogy le kellene csukni?

Janice kinyújtotta rá a nyelvét.

– Ennek ellenére maga vezetett nyomra – folytatta Dermot. – Lényegében az egész történetet elmondta, amikor elmesélte annak a Finisterre-nek, azaz McConklinnak az esetét. A történelem ismétlődik. Nos, azt hiszem, mindenki tudott róla, hogy Ned Atwood visszajött La Bandelette-be, és a Donjon Hotelben szállt meg.

Sir Maurice elment szokásos délutáni sétájára. És hova ment? A Donjon Hotel hátsó bárjába. És kit talált ott? Nem mást, mint Ned Atwoodot, amint éppen nagyhangúan

dicsekedett, hogy vissza fogja hódítani a feleségét, akármit beszélnek is róla.

Maga, Janice, feltételezte, hogy Atwood esetleg találkozott az édesapjával, és beszélt vele. Pontosan ez történt. Édesapja megszólította: „Uram, kifáradna velem egy szóra?” Atwood nem tudta ugyan, hogy miről van szó, de vele ment. És el lehet képzelni, milyen ádáz düh fogta el, mikor megtudta, hogy az öregúr ismeri a viselt dolgait.

Az Állatkertben sétáltak. Sir Maurice az izgalomtól remegve pontosan azt mondta Atwoodnak, amit annak idején Finisterre-nek. Emlékszik?

Janice bólintott.

– *„Adok magának huszonnégy órát, hogy eltűnjön* – idézte. – *Huszonnégy óra múlva, akár eltűnt, akár nem, minden adatot – hogy hol lakik, mi az új neve, egyszóval mindent – átadok a Scotland Yardnak.”*

Dermot, aki előrehajolva hallgatta, ismét hátradőlt a székén.

– Ez Atwood számára a katasztrófát jelentette. Nem hódíthatja vissza a feleségét, pedig meg volt győződve róla, hogy visszahódítja. Vége a kényelmes életnek, mehet vissza a börtönbe. Ha maguk elé képzelik, ahogy végigrohan az Állatkerten a vadállatok ketrecei előtt, azt is elképzelhetik, hogy milyen gondolatok járhattak a fejében. Derült égből ilyen váratlan villámcsapás! Újból börtönbe kerül!

Hacsak…

Közelebbről ugyan nem ismerte Sir Maurice-t, de sokat tudott a Villa Bonheurban uralkodó szokásokról. Ne felejtsék el, hogy évekig lakott a szemközti házban.

Megfigyelte, hogy Sir Maurice, miután a család többi tagja már lefeküdt, szeret egyedül üldögélni a

dolgozószobájában. Az utca túlsó oldaláról gyakran átnézett abba a dolgozószobába, mint ahogy Eve is megtette. Pontosan ismerte a szoba berendezését, mivel meleg időben nem húzták össze a függönyeit.

Tudta, hogy Sir Maurice hol szokott ülni, hol van az ajtó, hol vannak a tűzszerszámok. És ami a legfontosabb: a zsebében volt a Villa Miramare bejárati ajtajának a kulcsa, és ez a kulcs – emlékeznek? – *Lawesék villájának az ajtaját is nyitja.*

Benjamin Phillips elgondolkozva vakargatta pipájával a homlokát.

– Hát persze.

Dermot tétovázott.

– Ami ezután következik, azt némelyiküknek nem lesz öröm hallani. Komolyan akarják, hogy folytassam?

– Folytassa! – kiáltotta Eve.

– Ned tudta, hogy ha cselekszik, úgy kell cselekednie, hogy Sir Maurice-t örökre elhallgattassa. Nagyon helyesen úgy okoskodott, hogy amíg ő el nem tűnik a városból, Sir Maurice hallgatni fog, hogy elkerülje a botrányt. De neki akkor is megdönthetetlen alibit kell szereznie. Tíz perc múlva már meg is volt a tervvel, hogy hogyan szerez ilyen alibit.

Nagyjából ismerte mindenkinek a szokásait. Mikor a társaság hazatért a színházból, ő a des Anges utcán ólálkodott. Eve hazatért a saját villájába, önök meg az önökébe. Türelmesen megvárta, míg mindenki lefeküdt, azaz míg mindenütt kialudt a világosság, kivéve a dolgozószoba ablakait, amelyeken nem volt behúzva a függöny. Az, hogy az ablakok nyitva vannak, nem zavarta, az is hozzátartozott a tervéhez.

Janice halottsápadt volt, mégsem bírta megállni, hogy fel ne tegyen egy kérdést.

– Nem félt, hogy meglátják valamelyik szemközti házból?

– Melyik szemközti házból? – kérdezte Dermot.

– Értem – szólalt meg Eve. – Én mindig be szoktam húzni a függönyeimet, a szomszédos villákban pedig a szezon végén nem lakik senki.

– Úgy van – felelte Dermot. – M. Goron is így tájékoztatott. De térjünk vissza a zseniális Mr. Atwoodhoz. Akcióba lépett. A nála levő kulccsal kinyitotta a Lawes villa bejárati ajtaját…

– Hány óra volt akkor?

– Körülbelül húsz perc múlva egy.

Dermot cigarettája végigégett. Ledobta a földre és rátaposott.

– Azt hiszem, vitt magával valami fegyvert is, valamit, ami szintén nem üt zajt, ha netalán a piszkavas nem volna kéznél. De fölösleges volt az aggodalma. A piszkavas a helyén volt. Azt tudta, hiszen később Eve-nek is említette, hogy Sir Maurice majdnem süket. Kinyitotta az ajtót, megmarkolta a piszkavasat, és hátulról az áldozathoz lépett. Az öregúr az asztalánál ült, és elmerülten tanulmányozta gyűjteményének új kincsét. Előtte volt az írómappája, rajta cikornyás betűkkel felírva: BURNÓTSZELENCE, egykor I. Napóleon császár tulajdona.

A gyilkos felemelte a karját és lesújtott. Aztán nekivadult, és újra meg újra lesújtott.

Eve ismerte Nedet, és szinte maga előtt látta a történteket.

– Az egyik ütés, lehet, hogy véletlenül, de valószínűbb, hogy szándékosan, szétzúzta az értékesnek látszó szelencét.

Atwood nyilván kíváncsi volt, hogy mit is tört össze. Az írómappa véres lett, de még így is olvasható volt rajta a szöveg, és az első szó, a BURNÓTSZELENCE feltétlenül a szemébe tűnt, s miként látni fogjuk, meg is ragadt az agyában. És most következik a leglényegesebb mozzanat.

Dermot Eve felé fordult.

– Milyen ruha volt Atwoodon azon az éjszakán?

– Sötét öltöny, valami durva, bolyhos anyagból. Nem tudom, mi a neve az anyagnak.

– Úgy van, egy bolyhos anyagból készült öltöny – mondta Dermot. – S amikor a burnótszelence összetört, egy kis szilánk elpattant, és beleakadt a bolyhos zakóba. Ned nem vette észre. Később aztán, amikor a hálószobában átölelte magát, a szilánk a zakójáról véletlenül a maga fehér csipkeköntösébe akadt.

Persze maga sem vette észre. Meg mert volna esküdni rá, hogy az nem is volt a köntösén, és teljes joggal hihette, hogy valaki rácsempészte. De az igazság sokkal egyszerűbb.

Ennyit erről! – Janice-ra és Ben bácsira nézett. – Remélem, ezzel sikerült megmagyaráznom a rejtélyt, amelyet az agátszilánkocska jelentett.

De túlságosan előreszaladtam az időben. Az eddigieket úgy mondtam el, ahogy utólag rekonstruáltuk, nem pedig ahogy első pillanatban láttam. Amikor Goron először beszélt nekem az ügyről, több mint valószínűnek tartottam, hogy a gyilkos a Lawes család valamelyik tagja. Ne vegyék rossz néven tőlem, hiszen önök is ezt gondolták.

Eve első, rövid beszámolójának bizonyos részletei, amelyet a gyilkosságot követő délután a Villa Bonheurben M. Goronnak tett, kicsit megzavartak. De akkor este, amikor Eve Rousse apó omlettje mellett az egész történetet

tövéről hegyére újra elmondta, idejében észhez tértem. Rémleni kezdett nekem valami, és rájöttem, hogy rossz irányban tapogatózunk. Ugye érti, miről van szó?

Eve megborzadt.

– Igen. Nagyon is értem.

– Hogy a többiek is értsék, rekonstruáljuk a dolgot! Atwood negyed kettőkor ért a maga házába, annak a bizonyos kulcsnak a segítségével jutott be…

– A szeme zavaros volt – kiáltott fel Eve –, s én azt hittem, hogy részeg. Pattanásig feszültek voltak az idegei, majdnem sírt. Sohase láttam még ilyen állapotban. De nem volt részeg.

– Nem – mondta Dermot. – Csak éppen megölt egy embert. Megölni egy embert előre kitervelt módon: ez még az ő idegeinek is sok volt. Miután kijött a Villa Bonheurből, kiosont a Boulevard du Casinóra, ott lődörgött egy-két percig, aztán visszatért a szemközti villába, mintha csak akkor fordult volna be először a des Anges utcába. Azért jött ide a Miramare-ba, hogy előkészítse az alibijét.

Magára tört. Elkezdett fecsegni a Lawes családról meg a szemközt üldögélő öregúrról. Végül, mikor magát már teljesen kiborította, az ablakhoz lépett, félrehúzta a függönyt, és kinézett. Maga eloltotta a villanyt. Most pedig ismételje el szó szerint, amit a következő percben beszéltek.

Eve behunyta a szemét.

– Én megkérdeztem: *Sir Maurice még fenn van?*

Ned azt válaszolta: *Igen, még fenn van. Ne félj, nem figyel ide. Nagyítót tart a kezében, és valami burnótszelencét nézeget. De várj csak!*

Én: *Mi az?*

Ned: *Még valaki van a szobában, csak azt nem látom, hogy ki az.*

Én: *Biztosan Toby. Ned, azonnal gyere el az ablaktól.*

Eve mélyet lélegzett, mintha az emlékezés a félhomályos hálószoba fülledtségét is felidézte volna. Aztán kinyitotta a szemét.

– Ennyi volt az egész – tette hozzá.

– De maga – kérdezte Dermot – nem nézett ki az ablakon?

– Nem.

– Nem. És elhitte, amit Ned mondott. – Dermot a többiekhez fordult. – Az a meglepő, hogy mi az, amiről Atwood el akarta hitetni Eve-vel, hogy látja. Ugyanis ha tizenöt méter távolságról látott egyáltalán valamit, az csak kicsike tárgy lehetett, pontosan olyan, mint egy zsebóra. Ő viszont habozás nélkül kijelentette: hogy Sir Maurice egy „burnótszelencét" nézeget. Ez az agyafúrt úriember tehát önmagát árulta el. Ő ugyanis nem tudhatta, hogy a tárgy, melyet Sir Maurice nézeget, egy burnótszelence. Hogy *mégis* tudta, annak csak egyetlenegy magyarázata lehetett. Nagyon baljós magyarázata.

De hallgassák meg a folytatást. Azonnal elkezdte azt is bebeszélni Eve-nek, hogy *ő is* kinézett az ablakon –, hogy *ő is* látta, hogy Sir Maurice él, kezében tartja a nagyítót, és valami, illetve valakinek az árnyéka van mögötte.

Atwood szuggerálta Eve-t. Többször is elismételte neki: „Emlékszel, mit *láttunk?"* Adva van tehát egy asszony, aki nagyon érzékeny a szuggesztióra, ahogy egy pszichológus kollégám egyszer meg is mondta neki, és én magam is megfigyeltem. Az idegei túl vannak feszítve, és kész elhinni, hogy csakugyan *látta,* amiről csak hallott. Aztán mikor ez

az érzés már eléggé bele van plántálva, Atwood megint félrehúzza a függönyt, és Eve látja a *halott* Sir Maurice-t.

Az egész játéknak csupán az volt a célja, hogy elhitesse Eve-vel, hogy látott valamit, amit nem látott: nevezetesen azt, hogy élve is látta Sir Maurice-t, mikor Atwood nála volt.

Atwood tehát gyilkolt, és alibit is biztosított magának, pontosan úgy, ahogyan tervezte. És ez az alibi tényleg kifogástalannak látszott. Eve a szuggesztió hatása alatt őszintén meg volt győződve róla, hogy élve is látta Sir Maurice-t a dolgozószobájában, ugyanolyan pozitúrában, mint oly sokszor máskor is, az íróasztala mellett ülve. Az első kihallgatása alkalmával, amelyen én is jelen voltam, Goronnak ezt is mondta. Ha ez a burnótszelence közönséges burnótszelence volna, és nem ilyen formájú, a leleményes Mr. Atwood alighanem meg is úszta volna a dolgot.

Dermot az öklére támasztotta az állát, és elgondolkozott.

– Dr. Kinross, ez zseniális! – jegyezte meg halkan Janice.

– Zseniális? Atwood csakugyan zseniális. És nyilván jó ismerője a klasszikus bűnügyeknek, hiszen eszébe jutott Lord William Russel esete, ami…

– Én a megfejtésre értettem, hogy zseniális.

Dermot elnevette magát.

– Ó, arra bárki rájöhetett volna. Vannak asszonyok, akik egyenesen arra születtek, hogy a gazemberek rászedjék őket.

De nézzük meg azokat a tényezőket is, amelyek összekuszálták a szálakat. Például Toby Lawes, aki váratlanul megjelent a színen, barna kesztyűben. Mint az égből hullt manna. Atwood meg volt döbbenve, s ugyanakkor el is volt ragadtatva, legalábbis Eve előadása

szerint. Toby megjelenése után még nagyobb biztonságban érezte magát.

Értik már, mire ment ki a játszma? Ned egyáltalán nem akart belekeveredni a dologba. Sőt: teljesen ki akart maradni belőle. Az ő nevét ne emlegessék Sir Maurice-éval együtt. Minél kevesebbet beszélnek róla, annál jobb. De még ha szóba kerül is, ott van az alibije. És ez az alibi már csak azért is biztos, mert a nő, aki – úgy gondolta – teljesen a befolyása alatt áll, vonakodni fog előállni a históriával, hogy mentse a jó hírét, úgy kell majd kihúzni belőle. Az alibi éppen ezért lesz meggyőző.

Természetesen ezért találta ki a mesét az „autóbalesetről" is, amikor később összeesett a szállodában. Amíg csak lehet, nem akart említést tenni arról, hogy Eve-nél volt, és nem is sejtette, hogy milyen súlyosan megsebesült.

Csakhogy ez borította fel az egész tervét. Vagyis először is az, hogy Eve véletlenül lelökte a lépcsőn, és ő agyrázkódást szenvedett. Másodszor pedig a bosszúálló Yvette, aki a maga külön kis játékát játszotta. Atwoodnak természetesen nem volt szándékában Eve-re terelni a gyanút. Hogy mégis őrá terelődik, arra számított a legkevésbé. Halálra rémült volna, ha megtudja, mi minden történt, mialatt ő eszméletlenül feküdt a szállodában.

– Tehát *valóban* Yvette csapta be azt az ajtót, és zárta ki Eve-t a házból? – szólt közbe Janice.

– Igen. Egyébként ami Yvette-et illeti, csak találgathatunk. Konok normandiai parasztlány, nem hajlandó beszélni. M. Vautournak egy árva szót sem sikerült kihúzni belőle. Valószínű, hogy amikor kizárta Eve-t, nem tudott a gyilkosságról. Csak azt tudta, hogy Atwood Eve hálószobájában volt, és botrányt akart kavarni, hogy a

maga jó hírére kényes bátyja felbontsa az eljegyzését Evevel.

De, ismétlem, Yvette normandiai parasztlány. Amikor megdöbbenve rájött, hogy Eve gyilkosság gyanújába keveredett, egy pillanatig sem habozott, hanem buzgón beállt a vádlók közé. Így még könnyebben megakadályozhatta a tervezett házasságot. Az igazság egyáltalán nem érdekelte. Neki csak az volt a fontos, hogy a húgát, Prue kisasszonyt Toby feleségül vegye.

Ilyen zavaros volt a helyzet azon az estén, amikor ellátogattam az Harpe utcába, megtaláltam a második nyakláncot és meghallgattam Eve részletes beszámolóját, amelyből azonnal kiderült, hogy ki a gyilkos. S ha erre már rájött az ember, nem volt nehéz megállapítani, hogy ennek egyetlen bizonyíték sem mond ellent.

A kérdés csak ez volt: mi lehetett Atwood indítéka a gyilkosságra? A választ a kérdésre akkor kaptam meg, amikor Sir Maurice feleségétől és lányától megtudtam, hogy a megboldogult valaha börtönügyekkel is foglalkozott. Különösen a Finisterre-ről szóló történet ütött szöget a fejembe. De hogyan tudnám igazolni az elméletemet? Nagyon egyszerűen! Ha Atwoodot körözi a rendőrség, vagy ha valaha is elkövetett, akár álnéven is, valamilyen bűntényt, a Scotland Yard nyilvántartásában meg kell lennie az ujjlenyomatának.

Ben bácsi füttyentett egyet.

– Ahá! Értem már! Ezért repült Londonba!

– Bizonyíték nélkül egy lépést sem tehettünk. Atwood ujjlenyomatát sikerült észrevétlenül megszereznem, amikor meglátogattam a szállodában. Miközben megtapogattam a

pulzusát, az ujjait hozzányomtam a zsebórám ezüst hátlapjához.

Mi mindenre nem jó egy óra! A Scotland Yardon már nem volt probléma azonosítani az ujjlenyomatot. De közben…

– Ismét keresztülhúzták a számítását – folytatta Eve, és önkéntelenül elnevette magát.

– Igen. Közben magát letartóztatták – mondta Dermot, és elsötétült az arca. – Csak azt nem értem, mi ebben a mulatságos.

A többiekhez fordult.

– Mikor Eve nekem mindenről részletesen beszámolt, olyan fáradt volt, hogy a legtitkosabb gondolatait is kibeszélte – a tudatalattink olykor megtréfál bennünket –, és olyasmiket is elmondott, amiknek tulajdonképpen ő maga sem volt tudatában. Hogy valójában ki sem nézett az ablakon, tehát nem láthatta élve Sir Maurice-t, könnyen ki lehetett következtetni a szavaiból. Mint ahogy a burnótszelencét sem látta soha. Mindkét dolgot csak Atwood szuggerálta neki.

Meg sem próbáltam felszabadítani a szuggesztió hatása alól, hiszen pontosan azt mondta, amit vártam. Ebből pedig kétségtelenül kiderült, hogy Atwood a gyilkos. Tehát a lelkére kötöttem Eve-nek, hogy pontosan úgy mondjon el mindent M. Goronnak, ahogy nekem elmondta. Ha a vallomása jegyzőkönyvbe került, nekem pedig sikerül Londonban megszereznem az Atwood indítékára vonatkozó bizonyítékot, akkor tovább léphetek. De csakis akkor.

Sajnos, nem számítottam arra, hogy Atwood szuggesztiója ilyen erős lehet, vagy pedig Goron és Vautour voltak túlságosan rámenősek. Előttük Eve azt ismételte

meg, amit Atwood adott a szájába, és nem azt mondta el szó szerint, amit nekem.

Eve tiltakozott.

– Nem tehetek róla. A szemembe világítottak, és állandóan ugráltak körülöttem. És maga nem volt ott, hogy erkölcsi támogatást adjon…

Janice csodálkozva nézett először Eve-re, aztán Dermotra. Az utolsó szavakra mintha mind a ketten zavarba jöttek volna.

– Az ellentmondást nyilván ők is észrevették – sietett folytatni Dermot –, csakhogy azt nem Atwood, hanem Eve rovására írták. Hohó, gondolták. Eve-nek ugyebár senki sem beszélt Sir Maurice új kincsérő! – Ugyebár nem is mondták el neki, hogy milyen? Nem, az biztos, hogy nem. Akkor honnan tudja, hogy az óra valójában burnótszelence? Utána már hiába próbált kimagyarázkodni, minden szava csak a bűntudatát látszott igazolni Szerencsére jókor érkeztem vissza, hogy eljátszhassam az intrikus szerepét.

– Értem már – mondta Ben bácsi. – Szerencse fel, szerencse le. Azazhogy megfordítva. Mert Atwood magához tért.

– Igen, magához tért! – mondta Dermot, és a kellemetlen emlékre mély barázda jelent meg a homlokán. – És mindenáron tanúvallomást akart tenni, hogy Toby volt az a barna kesztyűs ember. Mindenáron! Hogy ezzel végleg lezárjuk az ügyet. Akkor ugyanis egy csapásra visszakaphatta volna a feleségét, ahogy tervezte, és börtönbe juttathatta volna a riválisát. Gondolták volna, hogy olyan sérüléssel, mint az övé volt, képes felkelni az ágyból, felöltözni és elmenni a város másik végébe, hogy

beszélhessen Vautourral? Atwood képes volt rá. Követelte, hogy engedjük Vautour elé.

– És ön nem akadályozta meg benne?

– Nem – válaszolta Dermot. – Nem akadályoztam meg. – Egy kis szünet után hozzátette: – Vautour hivatali szobájának az ajtaja előtt halt meg. Mielőtt még a reflektor fénye lesiklott róla, összeesett és meghalt. Rájött, hogy lelepleztük, és ezt nem bírta elviselni.

A nap már lebukott, csak néhány madár csivitelt még a kertben, s a levegő egyre hűvösebbé vált.

– És a mi nemes lelkű Tobynk… – kezdte Janice, majd mikor Dermot elnevette magát, a méregtől vörösen elhallgatott.

– Azt hiszem, ifjú hölgyem, ön nem érti a bátyját.

– Ilyen aljassággal még nem találkoztam!

– Toby bizonyos értelemben nem aljas. Hétköznapi eset. Csupán, ha megbocsát a kifejezésért, visszamaradt a fejlődésben.

– Hogy érti?

– Szellemi és érzelmi fejlettségben ott tart, ahol egy tizenöt éves gyerek. Erről van szó. Képtelen felfogni, hogy a tulajdon apjától lopni – bűncselekmény. A szexuális erkölcsről vallott nézeteit egyenesen a középiskolából hozta.

A világ tele van Tobykkal, és néha egész jól ki lehet velük jönni. Rendíthetetlen sziklának látszanak, az állhatatosság példaképének, míg kritikus helyzetbe nem kerülnék. Mert ezek a képzelőerőt és valódi szilárdságot nélkülöző emberek ilyenkor egyszeriben széthullanak. Toby is kellemes golfpartner lehet, akivel szívesen leül az ember meginni egy pohár whiskyt, de férjnek, azt hiszem, nem a legjobb matéria, hiszen… no de hagyjuk!

– Kíváncsi volnék… – kezdte Ben bácsi, majd bizonytalanul abbahagyta.

– Mire?

– Eszembe jutott, hogy amikor Maurice teljesen magánkívül visszajött arról a délutáni sétáról, beszélt Tobyval. Nem tett vajon neki említést Atwoodról?

– Nem – mondta Janice. – Ez a kérdés nekem is eszembe jutott. Én azonban arra gondoltam, hogy apa esetleg *Tobyról* tudott meg valamit. Meg is kérdeztem Tobyt, de papa csak annyit mondott neki, hogy „találkoztam valakivel". Nyilvánvalóan Atwoodra gondolt. És hogy… később majd még beszélni szeretnék veled erről". Toby rémesen megijedt. Azt hitte, hogy Prue Latour kezdi beváltani a fenyegetését. Ezért szánta el magát arra, hogy megengeszteli, és még aznap éjjel ellopja neki a nyakláncot.

Zavartan elhallgatott, majd hirtelen hozzátette:

– Anya most odaát – intett a fejével a szemközti villa felé – éppen Tobyt vigasztalja. Nem érdemli meg, tudom, de hát minden anya ezt csinálná a helyében.

– Ugyan – jegyezte meg Ben bácsi.

Janice felugrott a székéből.

– Eve – kiáltott fel hevesen –, én legalább olyan undok voltam veled, mint Toby. Hidd el, hogy őszintén sajnálom. Ne haragudj rám. Mindent, de *mindent* nagyon sajnálok.

Még szeretett volna mondani valamit, de aztán hirtelen elfordult, keresztülfutott a kerten, végig a villa melletti ösvényen, és eltűnt. Ben bácsi is nehézkesen felemelkedett.

– Ne menjen még – marasztotta Eve. – Ne menjen…

Ben bácsi mintha nem is hallotta volna.

– Én nem… – dörmögte. – Én nem mindent sajnálok. Nem árt, ha tudja a véleményemet. Maga meg Toby… Nem.

– Belezavarodott, elfordult, majd megint Eve-re nézett. – Az elmúlt héten építettem magának egy kis hajómodellt. Remélem, tetszeni fog. Ha kifestettem, átküldöm. Viszontlátásra.

És eltotyogott.

Eve Neill és dr. Kinross egyedül maradt. Egy ideig hallgatagon ültek, nem is néztek egymásra. Eve szólalt meg elsőnek.

– Igaz, amit tegnap mondott?

– Mit mondtam?

– Hogy holnap visszautazik Londonba.

– Igen, előbb-utóbb vissza kell utaznom. De sokkal fontosabb, hogy *maga* mit fog csinálni.

– Nem tudom. Dermot, én nagyon szeretném megköszönni…

– Ugyan már! – vágott a szavába Dermot. – Ne is folytassa!

– Ne legyen már ilyen harapós!

– Nem vagyok harapós, csak nem akarom, hogy hálálkodjon.

– De hát akkor miért csinálta mindezt értem?

Dermot elővett egy csomag Marylandet, megkínálta vele Eve-t, s miután az csak a fejét rázta, rágyújtott.

– Csak olyan gyerekes bűvészkedés volt, maga is tudja. Egyszer majd, ha már kiheverte az izgalmakat, beszélhetünk róla. De csakugyan nagyon szeretném tudni, hogy mik a tervei.

Eve vállat vont.

– Azt hiszem, összecsomagolok, és elutazom egy időre Nizzába vagy Cannes-ba…

– Ne tegye.

– Miért ne?

– Mert nem szabad. Goron barátunknak tökéletesen igaza volt abban, amit magáról mondott.

– Hogyhogy? Mit mondott rólam?

– Azt, hogy maga veszedelmes teremtés, sose lehet tudni, mibe keveredik. Ha a Riviérára utazik, előbb-utóbb összeakad egy prédára leső férfival, aki elhiteti magával, hogy maga beleszeretett, és… maga megint ott van, ahol volt. Az lenne a legokosabb, ha visszajönne Angliába. Ott nem fenyegeti ilyen veszély, bár Isten tudja… De ott legalább szemmel tarthatja az ember…

Eve elgondolkozott.

– Magam is gondoltam rá, hogy Angliába utazom. – Dermotra emelte a tekintetét. – Ugye, azt hiszi, hogy nagyon elkeserít Atwood halála?

Dermot kivette a szájából a cigarettát. A szemét összehúzta. Egy ideig merőn nézte a lányt, aztán a szék karfájára csapott az öklével.

– Ez tisztára pszichológiai kérdés – mondta. – Ne törődjön vele, mit beszélnek, nem maga az oka.

– Hanem maga?

– Magamat sem érzem gyilkosnak. Legfeljebb annyiban, hogy siettettem a halálát. De ha nem tettem volna, és felgyógyul, végzett volna vele a guillotine.

Dermot arca elsötétült.

– Toby Lawes pedig – folytatta – soha nem jelentett magának semmit. Maga csak magányos volt, unatkozott, és támaszkodni akart valakire. Ilyen csapdába nem szabad még egyszer beleesnie, s nekem gondom lesz rá, hogy ilyesmi ne fordulhasson elő. Ha ez a gyilkosság nem akadályozta volna meg a Tobyval kötendő házasságát,

megakadályozta volna másvalami. Atwooddal, azt hiszem, más a helyzet.

– Hogy érti?

– Az a fickó a maga módján valóban szerelmes volt magába. Persze ez nem akadályozta meg abban, hogy alibijének használja fel…

– Vettem észre!

– De ez mit sem változtatott az érzésein. Én csak arra volnék kíváncsi, hogy a maga érzései megváltoztak-e. Az efféle Atwoodok egy kicsit azért mindig veszedelmesek.

Eve mozdulatlanul ült, a szeme nedvesen csillogott a félhomályban.

– Amit rólam meg Nedről mondott, azért nem haragszom – mondta végül. – Sőt inkább örülök neki. Csak azt az egyet nem szeretném, ha azt gondolná rólam, amit a Lawes család gondolt. Nem jönne egy kicsit közelebb?

La Bandelette köpcös rendőrfelügyelője, M. Aristide Goron olyan méltósággal vonult végig a des Anges utcán, mint valami uralkodó. A mellét kidüllesztette, sétapálcáját pörgette, és elégedett volt a világgal.

Úgy hallotta, hogy a tudós doktor Kinross Madame Neillnél teázik, a Miramare villa hátsó kertjében. És ő, Aristide Goron, abban a helyzetben volt, hogy tájékoztathatta őket: a Lawes-ügy megnyugtatóan lezárult.

M. Goron sugárzott a boldogságtól. A Lawes-ügy nagymértékben megnövelte a La Bandelette-i rendőrség tekintélyét. Még Párizsból is jöttek újságírók, a fotóriporterekről nem is beszélve. Csak azt nem értette, dr. Kinross miért nem engedi, hogy az üggyel kapcsolatban a nevét megemlítsék, és főleg fényképeztetni nem hagyja

magát. Ha valakinek érdemei vannak… nos, az ne okozzon csalódást a közönségnek.

M. Goronnak azonban hamarosan revideálnia kellett a dr. Kinrossról alkotott korábbi véleményét. Ugyanis mindig azt hitte, hogy dr. Kinross csupán gondolkozó gép, se több, se kevesebb. Csodálatra méltó ember, aki csupán a lélektani talányok megfejtésének él. Úgy szedi szét mások gondolatait, mint órás az órát, és ő maga sem más, mint egy eleven óra.

M. Goron kinyitotta a Villa Miramare kapuját, és botjával a gyepet bökdösve elindult az épület mellett a hátsó kertbe vezető ösvényen. Éppen tervezett szónoklatát próbálta elismételni magában, mikor két emberi alakot pillantott meg a homályba vesző kertben.

Hirtelen megtorpant.

A csodálkozástól majd leesett az álla.

M. Goron diszkrét és udvarias férfiú volt, aki örült, ha mások kellemesen töltik az idejüket. Egy pillanatig csak állt és bámult, aztán megfordult, és nesztelenül visszavonult. M. Goron azonban nemcsak diszkrét, hanem egyenes férfiú is volt, aki ki nem állhatta, ha nem őszinték hozzá az emberek.

– Ó, ezek az angolok… hát ezek is ilyenek?… – dörmögte halkan maga elé, és csalódottan csóválta meg a fejét.